

Revolusjonær praksis

ORGANISASJONSHÅNDBOK FOR RØD UNGDOM

Revolusjonær praksis

Revolusjonær praksis

Redaktør: Are Bøhm

Utgitt av Rød Ungdom

Oslo, januar 2002

Denne boka er særtrykk av Rebell. Du kan kopiere fritt fra denne boka så lenge du oppgir kilden.

Bidragstere:

Lokallaga i Rød Ungdom, Marie Antonsen, Marijke Berdahl, Are Bøhm, Tor Gustad, Hannah Helseth, Christian Jacobsen, Anders Dalsaune Jansen, Jenny Lundgaard, Kjersti Engen Marsdal, Magnus Engen Marsdal, Hege Bae Nyholt, Eivind Volder Rutle, Elin Volder Rutle, Jacob Skjelberg, Sigrid Staurset, Jørgen Strickert og Beret Werner.

Tegninger: Tor Gustad [knirkesmil@hotmail.com].

Bokbunad: Jacob Skjelberg.

Foto: Eivind Volder Rutle.

Rød Ungdom

Osterhausgata 27, 0183 Oslo.

Fon: 22 98 90 70

Faks: 22 98 90 55

E-post: ru@sosialisme.no

Nett: <http://sosialisme.no/>

Revolusjonær praksis

ORGANISASJONSHÅNDBOK FOR RØD UNGDOM

ARE BØHM (RED.)

Innhold

Del 1: Metoden

Det er praksis som teller 12

Finn opp praksishjulet 15

Del 2: Reform eller revolusjon?

Revolusjonær eller reformistisk praksis 22

Hvorfor driver vi valgkamp 26

Del 3: Organisering

Det velfungerende lokallag 32

Ti bud for ledelsen 41

Åtte former for feilaktig praksis 45

Feminisme i praksis 53

Fordomsfrie studier 62

Sponsa av fienden 66

Del 4: Jo flere vi er sammen

Verving – bare gjør det 70

Velkommen til Rød Ungdom 74

Mobilisér massene 79

Fronten går foran 82

Tillegg

Kjersti Ericsson:

"Den rette linja" – spørsmål om ledelse 90

Mao Tsetung:

Noen spørsmål om metoder for ledelse 96

Jorun Gulbrandsen:

Om å behandle uenigheter unormalt 101

Jørgen Strickert:

Kampen for eit revolusjonært alternativ 104

Jon Egil Brekke:

Kultur 112

Marijke Berdahl:

Hersketeknikkene 114

Ordforklaringer 117

Stikkordregister 121

Litteraturliste 122

Forord

Det lille ekstra

Det å være revolusjonær, å kjempe for gjennomgripende sosialistisk forandring til et klasseløst samfunn, er ikke først og fremst et spørsmål om hva du mener. Det er et spørsmål om hva du gjør. I Rød Ungdom har vi lenge ment at det er behov for en bok om revolusjonær praksis.

Da var det praktisk talt bare å gjøre det.

For et drøyt år siden vedtok landsstyret i Rød Ungdom at vi skulle lage en ny organisasjonshåndbok. En teoretisk håndbok om praktisk organisering. Vi satte igang en stor idédugnad som favnet langt utover vår egen bevegelse. Studieutvalget samlet sammen erfaringer fra dagskampen, men også fra flere hundre år med politisk kamp. Så rulla diskusjonene som ei kule rundt i organisasjonen, på lagslederkonferanser og i lokallagene. Vi presenterer ingen endelige konklusjoner i denne boka, men forsøker å ta tak i erfaringer og diskusjoner vi synes er viktige.

Den største utfordringa stilte vi opp slik: Hvordan gjøre det lille ekstra hver gang vi organiserer noe, så vi slipper å gjøre de samme tingene om og om igjen. Vi lærer mye av å arrangere demonstrasjoner, ha politiske møter, holde bøllekurs og sette igang en skolestreik. Men veldig ofte glemmer vi å oppsummere det vi lærer. Vi setter ikke kunnskapen i system. Da må vi stadig gjøre både de gode og de dårlige erfaringene om igjen.

Innledningsvis i denne boka presenteres en metode, en måte å gripe en aktivitet an på (side 15). Start gjerne med den, uavhengig av hvilken tekst du vil lese etterpå. I andre del serverer vi en politisk analyse som sier noe om grunnlaget for våre aktiviteter (side 22, vår analyse kan du lese mer om i resolusjonen «En sosialisme for vår framtid» på sosialisme.no). Metoden og analysa blir et utgangspunkt for en rekke tekster om ulike sider ved politisk organisering. Du kan kaste deg inn i tekster om temaer som: Hvordan få fart på aktivismen i ditt nærmiljø? Hvordan få et velfungerende lokallag? Hvordan få jentekampen på offensiven også innad i organisasjonen? Hvordan bli en god ledelse? Dette og mye annet kan du lese om i denne boka.

Forhåpentligvis kan erfaringene og kunnskapen som er samlet i «Revolusjonær praksis» bidra til å styrke den revolusjonære kampkrafta, både i og utafor Rød Ungdom. Disse erfaringene har ingen større verdi hvis ingen diskuterer dem og gjør bruk av dem i praksis. Denne boka er et lite bidrag. Du kan bidra med det lille ekstra.

Are Bøhm
Oslo, januar 2002

DEL 1: Metoden

Det er praksis som teller

Hva er det å være revolusjonær?

Å være revolusjonær er ikke et spørsmål om hva du tenker, men om hva du gjør. Den revolusjonære må revolusjonére.

Vi er ikke revolusjonære gjennom det vi sier på interne møter, eller det vi skriver i programmene våre. Vi er revolusjonære gjennom å være det – gjennom å skape forandring ute i den sosiale virkeligheten, blant folk flest.

Denne boka handler om hvordan vi kan bli flinkere til å lære. Blant revolusjonære i Norge fins det fantastisk mye kunnskap om hvordan ting skal gjøres og hvordan de ikke skal gjøres. Disse erfaringene må vi lære av, og vi må spre lærdommene til mange. Vi må lære av alle slags erfaringer, om det gjelder erfaringene til RV, AKP³, Natur og Ungdom, Kinas Kommunistiske Parti⁴ på 30-tallet, Operasjon Dagsverk⁵, bolsjevik⁶kvinnene i Russland, eller hvem som helst som har slåss mot overklassen⁷, for å forandre verden. Vi må til og med kunne lære av helt andre typer organisasjoner – som et fotballag eller en religiøs menighet – hvis de har noe å lære oss.

TEORI OM PRAKSIS

Denne boka viser i seg sjøl sammenhengen mellom teori og praksis. Dette er teori om praksis. Vi har samla historier og erfaringer fra den praktiske politiske kampen for å prøve å lære av dem. En hver særegen hendelse eller utvikling (skolestreik, bøllekurs, sosialismens nederlag i Sovjet...) kan gi oss allmenne¹¹ lærdommer.

TO EKSEMPLER:

1. Arbeiderklassens⁸ nederlag i Stalins⁹ Sovjetunion¹⁰ lærer oss at en sosialistisk revolusjon⁹ og statseiendom ikke er tilstrekkelig for å skape ei sosialistisk utvikling mot et samfunn uten klasser. Dette er en allmenn lærdom som får konsekvenser for vår teori om sosialisme, og dermed for hvordan vi mener sosialisme kan skapes i praksis.
2. Når lokallaget har opplevd å komme alt for seint i gang med arbeidet fram mot 8. mars, 1. mai-arbeidet, sommerleirmobiliseringa og skolestartkampanja, lærer vi at planlegging er avgjørende for det revolusjonære arbeidet. Dette er en allmenn lær-

dom som griper direkte inn i vår praksis.

Hvis vi greier å samle opp slike allmenne lærdommer, blir vi i stand til å drive et stadig mer vellykka revolusjonært arbeid. Og gjennom dette arbeidet – praksis – vil vi høste nye erfaringer, som gjør oss i stand til å utvikle teorien videre. Slik er forholdet mellom teori og praksis, på alle områder. Det gjelder det interne arbeidet i organisasjonen, det gjelder arbeid i politiske fronter, det gjelder massemobilisering¹², det gjelder elevrådsarbeid og bøllekurs.

I arbeidet med å bygge en revolusjonær bevegelse må vi ha klart for oss at “uten revolusjonær teori kan det ikke finnes noen revolusjonær bevegelse” (Lenin²³). Men: Vi framhever betydninga av teorien fordi – og bare fordi – den er vår rettledning til revolusjonær handling. Det er handlingene – praksis – som forandrer historia. Det er når vi organiserer folk til handling, når vi trekker flere inn i diskusjonene, når vi åpent og offentlig utfordrer de herskende “sannhetene”, at vi tar virkelige skritt mot det første, store målet for vår kamp: Et folkelig opprør mot den kapitalistiske eiendommen¹³, en revolusjon der det arbeidende folket tar samfunnets ressurser i egne hender og skaper et demokrati som kan styre denne eiendommen til felles beste – et sosialistisk folkestyre.

DET ER PRAKSIS SOM TELLER

Teorien – vår forståelse av kapitalismen og hva som er alternativet – er vårt grunnlag. Men det er praksis som teller. Det er to grunner til at praksis er det avgjørende:

1. Et sosialistisk folkestyre kan ikke skapes gjennom «holdningsendringer» eller argumentasjon alene. Det er kampen om eiendommen og statsmakta som til sjuende og sist avgjør hvilken klasse som hersker, derfor kan bare den praktiske organiseringa av store folkemasser føre fram til et systemskifte.
2. Sosialisme handler ikke bare om at fellesskapet skal overta den juridiske retten til å forvalte kapitaleiendommen. En frigjørende sosialisme blir bare mulig gjennom at arbeiderklassen gjør seg sjøl i stand til å styre. Denne prosessen er igang allerede under kapitalismen – i det vi organiserer oss til kamp, i det vi frigjør oss fra tillærte måter å tenke og handle på. Og det er denne prosessen vi som revolusjonære må drive fram, i en så stor del av befolkninga som mulig. Det er nødvendig at flest mulig får ta del i de kollektive erfaringene som gjør oss sjøl i stand til å styre. Og dette kan vi bare oppnå gjennom politisk praksis.

LÆRING GJENNOM PRAKSIS

Hvordan lærer man “revolusjonær praksis”? Det viktigste svaret er: Dette må vi lære oss sjøl. Tenk etter: Hvordan blir noen flinke til å spille fotball? Hvordan blir noen en god barneskolelærer? Hvordan blir noen flinke til å spille et instrument? Svaret er at de lærer gjennom å gjøre det sjøl – de lærer gjennom praksis. Ingen blir gode på piano av å lese bøker om musikk. Et fotballag blir ikke godt samspilt av å høre et foredrag om “samhandling”.

Men hvor mange gode lærere hadde vi hatt uten lærerutdanning? Hvor mange gode musikere hadde vi hatt hvis det ikke fantes musikk lærere og musikk skoler? På samme måten som en musikk skole hjelper fram musikkferdighetene, skal denne boka hjelpe oss i arbeidet med å utvikle vår revolusjonære praksis. Innholdet i denne organisasjonshåndboka er ingen fasit, men den består av helt nødvendige hjelpemidler for oss som skal bygge en revolusjonær bevegelse.

Tor Obrestad:

Laurdag den 28. juli

sto vi på Bryne torg
Og delte ut kommunistisk propaganda
Vi skulle vere tre
Det kom sju!
Bris og sol, 23 grader
Fellesferien var over, dei ferierte
Blide: "De er galne
Me får kikka på galskapen dokka"
Ein eldre bonde: "Det går den vegen høna sparkar,
Så lenge kapitalistane rår går det slik."
Ein arbeidar: "Me må passe oss godt for Ap.
Dei har svike oss lenge nok."
Skjortebris
Lette kjolar. Lett å slå av ein drøs.
Skulle du ha sett slik!
Agiterande kommunistar på Jærens offentlege torg!
Sanneleg, verden forandrar seg!

Finn opp praksishjulet

Den som finner opp "praksishjulet",
slipper kanskje å måtte finne opp
hjulet på nytt – igjen og igjen.

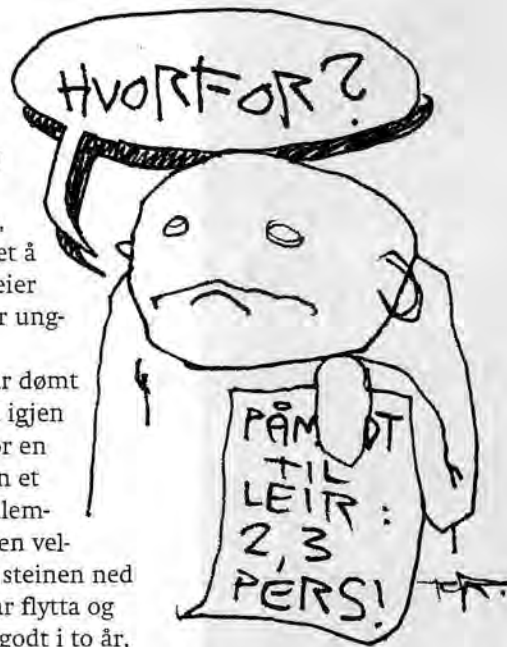
En organisasjon som ikke lærer av sine feil, risikerer å gjøre dem om og om igjen. Hvis en organisasjon derimot hver gang den gjør en feil, diskuterer hvorfor, forstår grunnen, og sørger for at det ikke skjer igjen, kan organisasjonen ta store skritt framover på kort tid. Dessverre kan det å jobbe i organisasjoner ofte føles mer som det første enn det siste – vi greier ikke å lære av feilene våre, og gjør dem på nytt. Dette gjelder spesielt for ungdomsorganisasjoner, som har stort gjennomtrekk av medlemmer.

Det hele kan minne litt om den greske myten om Sisufos¹⁴. Sisufos var dømt til å måtte dytte en enorm stein opp på et berg, bare for å trille den ned igjen – gang på gang. Med Rød Ungdom som eksempel, kan det bli slik: Vi gjør en iherdig innsats for å bygge en revolusjonær bevegelse, og får ofte steinen et stykke opp i bakken – vi får til en bra studiesirkel og verver fire nye medlemmer til laget, vi har en stor konferanse, vi gjør et bra skolevalg, vi lager en vellykka skolestreik – slike ting oppnår Rød Ungdom. Men så triller gjerne steinen ned igjen – neste studiesirkel blir ikke så bra, for de som dreiv den forrige har flytta og ikke etterlatt seg noen oppsummering eller «oppskrift». Et lag fungerer godt i to år, men så faller det sammen. Og så kommer det noen nye og bygger det opp helt fra bunnen igjen, fordi vi ikke er flinke nok til å gi videre erfaringene fra dem som var der før.

OPPTUR OG NEDTUR

Et tenkt eksempel: For noen år siden laga Roelunden Rød Ungdom en spesielt vellykka vårleir, med over 100 deltakere. Det ble gjort et veldig bra mobiliseringsarbeid, der noen ledende aktivister skaffa en masse navn på interesserte folk. Dette gjorde de blant annet ved å ha med seg mobiliseringslister på stand, på stranda – over alt.

Gjennom at de på den ene sida klarte å få Rød Ungdoms Vårleir til å framstå som et prosjekt av og for kule&engasjerte ungdommer, og på den andre sida hadde en god metode for å skaffe veldig mange navn, oppnådde disse aktivistene veldig gode resul-

Roelunden Rød Ungdom
er et tenkt lokallag.
Roelunden er tema for
Lillebjørn Nilsen-
slageren «Beltet»

tater i mobiliseringsarbeidet. Den store deltakelsen på vårleiren var en opptur for laget i Roelunden. Gjennom hardt arbeid var steinen flytta flere meter oppover.

Men det ble ikke skrevet noen oppsummering. Og neste år hadde flere av de som hadde leda mobiliseringsarbeidet flytta fra Roelunden. Det ble ingen mobiliseringslister, ingen offensiv aktivistgjeng med godt humør på gater og strender. Og deltakertallet på vårleiren stupte under 40. Det var en nedtur for Roelunden Rød Ungdom.

Steinen ruller altså ned igjen – vi *lar* den rulle ned igjen. Det er dette vi må snu! Vi må bli gode til å lære, flinke til å gjøre vår kunnskap til *organisasjonens* kunnskap. Gjennom å bli gode til å lære av erfaringer kommer vi ut av den onde sirkelen der steinen alltid ruller ned igjen, og over i ei positiv utvikling der vi kommer stadig lenger opp i bakken. Forutsetninga for dette er at vi klarer å sette inn en kile under steinen hver gang vi har fått den en meter opp. Hva er en slik kile? Det er sjølsagt de oppsummerte erfaringene, lærdommene som gjør oss i stand til å gjenta vellykka tiltak og unngå reprise på mislykka forsøk.

TO PRINSIPPER

For at vi skal bli flinke til å lære, må vi ha noen prinsipper for arbeidet vårt. Her er to slike prinsipper:

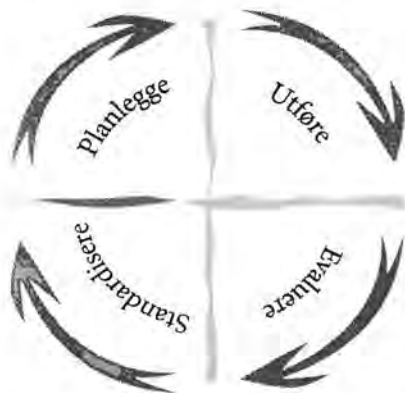
1. En oppgave er ikke gjennomført før det er laga en oppsummering av gode og dårlige sider ved arbeidet vi har gjort.
2. Oppsummeringene skal skrives og lagres slik at de blir tilgjengelige for andre, de skal bli organisasjonens kollektive kunnskap.

Hva hadde skjedd i eksemplet med Roelunden Rød Ungdoms vårleir, dersom disse to prinsippene var innarbeidet i organisasjonskulturen vår og ble fulgt? De som hadde leda arbeidet med vårleiren hadde satt av tre timer like etter den vellykka leirhelga, og diskutert hva som hadde fungert bra og dårlig. De hadde studert deltakernes evalueringsskjema, og diskutert både det politiske programmet, mobiliseringsarbeidet, det tekniske ved leiren, det sosiale, osv. Oppsummeringsmøtet hadde formulert både allmenne lærdommer («Programmet må ha tilbud både for ferske og erfarne medlemmer») og helt konkrete tips («Bruk alltid mobiliseringslister!»), og gitt noen i oppgave å skrive ut disse lærdommene mest mulig oversiktlig.

Deretter hadde ledelsen i Roelunden Rød Ungdom lagra dette dokumentet der det hørte til (kanskje på en harddisk eller i en perm på kontoret). Dermed hadde den neste ledelsen i Roelunden Rød Ungdom hatt et godt utgangspunkt da de satte seg ned året etter for å planlegge neste vårleir. Dette er å sette en kile inn under steinen, slik at organisasjonen kan løfte arbeidet til et stadig høyere nivå.

HJULETS FIRE DELER

Helt andre organisasjoner enn Rød Ungdom har kommet mye lengre enn oss i å lære systematisk av sine egne erfaringer. Over hele verden driver de kapitalistiske selskapene kontinuerlig et arbeid for å forbedre rutinene sine, lagre informasjon på best mulig måte, standardisere gode metoder og kvitte seg med de dårlige. Og det skrives en masse litteratur om dette, der lærdommene om kvalitetsheving blir oppsummert. Dette kan også vi lære av. For eksempel kan denne figuren være nyttig:

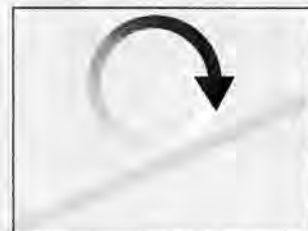
Dette er praksishjulet. Det viser hvilke fire faser en arbeidsoppgave skal gjennom. Oppgaven kan være å lage en løpeseddel, arrangere et åpent møte, en vårleir, en sommerleir, et bøllekurs, ha en aksjon på skolen – nesten hva som helst kan vurderes ved hjelp av denne figuren.

- Fase 1: Planlegging.
- Fase 2: Gjennomføring
- Fase 3: Evaluering.
- Fase 4: Standardisering.

Planlegging og gjennomføring forstår vi umiddelbart hva går ut på, de skriver vi ikke mer om her. *Evalueringsfasen* er oppsummeringa, som må gjøres av ledelsen etter alle arrangementer, lokalt og sentralt. Og her gjelder det å gå seriøst til verks: Hvis vi finner ut at noe ikke fungerte godt på studiesirkelen, må vi spørre hvorfor. Det samme gjelder hvis noe var veldig bra – hvorfor var det veldig bra? Evaluering handler om finne årsaker, det er først da vi kan lære av erfaringene. Men hva er egentlig læring? Er det nok å peke på en årsak til at noe gikk galt? Nei, hvis læring skal ha noen verdi, bør vi definere den som *endring av adferd*. Det er først når vi faktisk handler i tråd med lærdommene at vi virkelig har lært noe.

Det er derfor hjulet er avhengig av *standardiseringsfasen* for å komme helt rundt. Det er i denne fasen vi setter en kile inn under steinen. Standardisering er det vi kan gjøre når vi har kommet fram til lærdommer som vi er sikre på vil styrke oss i det videre arbeidet. Vi sier: "Dette er jommen en god metode, nå skal vi bruke den helt til vi finner en som er enda bedre!" Vi gjør den gode metoden til standard.

Rød Ungdom er full av standardiserte metoder, og det skjer standardisering hele tida. For eksempel har vi som oftest taleliste på møter. Det er ingen selvfølge, mange diskusjoner foregår helt uten den slags styring. Vi har som oftest taletid også, det er nok en metode vi har standardisert fordi vi vet den fungerer. Foran alle større arrangementer har vi jente- og guttesamlinger. Det er i hvert fall ingen selvfølge, men det er en metode som vi mener er verdifull og ønsker å gjøre til standard ved

Hver gang vi har utført en oppgave...

...må vi sette en kile under steinen!

arrangementene våre. Uten slike innarbeida metoder og «regler» for hvordan Rød Ungdom skal fungere, har vi knapt noen organisasjon.

ET LØFT FOR RØD UNGDOM

Det er allerede gjort en del arbeid med å oppsummere lærdommer og gjøre dem til organisasjonens kunnskap. For eksempel finnes det ei studiesirkelveiledning, som mange har hatt bruk for. Men på veldig mange områder mangler vi oppsummerte lærdommer som kan rettlede nye og erfarne medlemmer i arbeidet. Vi mangler oppskrifter, standardpakker og veiledninger som kunne ha løftet kvaliteten på arbeidet vårt mange hakk. Vi trenger standardisering av arbeidet i den sentrale ledelsen, men ikke minst i lokallaga og i regionene.

Vi må diskutere og oppsummere vår egen praksis. Målet er at vi gjennom denne organisasjonshåndboka og diskusjoner i hele organisasjonen skal ta et gigantisk løft for å utvikle Rød Ungdom. Vi har gjort store framskritt i utviklinga av den ideologiske plattformen for revolusjonær kamp i Norge i dette århundret. Men skal vi bli et virkelig slagkraftig politisk alternativ, må vi bruke våre egne erfaringer som en styrke for bevegelsen. Vi må bli gode til å lære!

Bøllekurs - et eksempel

«Bøllekursene tar utgangspunkt i at kvinners "personlige særtrekk", som lite sjøltillit, perfeksjonistiske krav til seg sjøl, redsel for å bringe skam over dem hun skal representere, er samfunnskapt og kan bekjempes gjennom kollektiv innsats.»

- Kjersti Ericsson

AKP begynte å planlegge bøllekursene etter en omfattende intern undersøkelse som viste at det var få kvinnelige ledere og at kvinner i partiet selv syntes de hadde et mye lavere politisk nivå enn ektemenn, samboere og andre menn i laget. Dette var ikke noe unikt for kvinner i AKP, men et fellestrekk

for alle kvinner. Noe måtte gjøres hvis kvinner skulle kunne ta mer makt, både i partiet og i samfunnet ellers. Dette var starten på bøllekursene.

PLANLEGGING

Bøllekursene har som mål å danne en kollektiv bevissthet, slik at kvinner ikke trækker hverandre ned, men bygger politiske og sosiale kollektiv som kan stå sammen mot mannssamfunnet. Denne kollektive tankegangen står i motsetning til samfunnets prediken om at du er din egen lykkes smed i konkurranse med andre.

Når man forbereder et bøllekurs, tar man

utgangspunkt i hvem deltagerne er, og hva de har behov for. Er det jenter på en ungdomsskole er det ofte lurt å ta opp skjønnhetsidealet – for jenter på universitet kan det være viktig å ta opp faglige spørsmål og presentasjonsteknikk.

GJENNOMFØRING:

Den franske sosiologen Pierre Bourdieu understreker at det *eneste* som kan endre de egenskapene som er sosialisert inn i oss gjennom undertrykking "på en varig måte", er "et virkelig arbeid med mot-dressur som innbefatter gjentakelser av øvelser". Bourdieu mener det er "fullstendig illusorisk" å tro at resultatene av undertrykkinga "kan overvinnes med bevisstheten og viljen som eneste våpen".

Bøllekurset skal endre jentenes bevissthet om verden og om seg selv, og dette må man også gjøre gjennom å prøve og feile – presse kroppen sin til å gjøre ting som man egentlig ikke trodde den maktet – for eksempel å stå på en talerstol og holde et innlegg foran resten av kurset.

Kurset skal være en treningsleir i å kaste seg frampå. Det er ingen som blir mester uten øvelse – trainingen skal starte på bøllekurset. Og akkurat som på andre treningsleire må man svette litt, tillate seg selv å gjøre feil og bli litt modigere og tøffere for hver gang. Kurset skal gi økt selvinnsikt – man skal bli

klar over sine egne sterke og svake sider. For å vite hvordan man skal kjempe og komme seg videre – er det viktig å være klar over hvilke utfordringer man mestrer bra og hvilke man mestrer dårlig.

Kurset skal gi økt selvtilit. Jenter har ofte et bilde av seg selv som ligger langt under det bildet andre har av hva man kan, vet og er gode til. Målet er at den økte selvinnsikten skal omsettes til økt selvtilit.

Kurset skal gi jenter håp om at det er mulig å forandre – både verden og en selv. Leser man kvinners historie eller ser hvordan kvinneundertrykkinga gjennomsyrr samfunnet, er det lett å bli nedtrykt. Derfor skal kursene være spirer til forandring – nettopp fordi at det er kurs i å mestre seg selv og hverdagen. Målet er at deltakerene skal sprengre barrierer for seg selv og dermed erobre tilbake sjøltilliten.

EVALUERING

Bøllekursene er kanskje den delen av Rød Ungdoms arbeid som gir mest synlige resultater – vi ser at kursene bærer frukter og betyr mye for mange av deltakerne.

Kursopplegget tar utgangspunkt i jentenes virkelighet, både gjennom innledninger og diskusjon. Mange har fått verdifulle aha-opplevelser fordi kursene setter alle de små "tilfeldighetene" som gjør at jenter har lavere sjøltillit enn gutter i sammenheng.

Bøllekursene gir deltakerne en "ny bevissthet" gjennom teori og praktiske øvelser, og viser at Bourdieu er inne på noe. Når jenter føler seg små og dumme, er det ikke fordi det er noe "feil" med dem, men fordi de er undetrykt i mannssamfunnet. På kurset har de prøvd ting de ikke trodde de kunne, og mestret det. Jentene lærer også å støtte hverandre, at man må være sammen om å bryte med kjønnsrollene.

Bøllekursene forandrer ikke verden over natta, men endrer ofte jentenes syn på seg selv. Og da nøyer de seg ikke med det, men vil ut og forandre samfunnet rundt seg!

STANDARDISERING

Vi har holdt bøllekurs for omtrent 15.000

jenter siden starten, og det har vi klart fordi vi har standardisert kursopplegget vårt. Vi har samlet erfaringene og gjort dem tilgjengelige for organisasjonen. I standardpakka for bøllekurs finner man bakgrunnen for kursene, forslag til program, innledninger og øvelser. I tillegg finner man nyttige tips til den praktiske gjennomføringen.

Alle bølleledere får et grunnlag å holde kurset utfra og kan utvikle det videre selv. På bøllelederkonferanser samler vi gamle og nye bølleledere. De ferske får opplæring, mens de erfarne kan spre sine kunnskaper – og vi har muligheten til å lage en enda bedre bøllepakke.

DEL 2: Reform eller revolusjon?

Gert Nygårdshaug:

Dialog

-produksjon
sa maskinen
-underbetalt
sa Pettersen
-profitt
sa maskinen
-trivsel
sa Pettersen
-avkastning
sa maskinen
-nevroser
sa Pettersen
-ekspansjon
sa maskinen
-tretthet
sa Pettersen
-kooperasjon
sa maskinen
-helse
sa Pettersen
-kapital
sa maskinen
-fremmedgjøring
sa Pettersen
-produksjon
sa maskinen
-revolusjon
skrek Pettersen
og dermed
stanset maskinen -

Revolusjonær eller reformistisk praksis?

Hva er forskjellen på revolusjonær og reformistisk praksis?

Hva er revolusjonær praksis, og hva er reformisme¹⁵? Slike spørsmål fins det ingen fullstendig fasit for. Den politiske og ideologiske kampen mellom klassene utvikler seg hele tida, kampen for frigjøring og folkestyre må alltid finne nye metoder og føres av nye allianser. Like fullt er det mulig å peke på en del skillelinjer mellom en revolusjonær og en reformistisk praksis. Det vil vi prøve å gjøre her.

Hva mener vi med «revolusjonær» og «reformistisk»? Kort fortalt: En revolusjonær strategi²⁷ tar sikte på å reise folkemassen til kamp om statsmakta, for å ta kapitalen fra kapitalistene og føre ressursene over i folkestyrets hender. En reformistisk strategi tar sikte på å innføre ei sosialistisk ordning, eller en rekke sosialistiske elementer (mer rettferdig fordeling og så videre), uten å ta veien om den revolusjonerende maktkampen. En reformistisk strategi vil legge mer vekt på å samle politisk makt hos partirepresentanter i parlamentariske organer, og mindre på å bygge folkemakt utenfor disse organene.

KLASSESTATEN

Til grunn for en revolusjonær strategi ligger den marxistiske forståelsen av staten: Staten er ikke et nøytralt apparat heva over klassene, der de ulike interessene kan hevde seg mot hverandre. Staten er tvert imot på mange måter et apparat for den herskende klassen. Dette er tydelig når vi ser på det juridiske regelverket som er konstruert for å verne om den private eiendommen som gjør overklassen i stand til å utbytte flertallet: Det daglige tjuveriet av verdiene som blir skapt i produksjonsprosessen¹⁸ er lovlig, mens ei gruppe arbeidere som prøver å ta kontrollen over fruktene av sitt arbeid (kap-

italen) vil bli definert som kriminelle. Og staten rår over maktmidler til å håndheve denne klassejustisen¹⁹. Væpna styrker (militæret og politiet), domstoler og fengsel.

Også på et felt som skoleverket er det lett å se at staten tjener en bestemt klasses interesser gjennom opplæringa av ungdom. Elevene blir innprenta at de som kjøper og utbytter arbeidskraft er «arbeidsgivere», mens de som arbeider er «arbeidstakere». Og skolen stiller ikke spørsmål ved at vi kaller Norge et «demokrati», samtidig som mange av de viktigste avgjørelsene er utenfor all demokratisk kontroll.

BORGERLIG DEMOKRATI

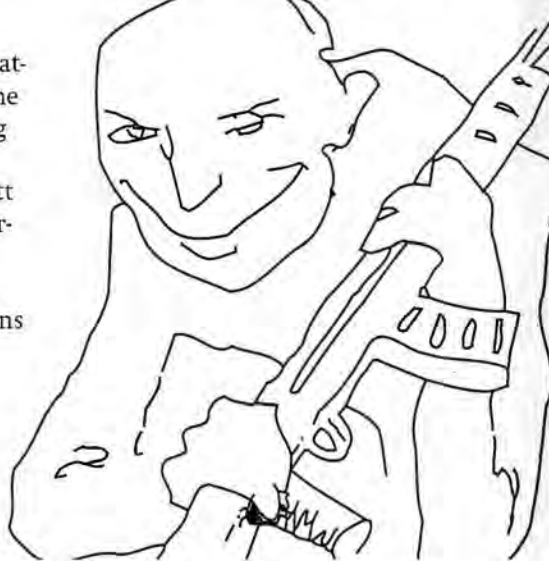
Hånd i hånd med denne forståelsen av klassestaten går analysen av det borgerlige²⁰ demokratiet. Borgerskapet syns helt klart det er best med «demokrati» – det er bedre å herske gjennom samtykke enn gjennom brutal undertrykking. Men straks metoden med samtykke ikke fungerer lenger, kommer opprørspolitiet på gatene. Borgerlige stater kan forby både fagforbund og politiske partier dersom de finner det nødvendig. Kuppet i Guatemala i 1954²¹, i Chile i 1973²², USAs voldelige innblanding over hele kloden og Arbeiderpartiets overvåking av revolusjonære i Norge er noen eksempler som viser at det borgerlige demokratiet ikke gjelder når det blir stilt spørsmålsteget ved den kapitalistiske produksjonsmåten og eiendomsforholda.

Av dette følger forståelsen av at parlamentarisk arbeid ikke er nok. Den som skal slåss for sosialismen må kunne slåss også når det revolusjonære partiet blir forbudt eller nasjonalforsamlinga er oppløst. Den revolusjonære styrken må ligge i en organisert arbeiderklasse som gradvis blir mer og mer bevisst sine klasseinteresser. Den revolusjonære krafta skaper vi gjennom å organisere flest mulig til aktiv kamp, ikke gjennom å få flest mulig til å bli vårt stemmekveg heller enn SV sitt stemmekveg.

DEN SKADELIGE PARLAMENTARISMEN

Men kritikken av parlamentarismen og det borgerlige demokratiet må gå lenger enn dette: Ikke bare er dette et juksedemokrati som ikke kan styre økonomien. Og ikke bare er det et liksomdemokrati som blir tatt fra oss den dagen den politiske kampen blir en trussel mot den økonomiske makta. Det borgerlige demokratiet er i tillegg et politisk system som bidrar til å passivisere folkemassen, avlede opprør og kjøpe opp lederne som kunne gått i spissen for sosialismen.

Uten denne forståelsen er det ikke mulig å forstå hvorfor de vesteuropeiske

Når vi i teksten snakker om reformistisk og revolusjonær strategi, snakker vi om strategi for å skape *sosialisme*.

sosialdemokratiene (som den gangen var alliert med Lenins sosialdemokratiske parti i Russland) stemte for krigsbevilgninger i sine egne stater i forkant av den første verdenskrigen. Det blir ikke mulig å forstå hvordan den tidligere så revolusjonære Erik Solheim (SV) har blitt en forkjemper for NATO og kapitalismen, eller hvorfor SV rundt om i kommunestyrene ofte stemmer for nedskjæringer i velferdsbudsjettene.

Det parlamentariske spillet har sine egne virkemåter og regler. For eksempel er det logisk innenfor det parlamentariske spillet å prøve å få flertall for «det minste ondet». Det framstår som meningsløst å la det mest høyrevridde forslaget få flertall og sjøl bare stemme på det «revolusjonære» alternativet, i protest. Den som går inn i dette spillet må enten gå med på de borgerligparlamentariske spillereglene eller være knyttet til en utenomparlamentarisk bevegelse (et parti, for eksempel) som hevder andre regler. Dette kan være regler som: «Vårt mål er å mobilisere til protest mot nedskjæringene. Skal vi kunne gå i spissen for det folkelige opprøret kan vi ikke sjøl ha blitt ansvarliggjort for kuttene gjennom å stemme for dem i kommunestyret». For den folkevalgte politiker som er knyttet til en sãnn bevegelse er det ikke meningsløst å drive «protestpolitikk» i kommunestyret – det er tvert imot meningsløst å inngå kompromiss²⁶ for smuler når kampen står om et helt kakestykke – og på lang sikt hele kaka.

Lærdommen etter et århundre med sosialister i kapitalismens parlamentariske organer er at folkevalgte som ikke får reglene definert av en bevegelse utenfor parlamentet, underkaster seg parlamentarismens egne regler. Hun blir dermed systemlojal, og en systemlojal politiker har ikke en revolusjonær bevegelse bruk for. En sãnn politiker kan gjerne være velmenende som bare det, men så lenge hun ikke driver sin praksis etter «reglene» til den utenomparlamentariske bevegelsen, vil hun alltid ende opp i motstrid til det folkelige opprøret. Dette vil skje fordi det folkelige opprøret ikke retter seg etter hva som er «politisk mulig å oppnå flertall for i den nåværende parlamentariske situasjonen», mens den systemlojale sosialist alltid må ta hensyn til slike «realiteter».

LOBBYISME²⁵ ELLER AKTIVISME

Det er ikke bare de folkevalgte fra politiske partier som står i fare for å bli fanga av reglene i det borgerlige, politiske spillet. Også ledere i miljøorganisasjoner, fagforeninger, elevorganisasjoner og så videre får stadig tilbud om «innflytelse» på mer eller mindre viktige avgjørelser. Prisen er at de må være villige til forhandlinger, kompromiss og sosial tilpasning: Den som vil overtale Statsråden må for det første ikke legge fram forslag som er 100 prosent uaktuelle for Statsråden, og i tillegg må forslaga være «politisk mulig å oppnå flertall for i den nåværende parlamentariske situasjonen». Hvis ikke blir det jo trolig noen andre som overtaler Statsråden.

Slik blir toppene i ungdomsorganisasjoner, miljøorganisasjoner, fagforeninger og så videre omforma fra organisasjonsledere til lobbyister eller politiske hestehandlere – ofte med et utseende og en væremåte som ligner mer på Statsråden og Det Politiske

Miljø enn menneskene i organisasjonen de representerer. Sånn er det også med politiske journalister, som er avhengig av et godt forhold til «kildene» (ellers er det jo noen andre som får de gode intervjuene og sakene).

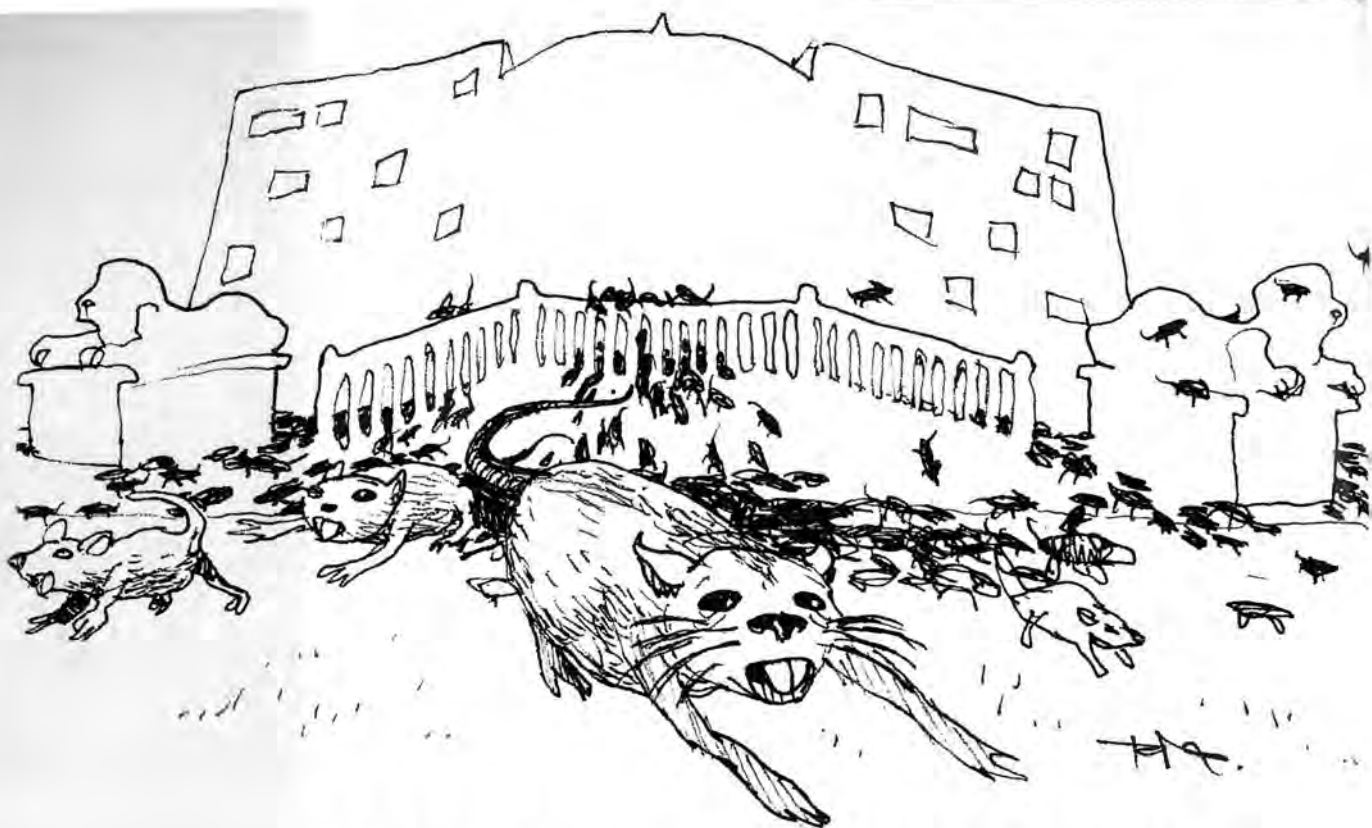
REVOLUSJONÆR TAKTIKK OG STRATEGI

Denne tilpassinga til det etablerte skjer gjennom sosialiseringsprosesser. De er eksempler på hvordan det politiske systemet kan fungere ødeleggende for opprøret, og bidra til å styrke overtaket til overklassen. Revolusjonær praksis er å drive politisk kamp på en måte som unngår og nøytraliserer disse "fellene". Revolusjonær praksis tar utgangspunkt i den langsiktige kampen for mobilisering av arbeiderklassen – ikke i de kortsiktige gevinstene som kan vinnes i det parlamentariske systemet, gjennom lobbyisme, budsjettforlik eller regjeringssamarbeid.

Dette betyr ikke at det er utelukka for revolusjonære å inngå kompromiss eller gå på møter med Statsråden. Det vil alltid være nødvendig å veksle mellom «realpolitikk» (kompromiss) og «protestpolitikk». Målet for den politiske taktikken er å veksle på rett tidspunkt og rett sak, mens grunnlaget for de taktiske vurderingene – strategien – er den langsiktige mobiliseringa og de «reglene» som følger av en slik strategi.

KLASSEPERSPEKTIV OG ALLIANSER

I dagens politiske Norge spiller de aller fleste organisasjoner og aktører etter den borgerlige parlamentarismens regler. Ap har gjort det i over 60 år, AUF⁴² gjør det, SV gjør det, store deler av fagbevegelsen gjør det, og så videre. Å utvikle revolusjonær praksis betyr å skape en målretta revolusjonær bevegelse som dyrker de utenomparlamentariske «reglene», og å trekke flest mulig masseorganisasjoner over på denne linja framfor den lobbyistiske og «ansvarlige» linja. Revolusjonær praksis er å satse på folkets egne krefter heller enn hestehandel og fiksfakseri i de etablerte organisasjonene – enten det er Ap, SV eller andre det er snakk om. Revolusjonær praksis er å skape ei politisk kraft som stadig løfter perspektivet opp over det lokale og særegne, opp til et samfunnsmessig perspektiv, et systemkritisk perspektiv, et klasseperspektiv. Og revolusjonær praksis er å bygge sterke allianser nedenfra, basert på felles interesser (som for eksempel Nei til EU⁴⁴), som kan utfordre de politiske alliansene som kontrollerer spillet fra toppen.

Hvorfor driver vi valgkamp?

Valgkampen er et fjollete og meningsløst sirkus.
Hva har Rød Ungdom i manesjen å gjøre?

Valgkampen er en viktig arena for Rød Ungdom. Flere diskuterer politikk enn ellers. Vi konfronterer våre politiske motstandere. Vi samler støtte til Rød Ungdom. Og ikke minst: Vi verver nye medlemmer. Derfor deltar Rød Ungdom i valgkampen til Rød Valgallianse² (RV).

EN TAKTISK VURDERING

Rød Ungdom er en revolusjonær organisasjon. Det innebærer blant annet at vi ikke ser på oppslutning i valg og styrke i parlamentariske organer (storting, kommunestyre, fylkesting og så videre) som det viktigste ved vårt arbeid. Det må alltid være en revolusjonær strategi som ligger til grunn for å nå vårt mål om å mobilisere et folkeflertall til sjøl å kreve at kapitalismen erstattes med et sosialistisk samfunn.

Hvorvidt vi stiller til valg er ikke et prinsipielt spørsmål, men en taktisk vurdering. Rød Ungdom har lenge ment at det er riktig å stille til valg i Norge slik som samfunnsforholdene er her. I andre land og andre politiske situasjoner kan konklusjonen være annerledes. I India er det for eksempel uvanlig at revolusjonære stiller til valg, fordi parlamentet så ensidig er et korrumpert redskap for overklassen at revolusjonære vil miste troverdighet ved å stille til valg.

TILLIT TIL SYSTEMET?

Folkevalgte organer er én av flere arenaer å føre politisk kamp på. Mange politiske beslutninger som er viktige for folk fattes der. Det er nødvendig å ha en synlig opposisjon - en alliert med folk, mot makten - i disse organene.

Sjøl om tilliten til det politiske systemet i Norge er sviktende, særlig blant ungdom, er det fortsatt riktig å hevde at de norske parlamentariske organene har forholdsvis stor legitimitet (makten blir akseptert, godtatt av befolkninga). For oss innebærer det at vi kan føre kamper i disse organene uten at vi automatisk blir stempla som en del av systemet, fordi det finnes et rom for demokratisk opposisjon.

KOMPROMISSLØSE FOLKEVALGTE

Folkevalgte fra Rød Valgallianse er ikke som andre folkevalgte. Våre folkevalgte sitter ikke i kommunestyre for å inngå kompromisser om budsjettkutt med Arbeiderpartiet. Vi ønsker ikke å «ta ansvar» for den utviklinga vi ser i Norge, med større økonomiske forskjeller, privatisering og dårligere offentlig helsetilbud. Derfor inngår ikke våre representanter kompromisser med de andre partiene i viktige spørsmål som budsjett - uten at det finnes svært gode argumenter for det i en spesiell situasjon. Vi skal ikke bli «ansvarlige» politikere som forsvarer kutt i velferdsordninger, setter eldre opp mot skoleungdom og så videre.

RVs folkevalgte skal avsløre råttenheten i systemet. Vi skal tydeliggjøre hvordan kommunestyrene i Norge godtar de stadig verre rammevilkårene staten legger for kommuneøkonomien ved å kutte velferdsordninger, redusere bevilgninger til skolene og så videre.

Våre folkevalgte kan brukes til å føre folks kamp inn i de parlamentariske organene. Hvis det er folkelige aksjoner for bedre eldretjenester i en kommune, kan RVs representanter brukes til å fremme deres krav i kommunestyret. På denne måten blir RV viktig for folk som kjemper for sine krav - samtidig blir systemet som regel avslørt som ubrukelig til å løse de problemene folk står overfor.

TILGANG TIL MEDIA

Vår bevegelse ønsker å nå ut i massemedia med våre viktigste politiske saker. Vi kan ikke gjøre oss avhengige av det, men det er absolutt en fordel å få dekning i riksaviser, tv og så videre. Hvis RV har representanter i kommunestyre, fylkesting, eller aller best: Stortinget, har media en mye lavere terskel for å gi oss dekning.

For Rød Ungdom kan det å ha en lokal RVer i kommunestyret være en god mulighet til å føre sine politiske kampsaker ut i media. På samme måte vil Rød Ungdom på landsplan være tjent med å ha stortingsrepresentanter som kan brukes til å fronte våre saker i riksmidia.

DEN VIKTIGE VALGKAMPEN

Årsaken til at vår bevegelse driver valgkamp er ikke bare det vi kan gjøre hvis våre representanter blir valgt inn. For Rød Ungdom sin del handler det vel så mye om hva vi kan få ut av å være med i selve valgkampen.

1. Prøve våre argumenter.

Under skolevalgkampen er ungdom generelt mer åpne for politisk argumentasjon enn ellers. Når vi deler ut våre løpesedler, agiterer for vårt syn i skolegården eller i skolevalgsdebatter, er det en fin måte å prøve ut argumentasjonen vår og teste vår evne til å formidle budskapet vårt til ungdom.

2. Konfrontere politiske motstandere.

Valgkampen er en av forholdsvis få anledninger vi får til å konfrontere de andre politiske partiene. Vi kan avsløre hvordan de ljuger under valgkampen og løper fra løftene sine i posisjon. Vi kan diskutere viktige spørsmål som reklamefinansierte lærebøker, klimakrisa, privatisering og så videre. De andre partiene er på en annen måte enn ellers tvunget til å ta debatter, og det gir oss muligheten til å stille dem til veggs og synliggjøre hvordan liksomdemokratiet under kapitalismen fungerer.

3. Verve nye medlemmer.

Siden ungdom til dels er mer opptatt av politikk enn ellers er valgkampen en god mulighet til å verve nye medlemmer. Hvis vi lager godt materiell, argumenterer godt for oss på skoler og gatehjørner og viser at vi står for riktige krav og i tillegg gjør noe med det vi mener i praksis, er det nesten ubegrenset hvor mange vi kan verve i løpet av en valgkamp.

INGEN MOTARGUMENTER?

Foreløpig kan det virke som det ikke finnes noen argumenter mot å stille til valg i Norge i den nåværende situasjonen. Alt i alt mener Rød Ungdom det ikke finnes noen argumenter som er så sterke at vi vurderer å slutte å drive valgkamp for RV, men det

finnes viktige momenter som vi må huske på når vi velger å stille til valg. Ved å lese teksten «Revolusjonær eller reformistisk praksis», som står på side 22, får du en god innføring i de generelle prinsippene som vi må følge når vi deltar i parlamentarisk arbeid.

Det aller viktigste vi skal huske på når det gjelder spørsmålet om å stille til valg er dette: Rød Ungdom skal være en aktivistisk ungdomsorganisasjon som skal drive revolusjonært arbeid blant ungdom. Vi skal organisere ungdom til kamp for sosialisme gjennom studier og praktisk arbeid. Vår hovedarena skal aldri bli et kommunestyre eller en stortingsgruppe. Vi jobber for forandring nedenfra – ved folks egenorganisering – ikke ovenfra gjennom borgerlige maktstrukturer som aldri kan løse det grunnleggende problemet: Kapitalismen.

DEL 3: Organisering

Det velfungerende lokallag

Det er lokalt det skjer.
Uten sterke og aktive lokallag
er Rød Ungdom ingenting.

Lokallaget er ett av flere «nivåer» i organisasjonen. Vi har også landsstyre, sentralstyre og noen steder distriktsstyre eller regionsstyre. Lokallaget er det nederste nivået, men likevel det viktigste. Det er her Rød Ungdoms aktivitet foregår, det er her vi får inn nye medlemmer, det er her det store flertallet i organisasjonen befinner seg. Derfor handler så og si hele denne boka om hvordan vi utvikler godt arbeid i lokallagene, ikke bare denne teksten. Likevel skal vi presentere noen råd som gjelder lokallagene spesielt, og kan bidra til å løfte lagsarbeidet opp og fram.

LAGETS FUNKSJONER

Lokallaget skal fylle flere viktige funksjoner i organisasjonen:

1 Aktivisme

Laget må drive utadretta arbeid og aktivisme. Dette kan være plakatkukaksjoner, pornobål, arbeid med elevaksjoner, gateteater, Rebell- og Klassekampensalg, mobilisering til sommerleir – og tusen millioner andre ting.

2 Skolering og diskusjon

Laget må gi medlemmene «intellektuell mat» og være et sted for diskusjon, utvikling og læring.

3 Et sosialt miljø

Medlemmene må trives hvis laget skal fungere. Det må være et godt miljø å komme til, et sted vi møter nye venner og får lov til å være oss sjøl.

4 Den demokratiske grunnenheten

Laget spiller en viktig rolle i det interne Rød Ungdom-demokratiet. Det er lagene som diskuterer sakene før landsmøter og årsmøter, og velger alle delegatene med stem-

merett på landsmøtet. Det er i laget de kontinuerlige diskusjonene og aksjonene utvikler seg.

Du kan tenke på disse fire funksjonene som de fire beina på en stol. Stolen (laget) må ha alle fire beina for ikke å velte. Disse fire punktene bør være ei sjekkliste for alle medlemmer: Hvordan fungerer punkt 1 til 4 i *mitt* lag?

Det er viktig å ha alle fire elementene på plass. Det skjer ganske ofte at et lag får «overslag» i en eller annen retning, ofte på grunn av interessene til de som drar igang eller dominerer i laget. Noen ganger er dette veldig politisk skolerte folk med dårlige sosiale antenner. Da kan resultatet bli et veldig godt skolert lokallag totalt blottet for kultur og moro, og dermed også blottet for enhver tiltrekningskraft på andre enn de som synes lesing og diskusjon er Det Aller Beste. Andre ganger kan laget være dominert av veldig sosiale og koselige individer, resultatet kan bli et ekstremt hyggelig og vaffelspisende kosemiljø der folk nesten ser rart på deg hvis du legger fram et teoretisk resonnement. En tredje variant er det hyperaktivistiske laget med null politisk skolering, der medlemmene stagnerer og går lei etter maks ett og et halvt år.

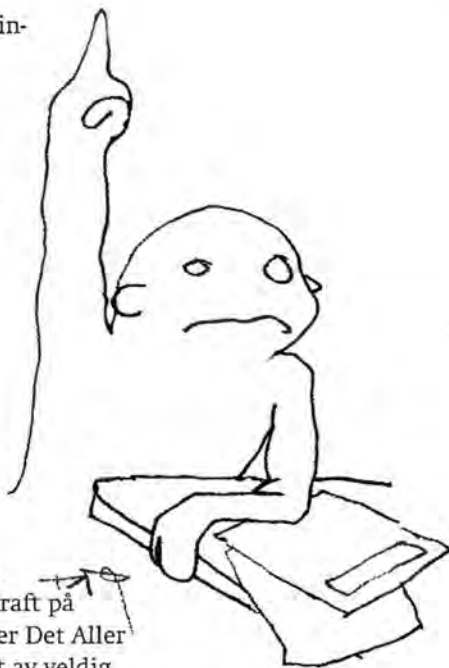
For å unngå denne typen ensidighet og bygge virkelig sterke og allsidige lag, er det viktig å bruke de fire punktene – stolbeina – til å diskutere hvordan laget fungerer. Det er også viktig å innse at interessene til de mest aktive/ledende medlemmene lett kan bli dominerende, og at det kan være nødvendig at disse blir «balansert» av andre medlemmer for at alle fire bein skal komme på plass (se også det tiende budet i *Ti bud for ledelsen* i neste kapittel).

HVORDAN SKAL LAGET ARBEIDE?

Her kommer noen råd som det kan være lurt å følge.

1 Ha regelmessige møter

Uten regelmessige møter vil laget lett falle sammen, og aktiviteten vil bli styrt på alt annet enn demokratisk vis. Ha helst fast tid og sted for møtene (annenhver onsdag hjemme hos Nina, for eksempel). Når det er fast tid og sted blir det mye lettere for folk å vite hvor og når, og mindre arbeid for styret med å si fra i tide. Men: Fast tid og

Bertolt Brecht:

Ros av den revolusjonære

Mange er for mange og er best når de er borte.
Men når han er borte, da mangler han.
Han organiserer en kamp om lønnspålegg
om te vann og om makten i staten.
Han spør eiendommen: Hvorfra kommer du?
Han spør ansiktet: Hvem bruker deg?
Der alle tier, der tar han ordet.

Der undertrykkelse hersker og det tales om skjebne
der gir han tingene navn.
Der han går til bords går misnøyen til bords.
Maten blir dårlig, at rommet er trangt erkjennes.
Der han blir jagd hen, der går et opprør.
Der han blir jagd fra, er fortsatt uro.

sted skal ikke føre til at styret slutter å kalle inn til møter, eller å ringe til folk som ikke var der sist. Ikke ha møter for ofte, ikke oftere enn at de kan fylles med noe givende.

2 Ha regelmessig aktivisme

Å ha stand hver eller annenhver lørdag, og andre former for fast aktivisme, er en nødvendighet for laget. Det sveiser medlemmene sammen, det er som oftest gøy og det er helt essensielt for at vi skal synes i lokalmiljøet og komme i kontakt med nye folk. Dette er også måten ganske ferske medlemmer kommer seg ut i «politisk kamp» på, de må forsvare det revolusjonære standpunktet utad, og det er ofte mye mer interessant og lærerikt enn å diskutere på interne RU-møter.

3 Ha politisk diskusjon

Lagsmøtene skal ikke være pliktøp. Det skal som regel være politisk innledning og diskusjon på møtene, bare reine «informasjonsmøter» med datoer og frister er døden for entusiasmen. Bruk krefter på å skape et miljø der folk kan diskutere og lære: Egne krefter, RV og AKP, debatter med Unge Høyre eller Sosialistisk Ungdom, foredrag av Natur & Ungdom⁶... Hvis det finnes politiske *uenigheter* i laget, skal dere se på dette som en *god* ting: Endelig en sjanse til å få skikkelige diskusjoner på møtene!

4 Ha sosiale tilstelninger

Lag juleavslutning med mest kos og litt politikk, ha sommeravslutning, gå på kafé

etter stand på lørdag eller etter lagsmøtet. Det er mye lettere å bli godt kjent med hverandre i slike sammenhenger enn på formelle møter, og ofte blir også de *politiske* diskusjonene minst like gode når vi får vekkt det formelle møte-preget.

LAGET VOKSER GJENNOM ULIKE FASER

Etter noen år i Rød Ungdom vil mange oppdage at laget har ulike *faser* i utviklinga si. Av og til gjelder det å skaffe nye medlemmer, andre ganger er det viktigste å skolere og styrke den organisasjonen som alt finnes. Det er viktig at laget mener noe om hvilken fase det er i, og at vi klarer å arbeide riktig i forhold til de ulike gruppene (de ferske, de erfarne og så videre). Her vil vi sette opp fem ulike faser.

1 Vi starter helt nytt lag!

Dette er den vanskelige fasen der Rød Ungdom etablerer seg på et sted vi ikke fins fra før. Her er det så stor variasjon i forholdene at det er vanskelig å komme med allmenne råd. Det viktigste er trolig dette: Søk råd og hjelp overalt hvor det fins! Det kan være RV eller AKP lokalt, RU-lag i samme landsdel og ikke minst Rød Ungdom sentralt. Alle gode krefter vil være gira på å hjelpe RU-lag i oppstartfasen.

2 Vi må prioritere å skaffe nye medlemmer!

Denne fasen inntreffer når laget er helt ferskt og kanskje har bare tre medlemmer, eller når større lag er «konsolidert²⁸» og har krefter til å ta inn og gi et godt tilbud til mange nye folk. Typiske aktiviteter for et lag som prioriterer nye medlemmer er åpne møter, mye standsvirksomhet og «stunts» på gata eller skolene, bøllekurs og studiesirkel.

3 Vi må prioritere å utvikle oss som alt er her!

Det er ingen vits i å verve 100 medlemmer hvis de ikke får noe skikkelig tilbud. Organisasjonen trenger et visst skoleringsnivå både teoretisk og praktisk, den trenger sosialt samhold, den trenger rutiner for møteinnkalling, medlemsregister etc, hvis den skal fungere godt for nye folk. Når det er mange ferske folk og lavt skoleringsnivå, er vi i fasen for bygging og konsolidering av oss som allerede er her. Typiske aktiviteter er studiesirkel, vår/høst-leir, bøllekurs, lagsmøter med politisk læring og diskusjon.

4 Vi må få mer action i denne byen og større politisk omland!

Det vil som oftest være langt større potensial for radikal³⁶ ungdomsaktivisme på et sted enn det som kan samles opp i Rød Ungdom. Det fins Ungdom mot EU, Natur & Ungdom og så videre - og så fins det elevaksjoner, kamp for ungdomshus og så videre. Et konsolidert Rød Ungdom-lag vil gjerne oppdage at man føler seg litt «isolert» der man sitter på lagsmøte etter lagsmøte, og da er det på tide å dra igang baluba i videre kretser. Når man får et visst medlemstall, er det heller ikke mulig å gi alle de aktive

medlemmene viktige oppgaver i selve Rød Ungdom, disse medlemmene bør arbeide i fronter/aksjoner som når ut til flere. Dette skaper også et større *omland* - aktivister vil komme i kontakt med og som kanskje kan bli med i Rød Ungdom etterhvert. Uansett vil vi *lære* mye av å samarbeide med andre krefter (se også *Fronten går foran* på side 82).

5 Alle kan grunnsirkelen utenat, vi trenger videregående skolering!

Denne fasen opplever mange etter noen års medlemskap. Skoleringstilbudet er ofte ikke godt nok for de som har kommet forbi grunnsirkel-nivå. Hvis det ikke blir tilbudt læring ut over dette nivået, går mange lei og faller ut av organisasjonen. Derfor er det viktig å være oppmerksom på at denne fasen kommer, og få igang tilbud som fungerer utviklende for de mer erfarne medlemmene. Det fins mye å ta av, hefter fra studieutvalget, sosialismeresolsjonen («En sosialisme for vår framtid»), viktige politiske bøker fra flere århundrer, og så videre. Og så må folk få *oppgaver*, holde innledning på vårleir, dra i skoledebatter, holde bøllekurs ...

OBS! OBS! OBS!

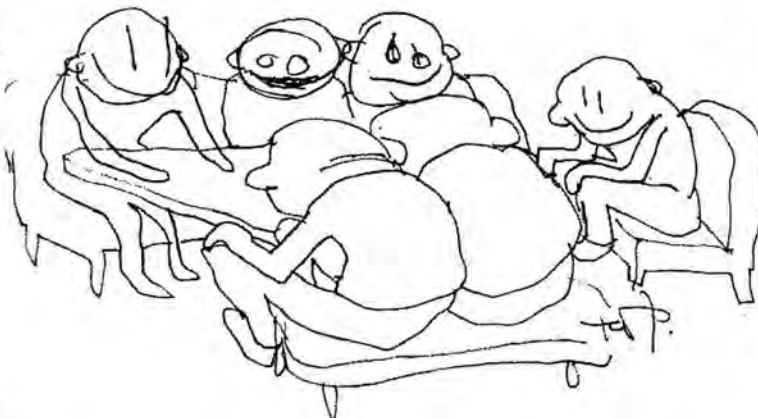
Selv om vi har kalt dette for fem faser, må du ikke tenke at laget til en hver tid er i én av disse fasene! Sjølsagt skal vi *alltid* være interesserte i å verve nye medlemmer. Fasene handler om hva som er det viktigste å *prioritere*. Og det kan godt skje at vi har fase 5 og 2 samtidig: De eldre medlemmene må ha videregående skolering samtidig som vi må verve nye så ikke laget foreldes.

Det viktigste med disse fem fasene er å være *oppmerksom* på at det finnes ulike behov som krever ulike former for aktivitet, og at vi bruker denne oppmerksomheten til å *diskutere* hva som er det viktigste å prioritere. Stort sett handler det om å finne en balanse. En typisk problemstilling kan være: «Vi sitter jo bare her på interne møter, skal vi ikke få noe til å *skje* snart?» Svaret på dette kan for eksempel være å lage en allianse som starter Aksjon for ungdomshus. En annen problemstilling kan være: «Vi arbeider bare i fronter og aksjoner hele tida, det er ingen her som driver med *Rød Ungdom*». Her ser vi at problemet er helt motsatt. Svaret kan være å starte en videregående studiesirkel, eller kanskje lage en høstleir. Som oftest gjelder det å fordele kreftene riktig; vi må *både* sette av folk til fronter/aksjoner og ha folk (styret) som har Rød Ungdom-laget som sitt hovedansvar. (Et ikke uvant problem er at de samme få personene må ta ansvar på alle hold. Se det fjerde budet i *Ti bud for ledelsen*).

Til slutt om de fem fasene: Skal vi bygge en sterk organisasjon, er det nødvendig å være gode (markedsledende!) i alle fem. Vi må både kunne starte lag, verve medlemmer, utvikle ferske folk til erfarne, bygge fronter og aksjoner og drive videregående skolering av erfarne medlemmer. Gode evner i alle fem faser bygger vi opp gjennom stabilt lagsarbeid over flere år.

VI ER FORSKJEL- LIGE – HELDIGVIS

Så over til neste hovedpunkt: arbeidsdelinga i laget. Hvem gjør hva? Hvordan bestemmes hvem som gjør hva? Hvordan er det lurt å dele oppgavene? Her skal vi først se på den formelle arbeidsdelinga slik den fins gjennom institusjoner som Årsmøte, Lagstyre etc, deretter skal vi se på noen viktige lærdommer om arbeidsdelinga som oppstår i tillegg til det formelle ansvaret.

Årsmøtet

Dette er lagets høyeste organ. Møtet holdes normalt en gang i året, og består av alle betalende medlemmer i lokallaget. Årsmøtet vedtar plan og velger styre. Det bør også få en beretning om siste periode fra styret og det kan gjøre alle vedtak Årsmøtet måtte ha lyst til å gjøre.

Lagsstyret

Styret skal ha leder og økonomiansvarlig, og helst jentepolitisk ansvarlig. Mange lagsstyrer i Rød Ungdom består av tre personer, men det kan være flere. Styret har ansvaret for å kalle inn og lage dagsorden for medlemsmøtene, følge opp medlemmer og kontakter, løse opp i konflikter, drive inn kontingent, forberede Årsmøtet og være flinke til å passe kalenderen og få igang arbeid tidnok. (Se også neste kapittel, *Ti bud for ledelsen* - her finner du flere lure tips til lagsstyrearbeidet).

Lagsmøtet

Medlemsmøtet er overordna Lagsstyret, det er styrets «oppdragsgiver». Viktige beslutninger om hva laget skal gjøre eller mene skal tas av Lagsmøtet, ikke bare bestemmes i styret (med mindre tidsmessige årsaker gjør det nødvendig at styret tar en avgjørelse). Lagsmøtet er det viktigste forumet for politisk diskusjon og skolering, for initiativ til ekstern aktivitet og for kritikk og diskusjon av interne forhold i organisasjonen.

Dette er den formelle arbeidsdelinga, mellom Årsmøtet, lagsmøter og styre. Men spørsmålene om *hvem* som gjør *hva*, og *hvorfor*, er langt fra avgjort med dette. Det

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2022

kan oppstå usikkerhet om hvem som egentlig har ansvaret for en aksjon eller en beslutning, det kan oppstå konflikter fordi noen gjør «alt» og tar plassen fra andre medlemmer, eller fordi noen *ikke* gjør det de burde gjøre. Ikke minst kan det oppstå usikkerhet fordi ulike oppgaver blir oppfattet å ha ulik sosial «status» (*skrive løpeseddel* står gjerne over *kopiere opp løpeseddel*), noe som også kan vise seg i en *kjønnsmessig* arbeidsdeling i laget. Å utvikle et godt lagarbeid – *samhandling*, som enkelte fotballag kaller det – er den viktigste organisatoriske nøkkelen til framgang i enhver revolusjonær organisasjon. Her vil vi presentere noen råd om hvordan vi kan få til *en velfungerende og utviklende arbeidsdeling* i lokallaget.

1 Mangfold er styrke!

Folk er forskjellige, vi har forskjellige styrker og vi er dårlige til forskjellige ting. Dette er bra, det gjør at vi både kan *lære* av hverandre og *utfylle* hverandre i arbeidet. Ikke *alle* kan male dødsfete banner, ikke *alle* kan bli den skarpeste teoretikeren, ikke *alle* kan være et supersosialt vesen som trekker inn mange nye folk, men *alle* kan bidra med noe som styrker Rød Ungdom-laget. Spørsmålet er om det er godt *lagt til rette* for at alle kan bidra, eller om det er bare bestemte ferdigheter som blir verdsatt.

Enkelte fotballag kaller ulikheten mellom spillernes evner for *komplimentære ferdigheter*²⁹. For å få et best mulig lag må vi utvikle samspillet mellom disse ferdighetene. Det første som må til er *forståelse* av at vi trenger mange forskjellige folk og forskjellige evner i laget, deretter trenger vi å *snakke om* hva hver enkelt vil lære mer om, hva hun kan lære bort til andre, hva hun *ikke* er interessert i å gjøre, og så videre. Dette kan man for eksempel bruke et lagsmøte til å diskutere. Men OBS, OBS: Vi er ikke et fotballag, og målet er ikke å rendyrke ferdighetene slik at Teori-Tore alltid holder innledning mens Sosiale Silje alltid tar seg av de nye på møtet. Det kan godt være at Tore skal ta sosialt ansvar, og få hjelp av Silje, eller at Silje skal holde innledningen, men få hjelp av Tore til å forberede den. Dette er å utnytte «komplimentære ferdigheter» til å styrke hverandre og laget.

2 Del på moroa

Det oppstår veldig ofte en tendens til at noen gjør mye mer enn andre. Dette er naturlig, vi har ulike mengder tid til aktivisme og ulike interesser. Men det er ikke bra hvis det setter seg et mønster i laget der noen *alltid* er superaktivister, mens de andre ikke føler at det er forventet særlig mye innsats av dem. Det er lagsledelsens oppgave å trekke med flest mulig i arbeidet, og det er hvert enkelt medlems ansvar å straks si ifra hvis hun har lyst til å gjøre mer og føler at hun ikke får brukt kreftene sine fullt ut i laget.

3 Se opp for Onkel og Tante

Dette gjelder den kjønnsmessige arbeidsdelinga. En Onkel gjør helst «viktige» oppgaver. Han holder innledning, skriver løpeseddel, drar igang aksjoner – han gjør

veldig ofte de *synlige* og de mest politisk utviklende oppgavene. Dermed blir det lite tid igjen til å ta sosialt ansvar, gjøre kontorarbeid eller skaffe maten til Vårleiren. Den mest ekstreme varianten av Onkel er slik at han tar på seg *en masse* oppgaver, også praktiske, (det ser jo heroisk ut) og så «får han ikke tid» til å utføre dem alle. Da er det gjerne de praktiske, «kjedelige» tingene han lar ligge, så noen andre må plukke dem opp.

«Noen andre» er gjerne en Tante. Hun sørger alltid for at det er kaffe og te til møtet. Hun tar seg av de nye som er kommet på møtet i pausen, mens Onkel står på trappa og diskuterer høylydt med noen andre eldre i laget. Hun holder orden i papirene og får ut innkalling til årsmøtet i tide. Dermed blir det lite tid til å skrive den innledninga hun hadde tenkt å holde. Heldigvis har Onkel en innledning om emnet fra før, som han kan holde...

Det finnes av og til gutter som havner i en Tante-aktig rolle, det finnes gutter og jenter som gjør både Onkel- og Tanteoppgavene, men det finnes så godt som *ingen* jenter som er Onkel. Det har nok å gjøre med at jenter er oppdratt til å ta sosialt ansvar og være pliktoppfyllende. Ta opp diskusjonen i ditt lag: Hvem ser på seg sjøl som Onkel, som Tante, eller som ingen av delene. Og hva skal dere gjøre, hvis det foregår mye onkling og tanting? Det får dere finne ut av sjøl, men utgangspunktet er opplagt: Onkler må settes til og *gjennomføre* praktiske og sosiale oppgaver, Tanter må *få tid til* å gjennomføre flere politiske oppgaver.

ER LAGET FOR STORT?

Til slutt skal vi nevne fenomenet «lagsdeling». I de største byene har vi gjerne flere lag. Blir det for mange medlemmer i ett lag går det ut over demokratiet; med 30 folk på møtet får færre sagt det de har på hjertet. Men når er det riktig å dele opp laget? Og hvordan?

Det finnes mange ulike erfaringer fra de siste 10 årene, i både Oslo, Bergen og Trondheim. Når det gjelder spørsmålet om når lagsdeling må til, kan det være lurt å snu spørsmålet på hodet: Hvor mange lag har vi ledelse til? Hvis laget har 26 medlemmer, de fleste ganske ferske, og bare tre føler seg klare til å være ledelse, er det kanskje ikke lurt å dele opp helt enda. Vi har mange eksempler på lagsdeling som fører til at ett eller flere lag nesten slutter å fungere, fordi de ikke fikk fungerende ledelse.

Så er det spørsmålet om hvordan vi deler. Etter bosted? Alder? Skole? Her er så godt som alle varianter forsøkt, ingen har vist seg supergeniale. Trolig er det viktigere å legge vekt på en god balanse når det gjelder kjønn, fartstid, «komplimentære ferdigheter» og slike ting enn på geografi. Det finnes argumenter både for og mot å skille de eldste og de yngste i hver sine lag, det kommer kanskje an på hvordan de eldste fungerer i praksis. Det som garantert ikke er bra er hvis lokalorganisasjonen fungerer slik at det er så godt som ingen kontakt mellom eldre og yngre medlemmer, verken på lagsmøter eller ellers. Dette øker skillene internt i organisasjonen, og hindrer de ulike gruppene fra å lære av hverandre.

Den ukjente RUeren

Enkelte ganger kan man føle seg veldig alene, eller i alle fall veldig alene med meningene og tankene sine. Om du finner noen du kan dele dem med, betyr ikke det nødvendigvis at de er like innstilt på å gjøre noe med de.

Slik følte jeg det. Der satt jeg alene på et gudsforlatt sted med mine radikale tanker, og med mitt glødende engasjement. Jeg håpet på en forandring, og jeg ville, da som nå, være med på å forandre. Rød Ungdom ble løsningen, men det var ikke løsning nok i seg selv, for jeg var jo fortsatt alene. Tiden gikk og jeg engasjerte meg i RV, i mangel på andre radikale ungdommer. Det var jo i og for seg greit nok det, men jeg ville noe mer.

En dag skjedde det. Jeg sto på stand i byen for RV og delte ut løpesedler. Mot meg kom det plutselig et ukjent fjes, det viste seg at det unge ukjente fjeset også skulle stå på stand for RV. Vi kom nødvendigvis i snakk, og en liten stund ut i samtalen gikk det opp for oss begge at vi var i samme situasjon. Så der var vi: To unge Rød Ungdom-aktivister med et glødende engasjement for å redde verden.

Etter denne "oppvåkningen" kunne det bare gå en vei. Sammen dro vi på Jentekonferanse i Rød Ungdom og kom hjem med en enda større uimotståelig trang til å utrette noe, bygge noe. Sammen satte vi oss ned og begynte å planlegge. Planene ble gode, og var høyst realistiske. Vi skulle lage

opprør, men vi mangla fortsatt flere medlemmer.

Bøllekurs ble løsningen. RV hjalp oss med litt penger til plakater, et sted å være og mat. Flere jenter meldte seg på kurset, og ei av de ville til og med være med i Rød Ungdom! Lillehammer Rød Ungdom var et faktum.

Vi kunne for første gang ha et ekte lagsmøte og for første gang kalle oss selv for Lillehammer Rød Ungdom. Men vi ga oss ikke der. Vi måtte bli flere, og studiesirkelen ble svaret. Vi ble alle enige om, foruten å henge opp plakater og lage enkle løpesedler, å ta med oss minst to venner på første studiesirkelmøte. Tre personer ble til ni, og ni personer ble til tolv, og av de tolv personene på studiesirkelen fikk vi med oss tre nye i kampen for en annerledes verden!

- Aqueela (18)

Ti bud for ledelsen

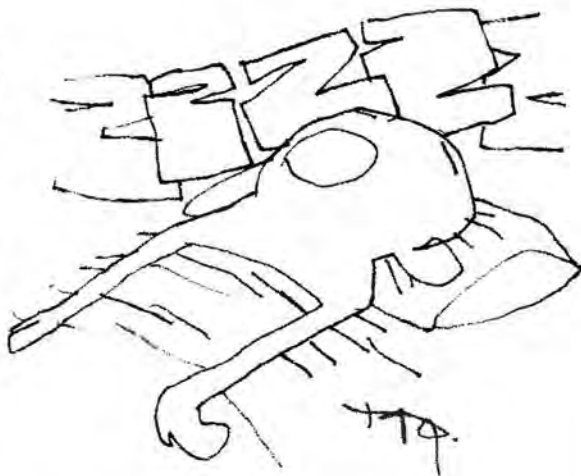
Disse ti budene gjelder for ledelser på alle nivå, fra landsstyret og sentralstyret til lagsstyrene. Budene er ikke hellige, men ganske lure.

1 ALLTID BEREDT!

En ledelse sørger for at møter er godt forberedt. Ledelsen må ta ansvar for at arbeidet med de ulike prosjektene kommer i gang tidlig nok. Ledelsen må være i forkant av det som skal foregå, og planlegge langsiktig for å unngå at ulike prosjekter krasjer. Dette krever grundig arbeid med kalenderen.

2 VÆR EN POLITISK LEDELSE

Ledelsen skal ikke bare administrere og planlegge. Ledelsen må også mene noe om hva som er viktig å arbeide med, hva som er viktige diskusjoner for organisasjonen, og så videre. Ledelsen må ha politiske innledninger på sine møter. Ledelsen må ta initiativ til skoloring og politisk diskusjon i grunnorganisasjonen. Hvis ledelsen bare administrerer og ikke diskuterer politikk, vil både ledelsen og grunnorganisasjonen gå lei, fordi RU gir for lite «intellektuell mat».

3 LED VED Å GJØRE ANDRE STORE

Å lede er ikke å herske. Ledelsen skal legge til rette for at flest mulig får utfolde seg og utvikle seg politisk. I diskusjoner og praksis er det ikke ledelsenes oppgave å komme

med alle svarene eller utføre alle oppgavene. Ledelsen skal mobilisere flest mulig til aktiv innsats, samtidig som den må ta ansvar for at oppgavene blir gjennomført på en god nok måte. Både lokale og sentrale ledelser må hele tida spørre seg: «Hvordan får vi mobilisert flest mulig rundt denne oppgaven? Hvem er det vi ikke klarer å mobilisere i dag, og hvorfor?». Dette perspektivet må ledelsene ha både på organisasjonens medlemmer og andre ungdommer som kan mobiliseres.

4 DRIV POLITISK MOBILISERING

Mange oppgaver kan ledelsen bare løse ved å mobilisere medlemmene. Metoden vi bruker er politisk mobilisering, ikke moralisering og misnøye med «de som gjør for lite». Foran 1. mai-mobilisering, vårleir, en aksjon, en kampanje etc, må flest mulig medlemmer samles til et mobiliserende allmøte. Det må holdes en politisk innledning, det må være diskusjon, og medlemmene må trekkes med i å utforme aksjonen/kampanjen/møtet. Aktivitet, ansvar og pliktfølelse skapes gjennom politisk forståelse og mobilisering. Uten denne mobiliseringa blir ledelsens innsats fort bare ei lita gruppes fruktesløse strev.

5 GI KONKRET RETTLEDNING

Ledelsen skal både sette fram allmenne paroler og gi konkret rettledning til arbeidet. Allmenne paroler er for eksempel «Mobiliser til sommerleir!» eller «Driv fram elevopprør mot statsbudsjettet!». Det er ledelsenes oppgave å formulere slike paroler. Men om de ikke følges av det Mao kaller «særegen rettledning» blir de ofte slag i lufta. Hvordan skal vi lage budsjettopprør lokalt? Hvordan driver laget mobilisering til sommerleir? Har dere målsetninger, har dere all nødvendig informasjon, kan dere trekke inn flere i arbeidet, bruker dere mobiliseringslister? Slik må ledelsen spørre, og rettledere i det konkrete arbeidet.

6 «FORÉN LEDELSEN MED MASSENE»

Noen fra den aktuelle ledelsen må være med i det arbeidet organisasjonen driver på det helt lokale planet. Hvis vi for eksempel satser mye på å mobilisere til vårleir ute på skolene i Trondheim, og distriktsstyret (DS) leder dette arbeidet, må noen fra DS være med rundt på flere skoler og ta del i det konkrete arbeidet. Det kan gi erfaringer og ideer om hva som fungerer bra og hva som fungerer dårlig. Hvis ikke DS sjøl er ute og finner ut hva som fungerer bra, vil gode erfaringer forbli helt lokale og ikke bli spredt til resten av distriktet.

Å «forene ledelsen med massene» er nødvendig for å utvikle bedre arbeidsmetoder og for å korrigere politiske og organisatoriske feil i det vi driver med (kanskje DS oppdager at tema for Vårleiren er totalt umobiliserende, og klarer å finne noe bedre tidsnok til at det kan gjøres endringer?).

7 HA KLARE PRIORITERINGER

Det bør ikke være flere sentrale oppgaver samtidig på ett sted. Derfor må den lokale ledelsen ta hensyn til lokale forhold og sette opp de ulike oppgavene i riktig rekkefølge. Hvis ikke ledelsene prioriterer klart hva som er den viktigste oppgaven til en hver tid, skapes forvirring og rot, og vi får ikke gjort noe godt nok. Et høyere organ må på sin side ikke gi et lavere organ mange oppgaver samtidig uten å si noe om hvor viktige de er i forhold til hverandre og hva som haster mest, og uten å gjøre det klart hva som er den sentrale oppgaven.

Alle ledd i organisasjonen vil sjølsagt har flere ting «på gang» til en hver

tid. Poenget her er at ledelsen lokalt og sentralt må vite hva som er den prioriterte oppgaven, den som skal gå foran når det blir for mye å gjøre, den oppgaven som det skal tas mest alvorlig på.

8 «FRA MASSENE TIL MASSENE»

«Fra massene» betyr at vi må være ute blant folk og lære om hva slags kamper som foregår og krav som stilles. Ved å være i kontakt med folk flest (i fagbevegelsen, Nei-miljøet, på jobben, på skolen) finner vi ut hva som «rører seg». Vår oppgave er å samle denne kunnskapen, analysere den og finne fram til strategier og politiske krav og paroler som kan bidra til å føre kampen framover. «Til massene» betyr at vi deretter må ta med oss politikken vi har formulert ut til folk flest og slåss for oppslutning om den.

Dette er også metoden for ledelse internt i organisasjonen. Ledelsen må vite hva som rører seg, hva medlemmene vil, hva de spør om, og ikke sitte på sitt eget kott og lage planer. Hvis programmet for Vårleiren ikke er interessant for medlemmene, blir det en dårlig vårleir. Hvis ingen føler at de har hatt innvirkning på hva vi skal gjøre 1.mai, blir det vanskeligere å mobilisere medlemmene til innsats.

Start planlegging av aktivitet med et allmøte/lagsmøte (og husk bud én til fire!). Alle medlemmer skal få anledning til å diskutere og legge premisser for aktivismen de sjøl skal utføre. Da kan de bli inspirert, da får vi flere ideer og bedre planer, da vil medlemmene slutte opp om aktivismen og legge krefter inn i arbeidet. Samme metode bør vi bruke også når vi skal mobilisere utover Rød Ungdoms rekke.

9 TA VARE PÅ MEDLEMMENE

Medlemmer og aktivister er hele mennesker. De trenger ikke bare politisk ledelse og utviklende oppgaver, de trenger også et sosialt miljø å trives i. De trenger ros, de trenger kritikk og de trenger støtte når de har problemer som plager dem. Lederne blir gode ledere bare hvis de er glad i mennesker, og klarer å skape en organisasjon der vi tar vare på hverandre og tar hensyn til hverandre. I en organisasjon med stor grad av sosial trygghet og samhold blir også de politiske diskusjonene åpnere og bedre.

10 SKAP STYRKE GJENNOM ALLSIDIGHET

Ulike medlemmer har ulike evner, også i ledelsen. Noen er teoretisk anlagt og flinke til å skrive, noen er sosiale talenter og «får folk med seg», noen er kreative talenter og lager tøffe illustrasjoner, noen er organisatoriske talenter og har alltid «grep». Og ingen har alle styrkene på en gang.

Dette mangfoldet – vår forskjellighet – er ikke en svakhet, det er vår styrke. Det er de ulike evnene og skaperkreftene i organisasjonen til sammen som gjør oss i stand til å forandre verden. Ledelsen må legge til rette for at et mangfold av evner får utvikle seg i organisasjonen. Og da må ledelsen aller først få øye på de ulike talentene. Alt for ofte blir bare noen få typer ferdighet verdsatt, og da først og fremst teoretiske evner og hyperaktivisme.

Ledelser på alle nivå bør diskutere styrker og forbedringspotensiale hos den enkelte, både i ledelsen sjøl og blant medlemmene. Ved å snakke åpent om hva vi er flinke til og hva vi er usikre på blir vi bedre til å hjelpe hverandre til å skape et best mulig fungerende revolusjonært lag.

Åtte former for feilaktig praksis

God praksis er ikke alltid det samme som mye praksis. Det er viktig å hele tida vurdere og diskutere måten vi jobber på.

Gjør vi feil?

Å utvikle en god revolusjonær praksis er ikke bare et spørsmål om å «jobbe utenomparlamentarisk» eller «avgrense seg fra reformismen». Ikke all politikk og aktivisme «til venstre for reformismen» er nødvendigvis revolusjonær. Det finnes nok av politiske feil og mislykka praksis vi kan drive med, om vi så er aldri så revolusjonære. Spørsmålet må alltid være: Hvordan tjener disse handlingene kampen for sosialismen?

Vårt mål er å mobilisere bredt – et flertall av folket. Men fordi de aktive revolusjonære i dag er en bitteliten del av befolkninga, kan vi lett miste dette grunnleggende målet av syne. I tida etter andre verdenskrig har revolusjonære strømninger blitt nedkjempa og marginalisert [gjort marginale/betydningsløse] i arbeiderbevegelsen, og kommunister har vent seg til å være et sært fenomen i utkanten av det som rører seg blant folk flest. Denne tilstanden som utgruppe har skapt sekteriske holdninger:

- Noen revolusjonære har et sjølbilde som «moralsk korrekt mindretall»; en liten gjeng med slitere som veit de har rett, men som aldri kommer til å vinne flertall. Dette er et håpløst utgangspunkt for revolusjonær kamp.
- Andre utvikler folkeforakt; de har ei fordømmende holdning til «det reaksjonære folket», «den håpløse massen».
- Og noen blir ute av stand til å forestille seg sosialismen som noe annet en et prosjekt som eliten/lederne (de sjøl) må «skjenke» arbeiderklassen (som kun skal mobilis-

Stig Holmås:

Om motsigelsen

Jeg skulle på møte i studiesirkelen den gangen. Satt i kantinen og ventet på at klokken skulle bli tid for å gå. På den andre siden av bordet: den skeptiske, fåmælte karen fra lengst nord i byen. Skeptisk til oss røde. Mellom oss på bordplaten: Studiesirkelheftene. Jeg leser i en avis og ser på skrå at han strekker hånden ut etter det øverste av dem. Mao Tsetung OM MOTSIGELSEN. Han åpner en tilfeldig side, fester blikket på en

tilfeldig linje, og jeg hører det tydelig når han halvhøyt leser:

"Ved en passende temperatur forandres et egg til en kylling, men ingen temperatur kan forandre en stein til en kylling..."

Han stanser, snur seg mot meg og sier alvorlig (og med et mistenksomt ansiktsuttrykk): "Du, Stigen. Sei meg en ting: Ka i helvete e det egentlig dokker driver med?"

eres av «den kommunistiske generalstab» (partiet) til det avgjørende slaget om statsmakta).

FORTROPPEN OG MASSEN

Slike holdninger bygger på en feil forståelse av *forholdet mellom fortroppen og massen* (mellom de aktive, organiserte revolusjonære og arbeiderklassen). Det marxistiske, revolusjonære synet er dette: Fordi *arbeiderklassens frigjøring bare kan være klassens eget verk*, må sjølve den revolusjonære prosessen være en revolusjon også i klassen: Sosialismen skapes gjennom at arbeiderklassen gjør seg sjøl i stand til å styre. Derfor må en revolusjonær praksis ha som utgangspunkt at vi revolusjonære sjøl er del av det folkeflertallet som kan styrte kapitalismen, og den må alltid ha mobiliseringa av massen som mål. Det er ikke nok for oss å verve noen hundre eller noen tusen ungdommer til den revolusjonære bevegelsen – disse ungdommene må lære seg å føre kampen ut i befolkninga og slåss både for flertallets umiddelbare interesser og for sosialismen.

KLASSEKAMPEN SOM DRIVKRAFT

Vår praksis må også ta utgangspunkt i at vi oppfatter klassekampen som ei hoveddrivkraft i samfunnsutviklinga. Det betyr at interessekampen, der ulike økonomiske interesser står mot hverandre, må stå sentralt i vår politiske strategi. En revolusjonær praksis kan ikke ta utgangspunkt bare i ideer, verdier og drømmer om et bedre sam-

funn, den må ta tak i de konkrete interessekampene i vårt samfunn og utvikle metoder for å mobilisere bredt og vinne disse kampene. Dette gjelder særlig fagbevegelsens kamp, men også skolepolitikk, jentekamp og forsvaret av velferdsstaten – på mange slike områder står folks kamp for sine egne interesser helt sentralt.

En revolusjonær bevegelse som ikke utvikler krav og kampmetoder i slike spørsmål kan knapt kalles noen revolusjonær bevegelse, for den evner ikke å mobilisere og stille seg i spissen for de kreftene som er det revolusjonære potensialet i vårt samfunn. Den evner ikke å utvikle arbeiderklassens egen kampkraft.

FEM FORMER FOR SEKTERISME³⁴

Når disse poengene er forstått, og det er de jo ofte blant revolusjonære, står det fortsatt mange hindere igjen mellom «den revolusjonære fortroppen» og massene. En del av disse hindrene er det de revolusjonære sjøl som setter opp, gjennom ulike former for dårlig praksis. Her vil vi presentere noen klassikere.

I. Fordømmelsen av «de nærmeste»

I Monty Python³¹-filmen *Life of Brian* blir venstresida grundig uthengt gjennom framstillinga av smågruppene «People's Front og Judea» og «Judean People's Front». Dette er «frigjøringsbevegelser» med en håndfull medlemmer, som bruker tida på å skjelle ut hverandres store og små avvik fra Den Ene Rette Linje. Det er et typisk trekk for deler av venstresida at man gjerne kan samarbeide i breie fronter (med Sp i Nei til EU etc), mens forholdet til «de nærmeste» kan være ganske så fiendtlig. De som står i nærheten politisk oppleves i større grad som konkurrenter, og dermed oppstår det et «markeringsbehov» som gjør det vanskeligere å lage allianser med dem. Hangen til utskjelling av «de nærmeste» er en klassisk form for sekterisme, som ofte vil svekke kampen for sosialismen.

Alternativet til denne sekterismen skal sjølsagt ikke være å unngå kritikk og debatt eller «holde husfred» med de nærmeste på venstresida. Vi skal kritisere og utfordre, men vi skal gjøre det på en måte som åpner for diskusjon og politisk utvikling. Vi kan ikke ha som utgangspunkt at vi garantert alltid har rett i alt, og vi skal ikke gjøre motsetningene større enn de egentlig er bare for å «markere avstand». Kort sagt: Man blir ikke mer revolusjonær sjøl av å rope «Reformist!» høyst mulig til alle andre.

II. Organisasjonssjåvinisme

I mange politiske spørsmål er vi avhengig av breie allianser for å vinne fram. Enkelte grupper på venstresida ser på slike allianser som et redskap for sin egen partibygging, og bruker enhver anledning til å framheve seg sjøl gjennom plakater, avissalg, appeller og så videre. De fleste politiske organisasjoner innser at det «tjener saken» best at de ulike gruppene ikke bruker frontarrangementer som avisstativ, men de som ikke klarer å sette felles kamp foran egenmarkering kan ødelegge ganske mye.

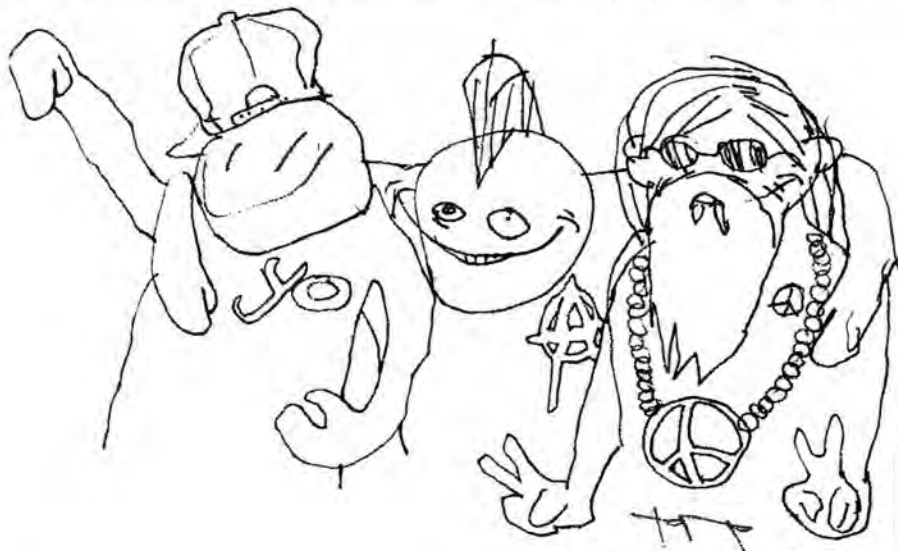
Mange revolusjonære plakater i en antirasistisk demonstrasjon eller ei markering mot EU setter «et sosialistisk stempel» på en bevegelse som skal være langt breiere enn som så. Dermed blir fronten snevra inn og får mindre oppslutning. Partisjåvinismen kan kanskje tjene den enkelte smågruppa litt på kort sikt, men det svekker både frontene og kampen for sosialismen på lang sikt. Organisasjonssjåvinisme har sitt motstykke i sjølutslettelse, som heller ikke er en god felle å falle i.

III. Sekterisk stil og oppførsel

Alle miljøer utvikler sin egen sjargong. Revolusjonære organisasjoner er ikke noe unntak. Men det kan fort utvikle seg til en form for sekterisme hvis språket blir for internt. Dette kan skje fordi vi bruker mange uvanlige ord/fremmedord uten å forklare («produksjonsforhold³²», «profittrate³³...»), eller fordi vi utvikler en sær sjargong som nye folk må tilpasse seg for å passe inn i miljøet.

Liknende problemer med sekterisme kan oppstå når det gjelder klær, væremåte, internhumor og så videre. Revolusjonære organisasjoner må være åpne og allsidige, med plass til både punkere, babes og datanerder. Derfor må vi unngå tendenser til at en bestemt klesstil blir «den riktige» i organisasjonen. Vi må også bekjempe ideer om at det er mest revolusjonært å kle seg «opprørsk» (frikete, punkete etc), på samme måter som vi må bekjempe ideer om at revolusjonære må kle seg så straight som mulig fordi vi skal være mest mulig lik et gjennomsnitt av folket. Kort sagt: Å være revolusjonær er ikke et spørsmål om klær – den ene jakka er ikke mer radikal enn den andre.

Det er nok en god del potensielle medlemmer som har falt fra på grunn av ulike former for sekterisk stil. Den beste medisinen mot slike plager er kombinasjonen av

- vanlig folkeskikk
- å ta opp til åpen diskusjon om organisasjonen har problemer med sekterisme
- å være oppmerksom på nye folks forventninger og reaksjoner
- å skape et åpent miljø

IV. Voldsromantikk

Noen aktivister på venstresida ser ut til å mene at det mest revolusjonære er å lage mest mulig bråk til en hver tid. Det er mest i store byer at dette er et problem, særlig på østlandet fins det aktivistmiljøer som ikke ser ut til å bry seg om hvordan for eksempel slåsskamper med politiet virker inn på vår evne til å mobilisere bredt og med styrke.

Særlig i antirasistiske miljøer kan det utvikle seg snevre politiske perspektiver, der kampen mot ei gruppe nazister eller mot «klassepurken» nærmest blir et mål i seg sjøl. Dette skaper en sekterisk «gjengkrig-tankegang», der det ikke er krafta i arbeiderklassen, men derimot den egne aktivistgjengens evne til å slå ifra seg som blir det grunnleggende for den politiske praksisen. Problemet er sjølsagt at voldelige aksjoner kan bidra til å avmobilisere/skremme vekk de vi må ha ut på gatene for å vinne kampen, og aktivistene står igjen uten den massestøtta som er nødvendig hvis vi skal kunne forsvare oss mot statens voldsapparat når det blir virkelig alvor. Vi må alltid være kritiske til aksjonsformer som bidrar til å isolere den aktive venstresida fra folket, slike aksjoner er det våre motstandere som tjener på.

Alternativet til voldsromantikk er sjølsagt ikke pasifisme³⁵, men ei politisk linje for massemobilisering, der vi vurderer kritisk og konkret hva slags virkemidler som er nødvendige og som tjener kampen i hver enkelt situasjon. Ofte vil ei slik vurdering kunne vise at det er meningsløst for 200 demonstranter å gå i slagsmål med politiet ved ei eller anna veisperring der 14 pressefotografer står og venter.

V. Den revolusjonære uten ører

Nok en form for sekterisme utøves av de som bare er i stand til å forkynne, og ikke lytter til andres synspunkter. Det kan være inspirerende å lære seg marxismen¹⁶ og revolusjonær teori, og unge revolusjonære kan føle at de har mye på hjerte som vil bidra til at andre også ser hvordan verden «egentlig» er. Men ingen kan så mye at de ikke trenger å høre på andres synspunkter og erfaringer. Og ingen blir gode til å overbevise andre hvis de ikke er i stand til først å lytte og forstå hvordan den andre tenker.

Dette gjelder både når vi står overfor folk fra andre organisasjoner, nye folk vi vil trekke til organisasjonen, og internt i egen organisasjon: Det fungerer sek-

Tyft

terisk når revolusjonære bare forkynner. En god revolusjonær er god til å lytte, og god til å lære. Hun tar andres argumenter på alvor, samtidig som hun alltid argumenterer så klart som mulig for sitt syn.

DET FINNES OGSÅ ANDRE FORMER FOR FEILAKTIG PRAKSIS:

VI. Det bedrevitende haleheng

Det er mulig å havne i motsatt grøft av voldsromantikken, nemlig ei overdrevent ansvarlig og bedrevitende linje. Revolusjonære som er veldig opptatt av brei mobilisering og som vil bekjempe sekterismen (som er viktig!), kan risikere å bli så ansvarlige at de ikke leder massen, men tvert imot holder igjen opprøret.

Hvis det er en stor elevdemonstrasjon i Trondheim, der målet er å samle 5000 utafor Fylkestingets møte, kan det for eksempel skje at noen elever vil gå videre og «okkupere» møtesalen og hele bygningen. For å få til dette, må elevmassen brøyte seg vei gjennom ti Securitasvakter ved inngangen. Dette kan det bli bråk og vold av, og det er slett ikke en del av planen for markeringa. Hva skal revolusjonære gjøre i en slik situasjon? Skal vi gå i spissen for denne mer radikale aksjonsformen? Eller skal vi prøve å holde folk i ro, fordi slike handlinger kan skape negativ publisitet og fordi aksjonsformen kommer til å splitte elevene i ei «radikal» gruppe og ei som ikke vil være med videre?

Dette er et ganske uskyldig eksempel, fordi en slik «okkupasjon» ikke vil innebære noen stor risiko for liv og helse, og trolig vil også publisiteten øke betraktelig uten at den nødvendigvis blir så veldig negativ. Hvis det er stemning for okkupasjon blant en god del elever, er det ikke revolusjonæres oppgave å holde igjen – vi skal tvert imot gå i spissen for den mest aktive delen av massen. Vurderinga av hva som er riktig må gjøres konkret, der og da.

Men hva gjør vi hvis noen elever begynner å knuse ruter på fylkestinget med stein? Dette må også vurderes konkret, der og da. Men høyst sannsynlig vil hærverk på offentlig eiendom ikke ha oppslutning i en stor elevdemonstrasjon, og det vil i hvert fall ikke fungere positivt overfor folk flest. Noen få pøbler kan ødelegge mye for tusenvis av demonstranter, gjennom barnslige og voldsromantiske handlinger. I slike situasjoner er det ikke revolusjonæres oppgave å gå i spissen for «radikale» aksjonsformer, og heller ikke å la være å kritisere for å «holde husfred i fronten». Det er tvert imot vår oppgave å gripe inn og overtale slike «radikale» brushoder til å sette hensynet til kampsaken over sitt eget behov for å lage bråk.

VII. Intellektualisme³⁷

Dette praktiseres særlig av mannlige revolusjonære. En intellektualist er gjerne veldig forelska i sin egen lesning av teoretiske skrifter, og vil diskutere sjøl den mest enkle og praktiske ting på en teoretisk måte. Intellektualisten bruker gjerne flere fremmedord enn nødvendig, og framhever alltid den teoretiske sida ved revolusjonær virksomhet, mens han har mindre forståelse av de praktiske handlingene, betydninga av

at det sosiale i organisasjonen fungerer, og så videre.

Intellektualisme bidrar til å gjøre teorien mer utilgjengelig, og den løsriver teorien fra sitt egentlig mål: revolusjonær praksis. Intellektualismen vil også opphøye teoretiske evner framfor andre evner på en feilaktig måte, mens en revolusjonær bevegelse er helt avhengig av at både organisatoriske, sosiale, retoriske og teoretiske evner får utfolde seg og blir verdsatt av organisasjonen.

VIII. Antiintellektualisme

Antiintellektualisme er et minst like klassisk problem på venstresida. Én type antiintellektualist vil alltid vektlegge «praksis», og kan lite om teori. Antiintellektualisten vil gjerne rakke ned på «de som tror de kan lære alt av bøker», og har liten respekt for kunnskapen og analysene som fins samla i teorien til de revolusjonære tradisjonene.

Antiintellektualisten søker ikke kunnskap og svar gjennom studier og diskusjon, og vil gjerne ikke akseptere at noen argumenter faktisk er sterkere enn andre.

En annen form for antiintellektualisme er å mene at alle svar fins hos «klassikerne» (for eksempel Marx, Engels, Lenin og Mao). Det fins folk som sier de er veldig opptatt av teori og marxisme, men som bare leser helt bestemte teoretikere og ikke vil høre snakk om andre. Disse folkene er ikke interesserte i å søke svar gjennom diskusjon og studier, de forstår ikke at målet med marxismen er at vi skal bli best mulig til å tenke sjøl, de vil bare dyrke sin egen religion.

En tredje form for antiintellektualisme er å alltid være skeptisk til alt som kommer fra «de flinke» eller «de eldre» i organisasjonen. Dette er en misforstått antiautoritær holdning, der man er så opphengt i hvem som sier noe at man ikke klarer å forholde seg saklig til hva som sies. Det er bra at revolusjonære ungdommer er anti-autoritære, men det er antiintellektuelt og til skade for bevegelsen hvis det å ha tilegna seg teoretisk kunnskap blir en ulempe og ikke en fordel i diskusjonene. Både erfarne og ferske revolusjonære skal bli tatt på alvor, og argumenter må møtes med respekt og vilje til å lære.

Intellektualismen og antiintellektualismen opptrer gjerne sammen: Hvis noen gutter i et lokallag er intellektualister og strør om seg med fremmedord, kan reaksjonen hos de andre medlemmene bli at de er mot bøker og teori. Hvis disse to gruppene kommer i en konflikt på grunn av dette, vil egentlig begge sider har rett i sin kritikk av den andre. Men ingen av dem har ei riktig holdning til forholdet mellom teori og praksis. Den riktige linja kan uttrykkes i tre prinsipper:

- Uten revolusjonær teori kan det ikke finnes noen revolusjonær bevegelse. Vårt prosjekt er bygd på teoretisk samfunnsanalyse.
- Men teorien er verdiløs uten en revolusjonær praksis, praksis er teoriens mål.
- Og det er bare i praksis vi ser om teorien fungerer. Det er de praktiske, virkelige forsøkene på å reise opprør som viser om vi har gjort riktige vurderinger.

Kjersti Ericsson:

By oss ikke noe smått!

Skammen
klistrer seg til ofrene
den som blir slått
har forbrutt seg
blodet som renner fra sårene
er ureint
den misbrukte kroppen skyldig.
Skammen
klistrer seg til ofrene
hundreår etter tiår
tusenår etter hundreår
tar dette aldri slutt?

Søstre, kameratar, kvinner
nå flør sinnet vårt
flør og flør
opp fra det innerste mørket i oss
river med seg den glødende asken
fra alle bålene
river med seg slagene, skrikene
støvletrampene mot hjertet
de utbrukte, ulevde livene uten tall
som det ikke finnes trøst for.

Sinnet flør og flør
det er vår veldige gave til verden
sammen med kjærligheten
den aldri gjengjeldte
som fikk det for trangt

i en manns bryst
nå gir vi den til hverandre
og til denne jorda
med menneskene som bor her
svarte, hvite, gule, brune
til reinkalvene
ubeskyttet under våryret
til havet som puster så tungt
og til navnløse, usette blomster
djupt i indianernes jungel.

By oss ikke noe smått
noe halvt
Be oss ikke ta til takke!

Vi kommer her
med gløden fra alle bålene i oss
svien fra alle slagene
og støvletrampene mot hjertet
med sulten i de ulevde livene
og den forferdelige heten
i vår aldri gjengjeldte kjærlighet.
Stå ikke i veien for oss
når vi kommer for å vende jorda
med voldsomme spatak
når vi kommer for å dyrke den
på vårt vis.
Stå ikke i veien for oss
for vi eier morgendagen!

Feminisme i praksis

Samfunnet vi lever i er gjennomsyra av kvinneundertrykking. Når du melder deg inn i Rød Ungdom, melder du deg ikke ut av samfunnet. Kampen mot kvinneundertrykkinga må føres også i Rød Ungdom.

Sjøl om vi er erklærte feminister³⁸, lever vi ikke i et vakuum. Sosialiseringa, oppdragelsen og kjønnsrollene henger med oss uansett. Også feministiske organisasjoner preges av kvinneundertrykkinga ellers i samfunnet. Konsekvensen er at gutter tar mer plass og lettere får makt i organisasjonen. Noen eksempler er:

- De fleste avbrytelser gjøres av gutter.

- Gutter snakker mer enn jenter.
- Gutter har mer sjøltillit enn jenter.

Slik blir det lettere for dem å ta på seg verv, skrive til lokalavisa, tegne seg i debatter og så videre.

- Vi ser gutter lettere enn jenter. Dette gjelder for begge kjønn. Derfor får gutter ofte flere tilbakemeldinger på det de gjør – både negative og positive. Siden gutter er mer synlige får de flere oppgaver og forholdene blir lagt til rette for at de skal bli politisk sterke.

Fordi kvinneundertrykkinga blir med inn i Rød Ungdom, må også kvinnekampen henge med. Vi må kjempe fram jentenes demokratiske retter, retten til å bli hørt, respektert og ta makt.

INTERN JENTEKAMP!

Her er noen av punktene vi bygger den interne jentekampen på, fritt etter boka «Søstre, kamerater» av Kjersti Ericsson.

1. Kvinnene må ha et program

Siden kvinneundertrykkinga gjennomsyrrer samfunnet på alle områder, må kvinneperspektivet også gjennomsyre et hvert politisk spørsmål. Denne kvinnepolitiske bevisstheten gror ikke opp av det revolusjonære gulvet, den må bearbeides og kjempes fram. Jentene i organisasjonen må sette seg politiske mål og stille seg på et politisk program. Jentekampen er ikke en moralistisk kamp for at jenter skal ha samme muligheter som gutter i organisasjonslivet, men en politisk kamp om feministisk perspektiv og prioritering av feministisk kamp.

2. Politisk feministisk overbevisning

Feminisme er et politisk spørsmål. Det er ikke noe du forstår fordi du er jente eller ikke kan forstå fordi du er gutt. Derfor må det behandles som alle andre politiske spørsmål – vi må produsere innledninger, artikler, leserbrev og politisk agitasjon om feministiske spørsmål og underbygge dem med konkrete tall og fakta. Slik blir det ikke mulig å påstå at jentekamp er et uviktig tema – selv om det er dét som er signalet fra omverdenen.

3. Systematiske tilfældigheter

Når jente- og guttesamlingene blir glemt, når det alltid er en annen politisk sak som er viktigere, når vi ikke klarte å skaffe bilder av kvinner til Rebell, slik at det igjen blei overvekt av bilder av menn, når det bare blei sånn at det var flertall av gutter som holdt de politiske innledningene, når det skjedde noe annet spennende slik at det ikke blei tid til å jobbe med 8.mars...

Dette er også et uttrykk for patriarkatets³⁹ klamme fingre rundt organisasjonen. I media, på Stortinget og på skolen er det vanlige at kvinner blir glemt, oversett og ansett som mindre viktige. De kvinnepolitiske sakene må mases fram, fordi det ligger så mange, tilsynelatende uskyldige hindre i veien. Denne muren av tilfældigheter er ofte vanskeligere å møte en politisk motstand. Tilfældighetene representerer ei linje som holder kvinner og kvinnesaken tilbake. For mange jenteaktivister kan det å alltid bli den som maser om kvinnekamp, føles som å bli ei «feministisk megge». Sjøl om rolla kanskje ikke høres så fristende ut, er den nødvendig. Den som maser skal vinne!

4. Den blinde flekken

Gutter som ellers er politisk sterke kan ofte være svake på et punkt – feminisme. Feminisme blir den blinde flekken i den røde maskulines øyne. Dette har å gjøre med at gutter ofte er opptatt av de diskusjonene som gutter fører – siden ingen andre gutter kan noe om feminisme blir det heller ikke viktig for gutter å kunne noe om det.

Den blinde flekken må erstattes med politisk bevissthet – feminisme angår *hele* menneskeheten.

5. Kvinnene må inn i flokk

Når man er ensom jente i et fora, er det lett å miste det feministiske perspektivet. Det er tryggere å ta på seg oppgaver i flokk – det gir en sjølsikkerhet og en mulighet til å ta på seg oppgaver en egentlig ikke tør. Vi må ha flere på laget for å vinne slaget! Våre teorier bygger på kollektiv kamp, ikke ensomme cowgirls, folket sammen skal ta makta. På samme måte er det kvinner sammen som skal vinne over patriarkatet.

6. Vis styrke

Grunnen til at vi har intern jentekamp, er at det finnes kvinneundertrykking. Vi har ikke intern jentekamp bare for å gjøre det gøyere for jenter å være med i RU, men fordi kvinner er en av de viktigste potensielle drivkreftene i en sosialistisk revolusjon. Det er kvinner som har mest å tjene på en sosialistisk revolusjon og det er kvinner som er de mest radikale. Ved å skolere jenter til å ta rom og makt, er vi med på å bringe kvinner nærmere muligheten til å ta rom og makt i samfunnet ellers, og til å bli en drivkraft i en framtidig revolusjon. Kvinner må vise styrke, i RU og i verden!

7. Formelle posisjoner og makt må ikke forveksles

Det er et mål å ha kvinnelige ledere og kvinner som uttaler seg. Det er likevel ikke sikkert at kvinner har makta sjøl om vi har kvinnelige ledere, at det er der makta sitter. Vi må se på virkeligheten: hvem definerer hva som er viktige oppgaver, hvem setter dagsorden i organisasjonen. Kvinnelig leder fører ikke automatisk til at hun har makt eller at kvinnespørsmål havner i fokus. Uformelle maktstrukturer kan telle like mye – for eksempel møter mellom utvalgte «viktige» folk som diskuterer sentrale spørsmål for organisasjonen, eller at ordet til visse personer veier tyngre enn ordet til ei jente med en formell posisjon. Kampen er ikke vunnet sjøl om vi har flertall av kvinner i ledelsen eller kvinnelig leder.

8. Lede på menns premisser?

En velkjent påstand er at kvinner som tar maktposisjoner blir «menn». Denne tanken er med på å bekrefte kjønnsrollene – visse egenskaper er feminine, visse maskuline. Det forventes av jenter at de skal være mer omsorgsfulle og ta hensyn til følelser – det

forventes ofte at kvinnelige ledere også skal være «mødre» for organisasjonen. Dette kravet får ikke gutter. Vi må ikke la disse forventningene bli hersketeknikker og måter å stemple jenteledere på. For å være en god leder må man kunne sammenfatte egenskaper som er både «maskuline» og «feminine», og krav om dette bør stilles uavhengig av kjønn.

9. Gjør samspillet mellom kjønnene til politisk tema

Gutter er ikke vant til å oppfatte seg sjøl som kjønn – samfunnet forteller at menn er individer og kvinner er kjønn. Derfor kan feministisk kritikk av gutters oppførsel ofte bli oppfatta som personangrep. Sjøl om det er et politisk spørsmål. Når slik kritikk reises er det viktig at de som tar opp kritikken reiser den politisk, ikke personlig.

10. Målet er enhet⁴⁰ – på de riktige premissene

Når vi diskuterer intern jentekamp, er det viktig å ha som utgangspunkt at vi alle er kamerater og har samme mål. I konflikter har jenter ofte lettere for å gi etter enn gutter. Dette må ikke skje i diskusjoner om hvor viktig intern jentekamp er! Å bli enige for å unngå bråk, er ikke den riktige enheten. Ikke fir på de feministiske krava for å oppnå enighet.

HVORDAN KAN JENTENE TA MAKTA?

Det er ikke nok å være enige om at jentene skal ha like rettigheter som guttene i organisasjonen. Det trengs konkrete tiltak for å sikre jenter makt.

Kjønnskvoltering

Det er et mål at det skal være halvparten jenter eller et flertall jenter i ledende organer i organisasjonen. Siden gutter lettere tar på seg ledende verv og lettere blir sett på som fremadstormende politiske personer, er kjønnskvoltering et enkelt grep for å rette på skjevheten. Å kjønnskvoltere betyr at noen får forrang på bakgrunn av kjønn, om to kandidater står likt skal kvinner ha førsteretten. Betyr dette at gutter blir urettferdig behandla eller at man ikke velger den beste til jobben?

Den svenske feministen Nina Bjørk skriver om kjønnskvoltering av kvinnelige professorer i *Under det rosa teppet*. De som er mot kvoteringa, hevder at universitet skal drive med forskning og ansette utfra kompetanse, ikke ideologi. Det blir også sagt at kjønnskvoltering er det samme som å undervurdere kvinner. Disse utsagnene tar utgangspunkt i at «virkeligheten» er verdinøytral og fri for ideologi. Når det er 93 prosent mannlige professorer er det fordi de har mest kompetanse. Slike tanker bygger på en oppfatning av at menn og kvinner stiller likt og at menn er mye smartere enn kvinner.

«Hvorfor ser virkeligheten slik ut når man ser den uten briller? Ganske enkelt fordi Sverige er et patriarkat, fordi vi alle fødes til å bære en splint i øyet – en splint vi

kaller «virkelighet». Fordi å se verden «slik den er», er å se et mannssamfunn uten å kalle det for det. (...) Vi ser bare verden slik vi fikk den tildelt, og i den gaven inngikk en oppfatning om at man har bestemte privilegier ikke som kjønn, bare som kompetente kjønnsløse individer».

Kjønnskvoltering skal rette opp noen av de skjevhetene patriarkatet skaper – og dermed gjøre det lettere for jenter å ta posisjon og makt i organisasjonen.

Jentekollektivet

Fordi jenter går ut i verden på andre betingelser enn gutter, er det viktig at vi driver vår egne, særegne kamp. Derfor har vi særegen jenteorganisering. Et jentekollektiv dannes for å styrke jentene i organisasjonen og holde kvinnespørsmål på dagsorden. Siden kvinneundertrykkinga pågår hele tiden, må denne kampen om jenters plass også foregå kontinuerlig. Ofte er det lettere for jenter å diskutere problemer og politikk bare med jenter. Jentekollektivet blir et fristed for jenter, hvor nye argumenter og nye tanker kan prøves ut. Vi må ikke bare diskutere jentepolitikk, men også andre politiske spørsmål. For å kunne erobre makt i en organisasjon trenger jenter ofte å være enda sikrere på sine standpunkter enn gutter, og å kunne stå sammen for å oppnå dem. Dette betyr ikke at vi alltid skal være enige. Vi skal behandle hverandre som politiske individer, og ta hverandre på alvor, enten vi er enige eller ikke. Å bryne argumentene sine på noen er den beste treninga vi kan ha før vi skal ut og erobre verden.

Ikke alle jentekollektiv i Rød Ungdom har fungert bra. Noen ganger har de blitt «sytekollektiv», hvor alle forteller om hvor fælt det er å være jente, uten å snakke om hva som må gjøres. Slike samlinger kan virke hemmende på jenters deltagelse i organisasjonen. Jenter har hørt så mange historier om hvordan jenter undertrykkes i organisasjonen at det blir en *større* terskel for å ta ordet i en forsamling. Dette er faren med å bare beskrive kvinneundertrykkingas forferdelighet uten å planlegge hvordan vi skal overvinne den. Jenterolla i RU blir at vi ikke tør å ta plass, og de jentene som tar plass bryter med jenterolla og dermed jentekollektivet. Jentekollektivet må oppmuntre aktive jenter, ikke trekke dem ned!

Jente- og guttesamlinger

Før alle Rød Ungdoms arrangementer har vi gutte- og jentesamlinger for å motvirke guttedominans og kvinneundertrykking på arrangementet. På samlingene diskuterer vi hersketeknikker og kjønnsroller, og legger planer for hvordan vi skal gjøre arrangementet fritt for hersketeknikker. Vi prøver å skape samhold hos jentene og enighet og bevissthet om et feministisk perspektiv hos guttene. Ofte har vi også jente- og guttesamlinger på slutten av arrangementene. Her oppsummerer vi hvordan forholdet mellom gutter og jenter har vært, og prøver å samle erfaringer til å bruke på videre arrangementer. Gutte- og jentesamlingene bør oppsummeres og diskuteres i fellesskap.

Møte med et jentekollektiv

«Vi hadde store planer om studiesirkler om de «skumle» temaene hvor guttene og de mest erfarne alltid dominerte diskusjonene – vi ville råkke bula! I tillegg prøvde vi å få guttene til å diskutere intern jentekamp i større grad, men uten suksess. Det virka som om dette var viktigere i teori enn i praksis.» Alle RUere er erklærte feminister. Men det er likevel ikke sånn at vi kler av oss kjønnsrollene i det vi innser at vi vil ut av dem. Vi klarer det ikke engang innad i RU.

Da jeg ble med i RU var det ganske mange ting jeg syntes var uvant, og særlig gjaldt dette hvordan det var å være jente i RU. Å kunne kle deg som du ville uten at noen heva et øyenbryn eller slengte en kommentar. Eller la være å sminke deg uten at noen syntes du så trøtt og sliten ut. Ikke minst å kunne si det du ville uten at noen kikka dumt på deg, men tvert imot ga deg respons lytta interessert til hva du sa. RU ble et fristed fra de mest tydelige delene av jenteundertrykkinga.

Etter hvert oppdaga jeg at det ikke var

Guds Nåde som sto bak, men et oppegående jentekollektiv. Jentene i laget hadde jentekollektivsmøter hvor de diskuterte tilstanden for den interne jentekampen. Problemer ble tatt opp og vi la slagplaner for hvordan vi skulle rokke ved kjønnsrollene innad i organisasjonen. Dette førte til at flere jenter turte å ta på seg viktige, politiske oppgaver, tok mer politisk og sosialt rom, og gutter som brauta seg fram fikk smekk på pungen.

Etter ei stund falt det gode jentekollektivet litt sammen. Det å drive intern jentekamp krever mye krefter, og ofte er jentekollektivet det første som blir nedprioritert i travle perioder. Dessuten blir jentekamp ofte sett på som «teori for nybegynnere», sjøl om dette er noe av den mest avanserte politikken RU har utvikla. Nedprioriteringa er ikke bare «litt dumt», RU er faktisk avhengig av et intern jenteopprør for å sjøl kunne virkeliggjøre ideen om en feministisk sosialisme.

– Kjersti (20)

HVA MED GUTTA?

«Etter at det hadde hengt en dameplakat i klasserommet i flere uker, hang vi opp et bilde av en mann i bar overkropp. Det føltes som en seier å se hvordan guttene vrei seg når de så på den. Hevnen var søt så lenge den varte, sjøl om den blei revet ned etter en time».

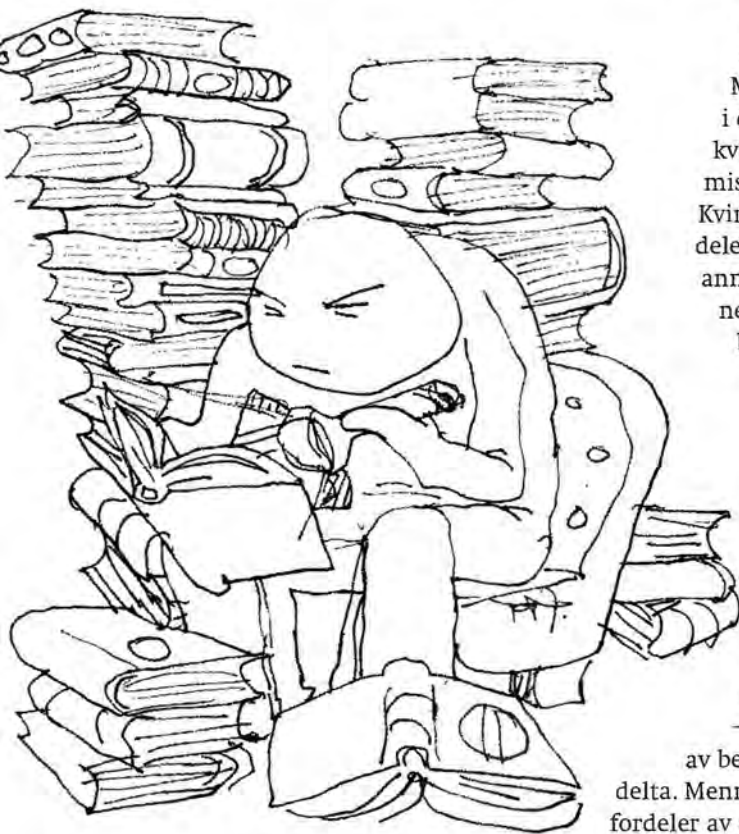
– Nora (14)

Hevnen er søt og mange ganger et fristende alternativ for jenter som opplever å bli gjort til objekter, seksuelt trakassert og overkjørt av gutter gang på gang. Likevel er ikke kampen mot gutter, men mot kjønnsrollemanuset og samfunnet som holder kvinneundertrykkinga oppe. Når jenter ikke blir hørt og kvinner fortsetter å være «de andre», mister også den revolusjonære kampen sitt innhold. Vi skal reise det sosialistisk folkestyret – da må vi sikre at det ikke blir et sosialistisk mannsstyre (Les mer om dette i resolusjonen «En sosialisme for vår framtid»). Vi trenger både særegen kvin-

nekamp, støtta av menn, og felles kamp med kvinner og menn.

Mannfolk må innse at de i det lange løp tjener på kvinnekampen, sjøl om de mister noen fordeler i dag. Kvinneundertrykkinga deler oss som kjemper for et anna samfunn – om kvinner og menn står splitta blir det ikke noen forandring.

Vi fører jentekamp for jenter, ikke *mot* gutter. Jentekampen må alltid *defineres* av jenter, siden det er vi som vet hvor skoen trykker, men denne kampen kan ikke vinnes av oss alene – den andre halvparten av befolkninga må også delta. Menn har mange objektive fordeler av dagens kjønnsrollemøn-

ster, som de må gi slipp på om det skal bli noen feministisk revolusjon. Derfor er det viktig at revolusjonære gutter går fram som et godt eksempel og bryter med det forventa undertrykker-idealet.

Gutter må diskutere sin kjønnsrolle og definere seg sjøl som kjønn forma av det patriarkatet vi lever i. De må støtte opp om jentene, men også ha muligheten til å kritisere feministisk teori. Feminismen er et *politisk* spørsmål som må diskuteres og videreutvikles av hele organisasjonen.

– Har liksom ikke lyst til å være en... pudding.

(En samtale mellom et tilfeldig utvalgt radikalt kjærestepar)

Karen Kalle: Du, kan en gutt være feminist?
Dama Doris: Ja, så klart. Det burde være sjølsagt for deg som er mot undertrykking.

– Mmmm, men du skjønner at det er litt vanskelig.

– ???

– Liksom når du er ute med gamle kompiser som kanskje ikke er så politiske som du er...

– Ja?

– Ja, også sitter de og kommenterer damer og snakker om hvor deilig den siste Hennes & Mauritz-dama er, og om at man gjerne skulle hatt ei sånn ei i senga.

– Hva sier du da?

– Lover du ikke å bli sint?

– Tja...

– Jeg pleier ikke å si noe. Jeg er ikke med heller. Jeg kan ikke alltid stå på barrikadene og krige.

– Hvis du ikke er mot, så er du med – sånn er det bare. Hvorfor tror du det er så mye vanskeligere å stå på barrikadene for damer enn i alle andre saker, da?

– Har liksom ikke lyst til å være en... pudding.

– En pudding?

– Ja, en puddingmann, en fyr med langt hår og fotformsandaler som aldri får pult.

– Er du en pudding fordi du har meninger

om at damer skal ha like muligheter her i livet som menn?

– Nei, men det er de kjipe gutta som drar damer. Det fins de guttene som får pult og de guttene som får høre om andre gutter som får pult.

– Så det er altså damers feil at du ikke tør å si det du mener som feminist...

– Jammen du må jo være enig i at jenter velger de kjipe gutta.

– Er du så kjip? Dessuten handler dette om politikk, ikke om hvem som får pult. Å ta stilling mot undertrykking er et politisk valg.

– Ja, men jeg jo litt tøff som er sammen med deg. Du skulle sett de blikka jeg fikk fra noen venner av meg da jeg sa jeg var blitt kjæreste med en feminist – de var overbevist om at du var en skjeggete, stygg mannehater!

– Så en skjeggete og stygg dame har ikke

rett til å ha meninger?

– Ikke vær så vanskelig, da – prøver bare å si at du er pen...

– Jada, men saken er at det blir forventet at jenter som kaller seg feminister skal bryte mønsteret for hva som er å være jente hele tiden, mens gutter gjør ingenting for å forandre sin oppførsel. Du må jo være enig at det er noe som skurrer her... Hele den puddingmentaliteten som du snakker om finnes ikke. Gutter som er feminister er sterkere og har mer mot, nettopp fordi de bryter med guttekollektivet og en bedriten mannsrolle. Jeg hadde aldri rørt en pornolesende kjip kar uten respekt for damer. Men gutter må ta grep ovenfor hverandre, så skal vi sammen sørge for at det skal bli trøbbel for de som lager den kjipe stemninga mellom gutter og jenter.

Feministisk lørdagsgodt fra mor

Det kommer to gutter inn døra, politiske kamerater, med snø i håret, ivrige etter å fortelle om sine bragder. Denne kvelden hadde de sittet sammen med to unge, kvinnelige studenter og diskutert feminisme. Studinene hadde ment at kjønnsrollene kunne forklares biologisk, mens mine to kamerater hadde argumentert hardt imot og snakket lenge og vel om sosialt skapte kjønnsroller. Denne lille episoden blir fortalt med store ord og rullende øyne. Ansiktene deres lyser som to barn som vil ha skryt av mor, og jeg smiler stolt som mødre flest.

Jeg kunne fortalt den ene søte historien etter den andre, for de er søte disse guttene. Etter en stund slår det meg at jenter på venstresida er som mødre i forhold til feministisk praksis. De passer på og kjefter litt hvis gutter driver med dårlig praksis, gir ros og godtepose på lørdag hvis de har vært snille. Skal gutter finne sin plass i feminismen må jenter gi slipp på morsrollen, og gutter må ta politiske standpunkter. Ikke for å få skryt av jentene, men fordi det er helt avgjørende for om vi skal vinne kampen om framtida.

Fordomsfrie studier

Når vi snakker om at alle bør studere betyr ikke det at alle må begynne på universitetet. Det handler først og fremst om vårt felles behov for å bli så lure som mulig.

Vi som kaller oss revolusjonære ser et behov for grunnleggende endringer av samfunnet. Dette er endringer vi verken kan eller vil gjennomføre alene. Men det er et standpunkt som krever omfattende kunnskaper.

Hvis vi virkelig skal forandre verden trenger vi en best mulig forståelse av hvordan vi kan gjøre det. Vi trenger en revolusjonær teori som kan være en rettesnor for vår praksis. Vi trenger en revolusjonær teori som stadig utvikles. Og ikke minst praksis som kan korrigere og videreutvikle teorien.

VI UTVIKLER TEORI GJENNOM PRAKSIS

Hva en revolusjonær teori er finnes det ikke noe endelig svar på, teorien må stadig forandre seg. Vi lærer stadig noe nytt og da er det viktig at teorien tilpasses ny kunnskap. En revolusjonær teori vil omfatte vår forståelse av samfunnet og være grunnlaget for de standpunkter vi tar i ulike politiske spørsmål. For å komme fram til så gode standpunkter i forhold til vår praksis som mulig er vi avhengige av gode analyser. Dette krever at vi studerer virkeligheten gjennom litteratur og andre medier. Og gjennom egne undersøkelser.

En teori er ikke noe som faller ned i hodet på oss. Det er et resultat av erfaring satt i system. Teorien kan ikke skilles fra den praksisen vi har. Vi utvikler en teori om at Hennes & Mauritz-plakatene er kvinneundertrykkende gjennom å oppsummere våre erfaringer og sette dem i system, opp mot annen kunnskap vi har.

Når vi aksjonerer mot Hennes & Mauritz-plakater erfarer vi hvordan det er lurt å aksjonere og hvordan det er dumt å aksjonere. Hvis vi oppsummerer dette og setter kunnskapen i system, har vi en teori om hvordan det er lurt å aksjonere. For at denne teorien og praksisen skal virke revolusjonerende er det viktig at vi setter den inn i et samfunnsperspektiv. Vi må påvise at undertrykkinga kan knyttes til det kapitalistiske systemet, og vise at det kapitalistiske systemet må fjernes dersom vi skal ha en sjanse til å kvitte oss med kvinneundertrykkinga. Samtidig må vi ikke undervurdere de vik-

tige virkningene en aksjon kan ha her og nå.

IKKE BARE LESNING

Grundig vurdering av innholdet er grunnleggende uansett hva man studerer. Poenget er ikke å pugge noe utenat, men å forstå ting på sine egne premisser og sette det inn i en samfunnsmessig sammenheng. Kritisk analyse - og ikke minst kritisk diskusjon - er en forutsetning for en sjølstendig holdning til informasjonen.

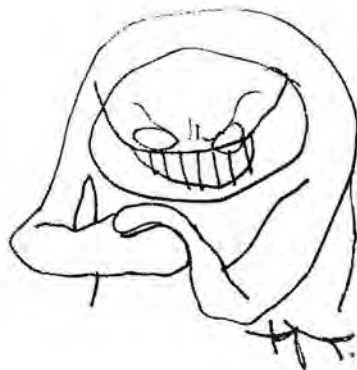
Og nettopp dette må være sentralt i vårt studiearbeid: *å innnta sjølstendige holdninger*. Dette er viktig for *å gjennomføre bevisste handlinger*.

Det betyr ikke at vi ikke skal tilstrebe enighet om en revolusjonær strategi. Men det er viktig at hver enkelt føler seg så trygg på seg sjøl og «de andre» at man tør å kritisere og diskutere organisasjonens standpunkter. Dette vil øke kvaliteten på analysene og standpunktene. Det vil også øke kvaliteten på praksisen vår: Jo flere som kan agitere bevisst for organisasjonens standpunkter og handle deretter – desto sterkere står organisasjon og kampen.

Det beste grunnlaget for at alle skal få delta på lik linje (= demokrati) er lik tilgang til informasjon og individuell oppfølging. Alle må ha mulighet til å studere det samme sjøl om vi har ulike forutsetninger for å lære oss ting. Dette betyr ikke at alle skal ha grundige studier av det samme, det vil være sløsing med tid og krefter. Vi bør som sagt komme gjennom store mengder teori og da kan det være lurt å fordele oppgaver oss imellom. Men for at organisasjonen som helhet, og ikke minst samfunnet rundt oss, skal få størst mulig utbytte av de erfaringer vi gjør oss gjennom studiene er det viktig at kunnskapen blir mangfoldiggjort.

LAG EGET STUDIEMATERIELL

Studiene bør ofte lede fram til produksjon av tekster, samt en veiledning i hvordan man best bruker teksten. Bruk gjerne innledninger og eksisterende tekster i denne produksjonen. Produksjon av tekster vil gjøre studiene mer praktisk retta og man vil se faktiske resultater av det arbeidet man har gjort med studiene. Det vil også gi andre en mulighet til å ta del i ny kunnskap. Alt dette kan motivere mange til å *studere mer*. Samtidig må vi unngå et dette gjør det å studere så omfattende at vi ikke gidder. Uansett er det viktig å unngå den «sløsingen» som ofte forekommer ved at «noen» sitter og studerer.

FORDOMSFRIE STUDIER

Det er av stor betydning at vi tør å studere hva som helst. Det kan umiddelbart virke som en naiv holdning. Alt er vel ikke like viktig? Skal Rød Ungdom studere alt? Dette er sjølsagt umulig og heller ikke ønskelig. Vi *må* vurdere kvalitet når vi skal studere. Samtidig er det viktig å ikke ha fordommer når man velger studiemateriell. Revolusjonære bevegelser har en lei tendens til å hovedsakelig studere et bestemt utvalg teoretikere som tilhører bevegelsens «tradisjon». Dette er en dogmatisk holdning som likner mer på religion enn et ønske om å innta sjølstendige og fruktbare holdninger. Det er viktig å ikke undervurdere egen historie. Den marxistiske tradisjonen har mye å by på. Men det bør være et mål å *forstå* det vi skal studere *best mulig*, ikke å tolke «den rette lære». Ingenting er riktig «fordi Marx sa det».

I tillegg til å ha et åpent forhold til hvilke teoretikere vi studerer er det viktig å ha et åpent forhold til *hva* og *hvordan* vi studerer. Tradisjonelt knyttes studier til å lese faglitteratur. Dette er den vanligste studieformen, men det finnes en rekke andre måter å studere på. Vi kan studere skjønnlitteratur, ikke bare faglitteratur. Vi kan studere film og musikk, f.eks. for å forstå populærkulturen eller andre viktige tema. Utvikling av dataprogrammer kan være en form for studier. Gjennomføring av en teateroppsetning en annen. Det finnes veldig mange muligheter, og veldig mange grunner til at man ikke alltid skal sette seg ned i en krok og lese. Sannsynligvis er andre måter å lære på *minst* like fruktbare.

UTVIKLENDE DISKUSJONER

Diskusjoner tillegges stor verdi i Rød Ungdom, og med rette! Det er ingenting som kan måle seg med en god diskusjon når det gjelder å utvikle kunnskap. Ordet *diskutere* kommer av latin og betyr «ryste fra hverandre». Da er det viktig at det er innholdet i diskusjonen, og de gamle sannheter, som filleristes gjennom utveksling av meninger og ikke deltakerne i diskusjonen!

Det er viktig å unngå diskusjoner hvor *menings*motstanderen oppfattes som en fiende generelt, og ikke som en «motstander» på bakgrunn av *mening* i en *konkret situasjon*. Uenigheten er ikke et onde så lenge den gjør at vi tenker *mer*, problemet er at den ofte gjør at vi tenker *mindre*. Her kommer kravet om det progressive inn. Ordet *progresjon* kommer også av latin og betyr «gå fram» eller «utvikling». Vi må sørge for at diskusjonene blir utviklende for alle parter. Avslutt gjerne alle diskusjoner med spørsmålet: «Lærte vi noe av dette? Har det brakt oss framover?» Det trenger ikke være en dårlig diskusjon sjøl om vi ikke blir enige, det viktige er at vi har lært noe. Men av og til må man fatte beslutninger. Ellers blir det ingen felles handling.

BRUK OG OPPDATER STUDIEMATERIELLET

Rød Ungdom produserer stadig nytt studiemateriell. Dette har ingen større verdi hvis det blir liggende og støve. Medlemmene bør å ta i bruk det materiellet som utvikles.

Materiellet må stadig oppdateres, dette gjelder spesielt de større dokumentene som studiesirkelen og sosialismeresolusjonen⁴¹. Og materiellet må ikke bare brukes til egen nytte, det må brukes aktivt i utadretta virksomhet.

1 Prioriter studiesirkelarbeidet høyt

Studiesirkelen er et unikt tilbud til alle interesserte. Her får Rød Ungdom presentert sine analyser og testet dem ut i diskusjoner. Studiesirkelen er en unik anledning til å samle inn ny kunnskap slik at teorien blir stadig bedre og praksisen likeså. Studiesirkelarbeidet er også en viktig del av vervearbeidet.

2 Studer mer

Studiesirkelen gir ikke nok kunnskap alene. Mange i RU og i vårt omland har et behov for videre studier. Det er den sentrale ledelsens oppgave å legge til rette for et studieopplegg for viderekomne.

3 Spre sosialismeresolusjonen

Rød Ungdom har lagt mye arbeid i sin analyse av sosialismen. Dette bør andre få glede av! Bruk resolusjonen «En sosialisme for vår framtid» aktivt på studiesirkel og på åpne møter. Del den ut til kjente og ukjente som virker spesielt interessert. Be om tilbakemelding.

4 Del på kunnskapen og lær av andre

Det produseres også mye annet materiell i og utenfor RU. Godt studiemateriell bør samles sammen og systematiseres. Dette vil gjøre kunnskapen tilgjengelig for mange flere. Så mange som mulig bør være med på diskusjonen. Og revolusjonen.

Sponsa av fienden?

Kan en revolusjonær organisasjon være økonomisk avhengig av den samme staten den har tenkt å knuse?

For Rød Ungdom, både sentralt og lokalt, er den frivillig innsatsen og arbeidet til aktivister, medlemmer og sympatisører den viktigste ressursen, og RU har mye frivillig innsats. Likevel koster det penger å drive en organisasjon - ikke bare for sentralledet i organisasjonen, men også i lokallag og distriktsstyrer.

Vi ønsker oss, som en revolusjonær organisasjon, en sjølstendig økonomi. Med det mener vi at Rød Ungdom ikke skal være avhengig av statlig eller kommunal støtte og finansiering.

STAT OG KOMMUNE

Vi er i opposisjon mot det bestående. Vi ønsker et annet samfunnssystem, sosialisme, og vi kaller oss sjøl for revolusjonære fordi vi tror at målet om et sosialistisk folkestyre ikke kan nås på parlamentarismens premisser. Stat og kommuner er de fremste forsvarerne av systemet vi kjemper mot, derfor er det verken hensiktsmessig eller sikkert å drive politisk kamp «sponsa» av fienden. Dagen kommer når stat og kommune ikke lenger ønsker å finansiere vår politiske kamp, når vi bare har våre egne krefter å stole på.

Dagens situasjon er desverre en helt annen. Rød Ungdom er avhengig av økonomisk støtte som indirekte kommer fra staten – som studiestøtte, stemmestøtte (gjennom RV) og prosjektstøtte. Er dette lurt?

SJØLSTENDIG ØKONOMI

Både lag og distriktsstyrer er tjent med, og avhengige av, å ha en sjølstendig økonomi. Laga, som er selve grunnsteinen i organisasjonen, er nødt til å være sjølstendige ovenfor sentralt, og dette kommer først og fremst an på økonomien. Det er laga som skal drive aktiviteten i organisasjonen fra dag til dag. Å drive aktivitet i Rød Ungdom koster penger, sjøl svært enkle aktiviteter, som løpeseddelutdeling og lokaler til å avholde møter i, har utgifter knyttet til seg. Sjølstendig økonomi betyr mer aktivitet!

Sentralt har også store utgifter. De er i første rekke utgifter til landsdekkende arrangementer, som sommerleir og konferanser, men også reise- og administrative kostnader. Rød Ungdom som organisasjon er også tjent med en sjølstendig økonomi

ovenfor staten, men er økonomisk avhengig av lokallaga gjennom kontingenten. Derfor kan man si at økonomisk sjølstendige lokallag sikrer et økonomisk sjølstendig sentralt og Rød Ungdom

HVORDAN SIKRE EN SJØLSTENDIG ØKONOMI?

Dagens situasjon i Rød Ungdom er, som nevnt tidligere, ikke i tråd med prinsippene ovenfor. Kontingenten fra medlemmene har blitt en forsømt forpliktelse, som både lag og enkeltpersoner tar for lett på. Rød Ungdom lever i dag på støtte fra moderorganisasjonene våre og diverse statlige støtteordninger, som studiestøtte og diverse prosjektstøtte. Hvis vi ønsker oss en selvstendig økonomi, må noe gjøres. Men hva?

Kontingenten skal sikre drift og utgifter for sentralleddet i organisasjonen. Dette gjelder alt materiell, internblad, reiser til lokallag, deltakelse på arrangementer og diverse kontorkostnader. Kontingenten er høy i Rød Ungdom, men vi må huske at store deler blir tilbakeført til laga som produkter, og at alle sentrale arrangementer og aktiviteter er tilbud som medlemmene får tilbake. Alle lag som betaler innen fristen, får også tilbakeført 25% fra sentralt. Kontingenten er en slags felleseie for hele organisasjonen, som på best mulig måte blir fordelt og forvaltet av sentralt.

Kontingenten innbetales gjennom laga, ikke individuelt for hvert medlem. Dette er det flere grunner til, vi skal nevne to:

1. For at man ikke skal undergrave lokallaga som den viktigste delen av vårt organisasjonsapparat. Det gir også en oppfølging av enkeltpersoner, og gjør aktivitetsplikten i Rød Ungdom mer gjeldende – det er de aktive medlemmene som møter laget.
2. At kontingenten går gjennom laga betyr større sikkerhet – i tråd med organisasjonsvernet, som tar for seg rutiner og sikkerhetstiltak for Rød Ungdom.

DEN SUNNE LAGSØKONOMI

1. Politisk forståelse

Med faste mellomrom bør det være politiske diskusjoner om økonomiens betydning, selvstendig økonomi, om å være revolusjonær med støtte fra staten og hvordan laget kan få inntekter. Laget må få en forståelse av at økonomi går parallellt med all aktivitet, og av at å opprettholde en sunn lagsøkonomi er alles oppgave, ikke bare økonomiansvarlig sin. Om Rød Ungdom skal få en sjølstendig økonomi, kommer kontingenten til å ha mye å si, også for laga. Derfor bør det å samle inn kontingent, og eventuelt lage betalingsplaner for lagsmedlemmene, være en høyt prioritert oppgave for økonomiansvarlig. Jobben med å samle inn kontingentpenger blir mye lettere hvis laget har diskutert og lært om den politiske betydningen dette har for organisasjonen.

2. Oversikt over økonomien

Å ha oversikt over økonomien betyr ikke nødvendigvis at man må føre løpende regnskap, men at man vet hvor mye penger laget har på konto og hvor mye penger det

eventuelt skylder. Laget har både rett og plikt til å kunne se hvordan pengene deres har blitt brukt, og hvor mye penger man har. Når man fører regnskap ser man nettopp det. Vi trenger ikke veldig avanserte regnskap, men føring av utgifter og inntekter og resultatet mellom disse. Å ha et budsjett for neste år kan være veldig nyttig, men det er ikke alltid det er like nødvendig. Foran arrangementer er det greit å sette seg ned og se litt på utgiftene og inntektene en forventer, så man slipper å gå med underskudd.

3. Inntekter til laga

Lokallaga kan skaffe seg inntekter på mange måter, utenom tilbakebetaling av kontingent. Som sagt er det ofte at ulike aktiviteter koster noen kroner, og da er det greit å vite hvordan man kan skaffe seg inntekter på en måte som ikke krever så mye arbeid. Her kommer noen tips:

1. Selge bladet vårt
2. Innsamling og kronerulling til ymse formål
3. Selge varer laget lager sjøl (vafles, buttons, t-skjorter)
4. Dugnadsarbeid
5. Melde inn alle aktiviteter (bøllekurs, studiesirkler, lagsmøter som møteserie osv.) laget driver med til Studieforbundet for Folkeopplysning.
6. Søke lokallag av RV og AKP om økonomisk støtte.
7. Søke fagforeninger og andre organisasjoner om økonomisk støtte.
8. Søke støtte fra kommunale fond.

Godt økonomiarbeid er nødvendig for å drive et lag. Med noen enkle grep kan man lett få en oversiktlig og sunn økonomi, som kommer hele organisasjonen til gode. Det kan være vanskelig å komme igang, men det er absolutt verdt det. Rød Ungdom har et enkelt og greit økonomihefte som tar for seg alt fra enkel regnskapsføring til Studieforbundet for Folkeopplysning og søknadsskriving. Det får du ved å henvende deg til sentralkontoret. Ikke nøl – spør om hjelp hvis du trenger det!

DEL 4: Jo flere vi er sammen

Verving – bare gjør det!

Rød Ungdom er avhengig av verving for å vokse. Alle kan verve - det handler bare om tålmodighet og teknikk

Vi har som mål å forandre verden, og for å få til dette må vi få med oss flertallet av folk for revolusjon, sosialisme og kommunisme. Ikke minst skal vi vinne mange kamper som er viktig for oss ungdom underveis. For eksempel kampen om en gratis skole, flere ungdomshus og bedre kollektivtrafikk.

Det å få inn nye folk er viktig for å kunne drive med alt det vi har lyst til å gjøre. Det trengs folk blant annet til å styre lag, arrangere lagsmøter, studiesirkler, bøllekurs, sommerleir, vårleir, stå på stand, klistre plakater og utvikle ny politikk. Spesielt i forhold til det siste trenger vi nye folk med nye ideer, som kan komme med innspill og kritikk.

Verver vi ikke jevnt og trutt hele tida, kommer RU til å bli en gammel organisasjon som kan dø ut. Alle blir eldre og etter hvert kommer folk til å bli for gamle til å være med i RU. Folk blir med i RV og AKP isteden, eller slutter helt. Dette kan føre til at et lag, som bare for noen år siden hadde mange medlemmer, faller sammen. Klarer vi å verve folk hele tida, sørger vi for at organisasjonen holder seg ung og frisk.

Derfor må det å verve medlemmer være en prioritert oppgave. Det er noe vi alltid må ha i bakhodet når vi driver med politisk arbeid. Men det må også bli sett på som en viktig oppgave i seg sjøl. Jobber vi masse med skolepolitikk (der vi har støtte fra de fleste skoleelever), betyr ikke det nødvendigvis at folk blir medlem. Det trengs noe mer. Det er vår oppgave å henvende oss til dem og

snakke med dem. Diskutere politikk med dem og høre på hva de har å si, lære av det de sier. De fleste er nemlig interessert i politikk. Sjøl om de kanskje sier noe annet. Begynner man å snakke med folk finner man fort ut at dette er mennesker med sterke meninger. Det er mange tusen ungdommer som kan bli medlemmer rundt om kring i landet. Men de står ikke alltid i kø for å bli med. Vi må ta det første skrittet!

TA SJANSEN!

Å verve medlemmer er ikke alltid like lett. For mange er det å skulle verve et nytt medlem en større utfordring enn å organisere en hel konferanse aleine. Verving kan sammenlignes med sjekking. Ikke alle er like åpne og synes at det å snakke med folk de ikke kjenner er så veldig gøy. Men det er noe alle burde gjøre allikevel.

Verving er utrolig gøy. Man får prøvd ut argumentene sine og når man først får adressa til en person er det nesten som å få telefonnummeret til en man klarte å sjekke opp.

Ti vervetips:

1. Bestem deg for å gjøre det.
2. Vær engasjert. For å overbevise noen hjelper det å være overbevist sjøl.
3. Se deg rundt – på skolen, på jobben, i demonstrasjonen – overalt er det folk som kan bli med. Mange undervurderer folk de møter og tror at de ikke er interessert i å høre om RU i det hele tatt. Det er som regel ikke sant. Bare prøv, du kommer til å bli overraska.
4. Snakk med folk! Finn ut hva de interesserer seg for. Forsøk å diskutere politikk på et hverdagslig plan. Da har alle noe å si, sjøl en person som er overbevist om at hun ikke har noen mening. Få fram meningene folk

faktisk har, det gir dem en bra opplevelse («jeg kan jo noe allikevel») og gjør dem kanskje tørst på mer.

5. Hør på hva folk har å si, du kan lære minst like mye av dem som de av oss.
6. Ta folk på alvor. Ikke vær belærende, sjøl om du mener at de sier noe du er uenig i.
7. Ikke overdriv med informasjon. Å gå gjennom hele grunnsirkelen i friminuttet i skolegården er ikke så lurt. Og kanskje føler du sjøl at du ikke kan nok om alt. Gi heller smakebiter eller konsentrer deg om et tema som den potensielle RØeren er interessert i. Å avslutte med: «vi skal sikkert snart ha et møte (konferanse/leir/demo) om dette, hvis

du har lyst til å diskutere mer/vite mer om RU er det bare å komme...» er veldig smart. Men da forplikter man seg også til å arrangere et møte i nærmeste framtid.

8. Snakk positivt om RU. Sjøl om man kanskje har en periode hvor man føler at man får til lite og at ting ikke fungerer som man ønsker, er det viktig å gi et positivt bilde av RU. Nye folk trenger ikke å få vite om eventuelle interne stridigheter med en gang. Dette kommer de til å finne ut etter hvert av seg sjøl. Sjølsagt skal man ikke ljuge for folk

eller gjøre ting hemmelig. Men det er ikke det første man trenger å vite.

9. Fortell om alt det kule vi har fått til i det siste, hvor kult det er sosialt og så videre. (Du kommer til å føle deg bedre etterpå sjøl...)

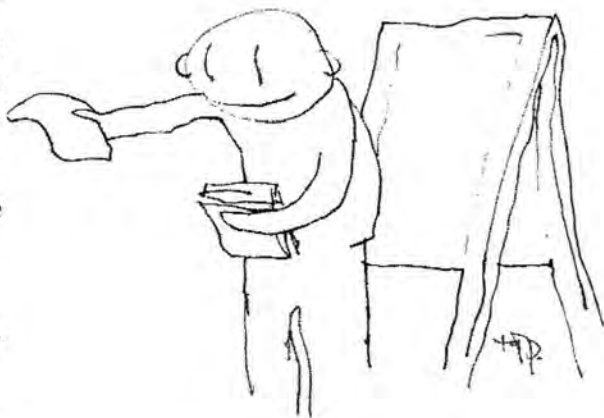
10. Inkluder personen. Om man til slutt blir med i en organisasjon er ofte også avhengig av om man føler seg velkommen og sosialt akseptert. Å bli dratt med på kafé, en video- eller spillekveld kan være avgjørende.

HVOR KAN MAN VERVE?

Noen steder er det lettere å verve folk enn andre. Demonstrasjoner er for eksempel et bra sted for verving. For det første er personen allerede såpass engasjert i en sak at hun faktisk kommer til demonstrasjonen. For det andre har dere et tema å snakke om som begge bryr seg om. Så på neste demo går du bort til de to nye jentene som står litt for seg sjøl og ser litt usikre ut, eller til gutten som kommer til hver eneste demo men som ingen gidder å snakke med. Ha i bakhodet hvor glad du ville blitt hvis du kom på en demo hvor du ikke kjenner noen og det kom en bort til deg og spurte hvem du er!

FINN DIN STIL

Verving er noe veldig personlig. Det gjelder å finne sin egen stil og sitt eget tempo. Det tar tid. Ikke mas for mye

på folk, det kan gi motsatt effekt! Men ikke gi opp. Ofte melder folk seg inn til slutt, sjøl om du egentlig har gitt opp håpet for lenge siden. Finn din «gruppe». Noen er best på å verve 15-18 år gamle jenter. Andre 20 år gamle punkere eller 18 år gamle gutter som kjører Ferrari. Bare gjør det!

Sju lure vervesteder:

1. **Demonstrasjoner** (se ovenfor).

2. **På konferanser.** Her gjelder mye av det samme som for demonstrasjoner.

3. **I andre organisasjoner.** Meninga er ikke å dra på kontoret til NU med en verblokk og få alle til å melde seg inn i RU. Poenget er at det er lettere å verve engasjerte folk enn uengasjerte folk. En person som er medlem i en annen organisasjon vil allerede gjøre noe. Å få folk til å skjønne at det til slutt kanskje trengs noe mer for å få til noe er da ikke så utenkelig... Men her må man være forsiktig slik at de andre organisasjonene ikke bli sure på oss. Vi vil ikke stjele medlemmene deres, de skal jo fortsatt være aktive i den andre organisasjonen.

4. **På skolen.** Her er det mange mennesker som du møter hver dag. Å se seg ut noen personer (ikke nødvendigvis de som ser mest radikale ut) som man av og til snakker om politikk med (små drypp hver dag) kan være lurt. Å stille seg på en såpekasse i skolegården og skrike høyt er kanskje ikke så populært lenger. Heng opp plakater på skolen, skriv på do-vegger, vis at RU eksisterer. Men konsentrer deg hovedsakelig om noen personer. Ikke gi deg, men ikke mas for mye

heller.

5. **Blant venner.** Å verve venner kan være vanskelig. Man vil kanskje ikke alltid være «den politiske» som har sterke meninger om alt. Om du vil prøve eller ikke må du til slutt finne ut sjøl, men tenk deg hvor kult det hadde vært hvis de hadde blitt med. Kanskje ikke hele gjengen, men noen. Vi mener sjølsagt at du burde prøve, men det er opp til deg.

6. **På gata.** Dette er kanskje det vanskeligste, fordi du ikke vet hva du har til felles med de du møter. Men det er her man kan eksperimentere mest, ettersom man har minst å tape. Skulle du drite deg ut på ett eller annet vis, så kommer du sannsynligvis aldri til å møte denne personen igjen (det kommer litt an på hvor du bor, selvsagt). Prøv å få til en samtale med folk når du deler ut løpisser, ikke bare gi dem bort, men si noen ord i tillegg. Enten om noe som har med løpisene å gjøre eller noe som «kul jakke» eller andre dårlige sjekketriks. Det er da det er mest gøy å dele ut også. Provoser litt, få oppmerksomhet, men vær hyggelig.

7. **På nettet.** Her kan vi komme i prat med mange. Chat kan være en god start.

Velkommen til Rød Ungdom!

Verving er ikke bare å samle inn navn på ei liste. For oss handler det om å skape et klima hvor nye medlemmer trives med å jobbe politisk. Vi må «levere varene».

I løpet av et år får vi kontakt med tusenvis av nye folk som kan tenke seg å bli med i RU. Det meste av aktiviteten vår har jo nettopp som mål eller delmål å få kontakt med nye mennesker. Når vi står på stand, har sommerleir, har en aksjon eller kommer i avisa, er mye av målet å komme i kontakt med nye folk for å bli en større organisasjon. Også gjennom nettsidene våre får vi henvendelser fra tusenvis av folk som vil ha informasjon om RU, være med på bøllekurs, delta på studiesirkel eller bli medlem. Derfor er det nyttig å ha et bevisst forhold til hvordan vi tar i mot nye medlemmer. Vi kan se på det å få med et nytt medlem i RU som en prosess med to stadier:

1. Ta kontakt og få henne til å bli med i RU.
2. Få henne til å bli, altså sørge for at RU «leverer varene».

Å få kontakt med nye folk er vi flinke til. Men når de først har bestemt seg for å bli med er vi ikke alltid like flinke til å gi dem et tilbud som gjør at de *blir*. Derfor handler dette kapittelet om å ta i mot nye medlemmer. Og det kommer først og fremst til å handle om det første møtet.

HVORDAN BLIR HUN MED?

Det finnes mange måter å komme inn i RU på, men for å gjøre det litt skjematisk kan vi dele inn de som melder seg inn i to grupper:

1. Venn: hun blir med gjennom ett eller flere RU-medlemmer hun kjenner
2. Ukjent: hun blir med uten å kjenne noen – har fått vite om RU gjennom løpis, nettsidene, plakat, stand eller lignende.

Hvis et nytt medlem trives i RU-laget, er det stor sjanse for at hun blir lenge. For å trives er sosial tilknytning til folk i laget avgjørende. Nye medlemmer under kategorien venn har allerede denne tilknytninga, i det minste til noen i laget. Men når det gjelder et nytt medlem i kategorien ukjent er det viktig å jobbe bevisst med å få henne til å føle seg velkommen og viktig.

EN UNDERLIG ORGANISASJON

Hvilke forventninger har den ukjente til Rød Ungdom? Umulig å si, sjølsagt. Men RU skiller seg ut fra organisasjoner flest. Det er sannsynlig at mange har forventninger til oss som ikke stemmer med virkeligheten, og derfor er det nyttig å ha tenkt gjennom hvordan vi skiller oss ut. Her er noen punkter:

Vi er aktive. I de fleste organisasjoner (for eksempel AUF, SU⁴³, UMEU⁴⁴, UMN⁴⁵) skriver du på en slipp eller verveblokk at du vil melde deg inn. Du betaler, og dermed er du medlem. Men i Rød Ungdom har vi aktivitetsplikt, som betyr at alle må være aktive i et lag.

Vi er revolusjonære. Vårt mål er å endre samfunnssystemet grunnleggende, og snu opp ned på maktstrukturene. Vi har i utgangspunktet ikke tillit til de som styrer.

Vi er aksjonistiske. Vi gjør ting. Ofte bruker vi sivil ulydighet for å få fram et poeng, enten det gjelder porno, skolebøker eller Hennes & Mauritz-plakater. Disse tingene kan de være lurt å ha i bakhodet når vi skal møte nye medlemmer.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2022

DET FØRSTE MØTET

Ukjente som melder seg inn i Rød Ungdom gjør det ofte via sentralkontoret. Når noen har meldt seg inn forventer de at Rød Ungdom skal ta neste skritt. Å ta kontakt med nye medlemmer er lokallagenes ansvar. Lokallagsstyret må ha oversikt over og sørge for at alle nye medlemmer blir kontakta.

En del av nye medlemmers møte med RU er å være med på lagsmøter og lagsaktivitet. Hvordan dere kan lage gode lagsmøter står det mye om i andre deler av boka (for eksempel i teksten «10 bud for ledelsen»).

Men det er like viktig å knytte sosiale bånd utenom den organiserte lagsaktiviteten. Det kan skje på mange måter – tur på byen, fest, kino, fjelltur eller tivoli. Med en samlebetegnelse kan vi kalle det kafétur.

Noen grunner til at kaféturen er viktig:

- det er lettere å bli kjent med en liten gruppe mennesker enn et helt møte, og lettere å prate i en uformell sammenheng
- en nye RUer har sikkert mange spørsmål og meninger som det ikke er lett eller «naturlig» å ta opp på et RU-møte
- sosiale bånd er det som holder folk sammen, og de må også knyttes utafor RU-laget
- kaféturen er en nyttig anledning til å utvikle nye politiske tanker, for eksempel ved å diskutere RU eller sosialisme

Dette kapittelet er ikke noe forsøk på en fasit i å ta i mot nye medlemmer. Det er en oppsummering av mange RUeres erfaringer, for å gi en pekepinn på hva som har fungert tidligere. Men det viktigste er å gjøre det på en måte som passer for deg og RU-laget ditt.

Hva gjør RU sentralt med kontakter?

Rød Ungdom sentralt får inn mengder av kontakter gjennom nettsidene, slipper fra løpesedler, telefoner osv. Dette gjør vi:

- registrerer kontakten i en kontaktdatabase (brukes til å sende ut sommerleirbrev og lignende).
 - sender kontakten videre til regionsansvarlig i landsstyret og nærmeste lokallag
- Det nærmeste lokallaget har ansvaret for å følge opp et nytt medlem.

HVORDAN HOLDE PÅ MEDLEMMER?

Når et nytt medlem har fått en hjertelig velkomst i Rød Ungdom er det viktig at det blir attraktivt å fortsette å være med i lang tid framover. Her kommer noen råd som gjelder for enkeltmedlemmer så vel som ledelser på alle plan.

Men først et generelt prinsipp: Vær påpasselig med å delegere (fordele/dele på) opp-

gavene. Hvis den som tilbyr seg å gjøre noe straks må gjøre alt, vil de fleste holde seg unna enhver oppgave. Da får man fort et lite sjikt med hyperaktivister som risikerer å slite seg ut, og en stor gruppe medlemmer som ikke får bidratt med sitt. Denne sirke- len brytes gjennom delegering av ansvar og gjennom muligheter for å ta på seg ans- var uten å druknes i oppgaver. Det er som oftest noen som har lyst, og det er den beste motivasjonen man kan ha.

12 råd for å holde på medlemmer

1. Gi gode aktivitetstilbud tidlig, og følg opp med nye hele veien. Gi konkrete oppgaver.
2. Ansvar + oppfølging gir sjøltillit og ansvarsfølelse.
3. Gi positiv tilbakemelding så ofte som mulig, hjelp til i vanskelige situasjoner.
4. Jobb med utgangspunkt i ting vi liker og i former vi liker. Lag teater istedenfor å holde tale i enhver situasjon. Se lærerike filmer isteden for å sitte på møter. La folk ta med seg hobbyene sine inn i RU og gjøre noe politisk av dem.
5. Jobb mye utadretta – sosialt og politisk. Ha aksjoner, hagefester, bøllekurs, kulturkvelder, hytteturer, aktivistkinoer og så videre.
6. Få fram alle syn i diskusjoner, løs motsigelser gjennom åpenhet. Gi konstruk- tiv og kameratslig kritikk.
7. Forbered møtene og aktivitetene godt, så unngår man mye småarbeid på samlingene.
8. Et møte må ikke være langt for å være bra. Skill mellom møtetid og sosialt, ha heller for mange enn for få pauser.
9. Bygg sosiale kollektiv som favner breiere enn RU-gjengen. Gjør kollektivet omsorgsfullt, ta ansvar for folk.
10. RUere trenger også fritid, og de trenger venner utenfor RU. La medlemmene få leve et liv utenom laget.
11. Motiver til politisk jobbing med politikk, ikke pliktfølelse. Hold innledning/se film/diskuter et tema, ikke gjør ting bare fordi vi alltid har gjort dem.
12. Ta opp i laget hva folk ønsker å skolere seg på/jobbe med, og lag en plan for å gjennomføre det.

Første møte med RU

Medlemsmøte i Stavanger Rød Ungdom, en gang på midten av 90-tallet. Alle venter på en ny gutt som skal komme. På denne tiden var miljøet i Stavanger RU hemningsløst machomilitært, og det som møtte den nye gutten var en ubeskrivelig situasjon, men jeg skal forsøke.

En del gutter sitter på enden av møtebordet og diskuterer russiske hind-helikoptere versus amerikanske apache-helikoptere. Begreper som "hellfire-raketter" og "M-268" er mye framme i debatten. Guttene er

usevanlig ivrige og høyrøsta. Andre diskuterer sannsynligvis AKPs militærpolitiske program. En annen RU'er står i bakgrunnen og leker med en svært kjøkkenkniv.

Dette var grovt sagt litt av miljøet som møtte et nytt medlem i Stavanger RU på midten av 90-tallet. Ikke særlig inkluderende, altså. Heldigvis ble gutten med i RU litt seinere i livet, i en annen by, etter å ha kommet over sjokket.

- Håkon (22)

Verva på konsert

Jeg ble ikke med i RU fordi jeg er politisk interessert. Jeg mener fortsatt at det jeg tenkte på som politikk – stortingspolitikere og Dagsrevyen – er kjedelige greier.

Jeg hadde egentlig nok å finne på. Men en dag så jeg en plakat som reklamerte for antirasistisk demonstrasjon, etterfulgt av konsert. Det var nylig noen saker i byen der innvandrere ble trakassert av politiet. Jeg har ikke noe til overs for å dømme folk etter hudfarge, og siden jeg uansett ikke hadde noe intelligent å gjøre akkurat den dagen, dro jeg for å se hva som skjedde.

Det var over 100 folk i demonstrasjonen. Jeg så at noen fra klassen min prata med de som tydeligvis organiserte hele greia. "Lurer på hvem de er," tenkte jeg. Men siden jeg ikke hadde noe å prate med dem om, gjorde jeg ikke noe med tanken. Det er helt normalt å ikke ta kontakt med folk du ikke kjenner, selv om du er litt nysgjerrig.

Men plutselig kom ei jente bort til meg. "Hei! Hvem er du," spurte hun. Hun het Sandra, og var med i det nystarta Rød Ungdom-laget i byen. Hun spurte om jeg skulle på konserten, og da jeg sa ja, spurte hun om jeg ville komme på møte i Rød Ungdom også.

Selv om Rød Ungdom hørtes ut som politikk, sa jeg ja. Sikkert først og fremst fordi jeg likte henne. Vi dro på konsert, det var kult, og jeg dro hjem.

RU-møtet to dager senere hadde egentlig forsvunnet litt ut av hodet mitt – kanskje fordi jeg følte at jeg ikke hadde så mye der å gjøre. Men da Sandra ringte til meg for å spørre om jeg kom, sa jeg like gjerne ja og dro dit. Heldigvis hadde de verva to til i demonstrasjonen, så jeg slapp å være den eneste som debuterte.

- Even (16)

Mobiliser massene!

Å mobilisere er et annet ord for det vi snakker om hele tida: Å få med oss folk. Vårt overordna mål er jo nettopp å få folk flest med på å gjøre noe med sin egen hverdag.

Derfor er det lurt å ha tenkt gjennom hvilke metoder vi vil bruke for å mobilisere, og hvem vi vil mobilisere. Vi mobiliserer til både små og store begivenheter. Godt mobiliseringsarbeid er en forutsetning både for en stor landsomfattende demonstrasjon, og for et vellykket møte i RU-laget.

HVEM MOBILISERER VI?

For å forenkle litt kan vi si at vi i RU i hovedsak mobiliserer med tre forskjellige målgrupper:

- **Alle**, for eksempel til antirasistisk demo, mot EU eller for velferdsstaten.
- **Sympatisører**, folk som er (litt) enige med RU, som ikke er med – for eksempel til åpent møte i RU, til å starte UMEU-lag eller til en RU-konferanse.
- **Medlemmer**, de som regner seg som medlemmer – for eksempel til lagsmøte, årsmøte eller videregående studiesirkel.

DE LITT LEDENDE

Vi har ofte lett for å se på mobilisering av alle eller sympatisører som viktigere enn mobilisering av medlemmer. Dette fører til at ledelsene på alle plan i RU glemmer å dra med det viktige litt ledende sjiktet (som vi straks kommer tilbake til). Dette er en feil som hindrer oss i å bli virkelig store og mobilisere virkelig stort.

La oss ta en kort gjennomgang av en metode for ledelse du kan lese mer om et annet sted i boka. Det er forskjell på hvor ledende folk er. Noen er ledertyper, noen er det ikke. Dette handler først og fremst om trening, interesse og erfaring. For at vi skal kunne stå i spissen for kravet om sosialisme er det et mål for oss å ha mange «ledertyper». Derfor trenger vi en metode for ledelse.

Vi kan tenke oss at det går an å dele folk inn i tre grupper:

1. De mest ledende.
2. De litt ledende.

3. De som ikke er ledende

Hvem som tilhører hvilke grupper varierer etter hvilken sak man tenker på. Det er ikke de samme som er ledertyper i mållagsmiljøet som i hiphop-miljøet.

Her er to små eksempler på hvordan vi kan dele inn folk i kategorier:

1. Hvis «alle» i et tenkt tilfelle er RU-laget, kan vi se på lagsstyret som de ledende, de som er aktive på møtene som de litt ledende, og resten av laget som de som ikke er ledende.
2. Hvis «alle» i et annet tenkt tilfelle er alle ungdommer i Norge (og målet er stort og sterkt RU), kan vi se på RU-lagene som de ledende, «radikale folk» som de litt ledende, og resten som de som ikke er ledende.

Vi deler ikke inn i kategorier en gang for alle, det må tenkes gjennom på nytt i hver situasjon. Ved å dele folk inn i disse kategoriene er det lettere å finne ut hvordan vi skal bruke kreftene våre best mulig. De meste ledende skal lede de litt ledende til å være med og lede de som ikke er ledende.

Vi kan tenke på samme måte når det gjelder mobilisering: De meste ledende skal mobilisere de litt ledende til å være med å mobilisere de som ikke er ledende. Og da er vi tilbake til viktigheten av mobilisering av egne medlemmer. For dette er nøkkelen til å kunne vokse oss store og sterke, til å kunne lage store konferanser og sommerleire og til å få mange flere RU-lag. Hvis vi ikke klarer å dra med de som regner seg som medlemmer, klarer vi i hvert fall ikke å bygge en stor, revolusjonær ungdomsorganisasjon.

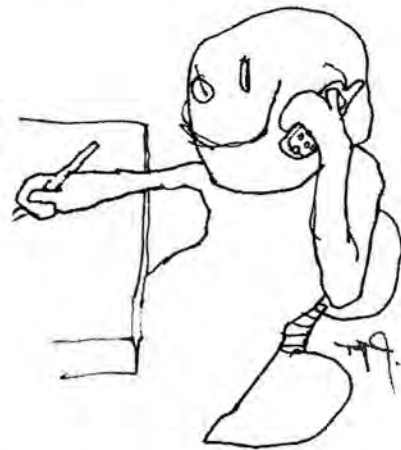
HVORDAN MOBILISERER VI?

Her kan vi dele inn i to hovedtyper:

1. Personlig mobilisering, for eksempel å prate med folk på stand, eller ta med en venn på konferanse.
2. Annonsering, for eksempel plakater, annonse eller løpesedler.

Nesten alle som er med i Rød Ungdom har blitt med fordi de kjente noen der fra før, eller fordi noen spurte dem om de ville være med. Sjekk hvordan medlemmene i laget ditt ble med, så finner du sikkert ut at det stemmer.

Å mobilisere handler om å få entusiasmen til å spre seg, enten det gjelder en politisk kampsak eller en hyttetur. Men uansett hva du skal mobilisere til er det ei forutsetning at du klarer å mobilisere deg sjøl. For hvis du sjøl virkelig vil noe, er det mye lettere å overbevise andre til også å få oppriktig lyst.

Sommerleir – et lite eksempel

Roelunden Rød Ungdom skal mobilisere til sommerleir, og setter seg ned for å lage en plan. Det offisielle startskuddet for sommerleirmobiliseringa smeller 1. mai, og et par uker tidligere avholder Roelunden RU det første planleggingsmøtet.

Siden leiren varer ei hel uke av sommerferien er det vanskelig for de fleste å si ja til å komme uten videre. For at folk skal få god tid til å tenke seg om, og sørge for at de som vil på leir ikke planlegger noe annet den uka, blir de enige om at første oppgave er å gjøre sommerleiren kjent for flest mulig. For å ha nok å gjøre også når det nærmer seg sommerleir, vil de også samle inn navn på alle som kan tenkte seg mer informasjon om leiren.

Før 1. mai fyller de veggene i byen med sommerleirplakater, og de trykker opp hauger med løpesedler som de deler ut på arbeiderklassens dag. Alle de kommer i kontakt med får spørsmål om de vil skrive seg på ei uforpliktende liste for å få mer informasjon. Etter dagens slutt har de 60 navn, og hundrevis vet om sommerleiren. Senere tar de med plakater, løpiser og lister og bruker 3 dager på å besøke alle skolene i nærheten. De har til sammen 200 navn, og

over tusen har hørt om sommerleiren.

Hvis Roelunden RU hadde stoppet der ville det sannsynligvis ikke kommet noen nye roelundenfjes på sommerleir. Men de hadde adresse og telefonnummer til 200 folk, og da det var 6 uker igjen tok de fram listene og sendte sommerleirheftet til alle sammen.

Jonny, som hadde skrevet seg på liste siden han syntes sommerleir hørtes kult ut, hadde helt glemt det. Men da han fikk heftet i posten, leste han gjennom det og fikk lyst til å komme. Og da RU ringte ham ei uke senere meldte han seg like gjerne på, for når noen hadde *spurt* ham om å komme var det plutselig ikke en like skummel tanke å møte 200 ukjente mennesker.

Fronten går foran

To ganger har det norske folket sagt nei til EU. Hvorfor? Fordi bestemødre, pønkere, sjukepleiere og sjørøvere har gått sammen for å stoppe medlemskapet.

Denne teksten tar for seg problemstillinger i frontarbeid – organisasjonssjåvinisme, demokrati og bredde i fronten, RUs rolle og ikke minst: viktigheten av å jobbe i front. En front skiller seg fra organisasjoner av Rød Ungdoms type på flere måter. I sosialistisk tradisjon har frontbegrepet vært knyttet til allianser utvikla i mellomkrigstida med utgangspunkt i radikale deler av arbeiderbevegelsen. En front er en allianse som samler folk med ulike meninger rundt en felles plattform. Plattformen har som regel et hovedkrav: «Nei til EU», «Miljøvern», eller lignende. I ulik grad settes hovedkravet inn i en samfunnsanalyse, og favner slik om andre problemstillinger enn dem som ligger i selve hovedkravet. Å ha en slik plattform i stedet for et fullt politisk program, gjør det mulig for folk med ulikt politisk ståsted å samarbeide om en felles problemstilling.

Levetiden til en front varierer. Noen fronter blir opprettet for et bestemt tidsrom, og blir lagt ned etter at målet er nådd, som lokale aksjoner for ungdomshus eller skolestreik. Andre fronter har mer vidtrekkende krav, og varer dermed lengre, som Natur og Ungdom eller Kvinnefronten⁴⁷. Noen fronter fortsetter også å eksistere etter at hovedkravet er oppfylt, fordi man vurderer at kampen fortsetter etterpå. Et eksempel her er Nei til EU, som ikke la seg ned etter folkeavstemninga i 1994, fordi man regnet med at Stortinget/regjeringa kom til å fortsette å prøve å melde Norge inn i EU, og at kampen slik sett ennå ikke var over.

Fronten er enten en medlemsorganisasjon eller en paraplyorganisasjon. I en medlemsorganisasjon, som Kurdernes Venner⁴⁸, må hvert enkelt medlem aktivt melde seg inn, mens i en paraplyorganisasjon blir hele foreninger meldt inn. Eksempler er Elevorganisasjonen⁴⁹ (hele skoler er medlemmer) og Aksjon For Velferdsstaten⁵⁰ (hele organisasjoner er tilknytt). I en del tilfeller er ikke medlemmene i de enkelte frontene klar over at de er med i en paraplyorganisasjon. En medlemsorganisasjon vil ofte være mer aktivistisk enn en paraplyorganisasjon, som igjen i en del tilfeller kan favne breiere og skilte med flere medlemmer.

Mange store og viktige kamper har blitt vunnet i Norge med utgangspunkt i folkelige massefronter. Nei til EEC-/EF-/EU-frontene, eller bevegelsene, har vært avgjørende i kampen mot medlemskap i den Europeiske Union. Kvinnefrontene har vært en viktig pådriver i kampen for sjølbestemt abort og kampen mot porno. Vår bevegelse har en lang tradisjon i å jobbe i ulike fronter. Delvis har fronter blitt starta med utgangspunkt i vår bevegelse, og delvis har man gått inn i allerede eksisterende fronter og blitt en politisk og aktivistisk del av frontene. Venstresida, og kanskje særlig AKP/RV/RU, har vært og er stadig viktige drivkrefter i frontarbeidet.

HVORFOR FRONT?

Som revolusjonære må vi analysere hvor kreftene våre skal settes inn og hvilke kamper som er viktige for å nå de overordna målene. Det er fire hovedgrunner til at det er viktig for revolusjonære å arbeide i front:

1. Fronter kan bidra til å forandre samfunnet i riktig retning, man kan vinne fram

krav. Fordi fronter favner breiere enn partier, kan de ha større sjanse til å nå fram med krav.

2. Frontens arbeid kan spille en rolle i vårt mer langsiktige arbeid for en revolusjon. Frontarbeid er politisk utdannelse, og framgangsrikt frontarbeid gir tro på at det er mulig å forandre samfunnet. Fronten gir oss en mulighet til å spre politikken vår.

3. Fronter er ofte det første stedet ungdom organiserer seg. Her blir mennesker radikalisererte og politiserte. Mange RUere møtte Rød Ungdom for første gang i en front, og ble dratt med i RU der.

4. Rød Ungdom har mye å lære av frontene vi er i. De fleste fronter samler opp mye kunnskap om sakene de jobber med, som vi kan dra nytte av. Frontarbeidet er også politisk praksis som vi kan dra nytte av.

Her har vi prøvd å samle noen «leveregler» for arbeidet i fronter. De er ikke ment som allmenngyldige regler, men heller som tips og utgangspunkt til diskusjon. Det er viktig at vi alltid greier å ta lokale og særegne hensyn, og at vi ser at ulike fronter trenger ulik praksis.

DEMOKRATISKE FRONTER!

Målet med å bygge fronter, er å bygge sjølstendige organisasjoner. Frontaktivister må alltid huske at fronter, særlig dem som har eksistert i mange år, har egenverdi utover å være midler i en politisk kamp og vervekanaler for Rød Ungdom. Frontene er viktige aktører på venstresida, som mange aktivister og folk vi er enige med har tette bånd til.

En front er vanligvis en organisasjon med egne regler og eget demokrati. Dette demokratiet må overholdes! Sjøl om Rød Ungdom kan ha andre meninger om saker, består fronten av flere enn Rød Ungdom. I fronten gjelder frontens demokrati, ikke Rød Ungdoms. Hvis RUere vil jobbe for en bestemt avgjørelse i en sak, skal det gjøres gjennom frontens kanaler, kameratslig og redelig. Hvis RUs syn ikke vinner fram, skal RUerne i fronten forholde seg til vedtaket som fronten har gjort, men fortsette å agitere for sitt syn innad i fronten.

Når det er mange fraksjoner i en front, kan arbeidet for frontens ve og vel ofte komme i bakgrunnen for rivalisering mellom politiske grupper. Dette kan være skadelig for internlivet i en front, og kan, hvis motsetningene og midlene er skarpe nok, ødelegge en organisasjon. I fronter med harde fraksjonskamper blir ofte internlivet ødelagt av konflikter og mistenkeliggjøring. Et eksempel på hva mye fraksjonsrivalisering kan føre til, er under valg av ledelse i store, nasjonale fronter med mange fraksjoner. Alle de ulike fraksjonene i organisasjonen vil ha representanter i ledelsen, og ledelsen kan dermed bli valgt mer utfra hvilken fraksjon de tilhører, enn for eksempel arbeidskapasitet og kjennskap til fronten. Slike ledelser, som er mer representantskap enn ledelser, er sjelden bra arbeidsredskaper for fronten.

Rød Ungdommere kan ofte få spesielle roller i fronter, fordi mange (særlig lokale)

fronter består av ellers uorganiserte folk, og mange RUere har mye organisasjonserfaring. Noen fronter har også RU flertall i. I begge tilfeller er det spesielt viktig at vi respekterer demokratiet i organisasjonen og lar alle stemmer høres.

LAG BREIE FRONTER!

Det er viktig å jobbe for breie, folkelige fronter med lav terskel for å bli med. For at fronten skal kunne ha masseappell, må politikken til fronten være noe mange kan si seg enige i. Likevel kan det av og til være lurt å problematisere hvor skarp en front skal være i kravene opp mot hvor brei den er. En front må være brei nok til å samle mange om ei sak, men ikke så brei at saka blir utvanna. Ved å fire litt på egne krav, kan vi få med mange på dem, men firer vi for lenge, mister kravet mening.

Et eksempel fra kurdernes kamp for sitt eget land, Kurdistan. Parola «Våpen til PKK» ville det være stor enighet om i RU og ulike radikale miljøer, men ikke langt utenfor. Parola «Fritt Kurdistan» ville fått med seg flere, mens parola «Fred i Tyrkia» ville samla svært mange. Likevel er ikke nødvendigvis «Fred i Tyrkia» den riktige parola å stille for oss som vil at kurderne skal styre sitt egen land – til og med den tyrkiske regjeringa ville sannsynligvis kunne stille seg bak den. Deres ønske om fred i Tyrkia er et annet enn kurdernes – de ville gjerne hatt slutt på den kurdiske frigjøringskampen, og dermed fred, mens kurderne vil ha fred i sitt eget, frigjorte land.

På samme måte er det i saker hvor fronten blir bedt om å mene noe om ting som ligger utenfor hovedkravet. Noen ganger kan det være lurt av fronten å gå inn på dette, noen ganger kan det å utvide det politiske grunnlaget snevre inn eller splitte fronten. På den andre side er det heller ikke bra for en front å bli så redd for uenigheter innad, at den ikke tør ta stilling i saker som virkelig angår den.

I begge problemstillingene over må vi løpende vurdere hva vi trenger – brede fronter som samler mange om brede krav, på løse plattformer, eller smalere organisasjoner med mer radikale krav. Ofte kan brede fronter få større oppmerksomhet og få organisert flere, mens smalere fronter kan ha større virkekraft og mer aksjonisme.

For å holde fronter breie, kan det ofte være lurt å legge de mest radikale aksjonsmåtene og lignende til Rød Ungdom og mer aksepterte politiske virkemidler til fronten. Å forsøke å lure intetanende front-medlemmer med på for eksempel ulovlige aksjoner, er verken populært eller lurt.

ORGANISASJONSSJÅVINISME

Diskusjonen om i hvor stor grad vi skal fronte oss sjøl og politikken vår i fronter, er gammel. Skal man åpent agitere for revolusjon og sosialisme, eller skal man i frykt for å splitte fronten holde seg ene og alene til plattformen?

Enkelte organisasjoner på venstresida står for det ene ytterpunktet og fronter seg og sitt standpunkt i nesten enhver tenkelig situasjon. De har ofte en analyse som sier at revolusjon oppnås alene gjennom kampen til den organiserte arbeiderklasse og deres fortropp (les: dem sjøl) og mener dermed at reell alliansebygging ikke er så vik-

tig.

Et eksempel på ekstrem organisasjonssjåvinisme finner vi hos Internasjonale Sosialister (IS) sin oppførsel under de store anti-globaliseringsdemonstrasjonene i Praha i 2000. Under en bred demonstrasjon med blant annet norske fagforeninger foldet IS-aktivister ut et banner mot globalisering, underskrevet IS, foran toget. Slik frontet de egen organisasjon på bekostning av en front som i stor grad besto av folk som ellers aldri ville ha gått bak en IS-fane.

For mye fronting av ulike fraksjoner i en front tar oppmerksomheten fra fronten. Å vise fram sin egen fraksjon må aldri bli viktigere enn at fronten går bra! Men: hvis man aldri tilkjennegir sitt politiske syn, kan man heller ikke vente at man kan verve til for eksempel RU. Det er viktig at ulike grupperinger innafor en organisasjon har lik oppfatning av hvor mye egenmarkering som er lov. RUs praksis bør også delvis innrettes etter dette: hvis mange/de andre fraksjonene markerer seg mye, er det mer OK for RU å gjøre det, enn hvis ingen gjør det. I fronter med få medlemmer som ikke tilhører en eller annen fraksjon, er det ofte mindre farlig å markere seg sjøl. På den andre side er det også i disse frontene det ofte er minst vits i å gjøre det.

Det er viktig å skille mellom fronten og RU i politisk arbeid. For eksempel bør vi ikke dele ut RU-løpiser på en Natur og Ungdom-stand, sjøl om RU-løpisen er om naturvern og tar opp viktige tema som ikke NU-løpisen gjør. Lag heller en egen RU-utdeling om miljø en annen dag! Lokalt er det også lurt at personen som er leder i Rød Ungdom, ikke samtidig er talsperson for Ungdom mot Narkotika og omvendt. For mange politiske hatter på en gang fører til at folk kan tro at fronten og RU er de samme, og snevrer inn målgruppa.

Det trengs en taktisk vurdering av fronten for å vurdere i hvor stor grad RU skal frontes. I breie organisasjoner som Ungdom mot EU vil det være dumt å konstant konfrontere og trække AUF og Senterungdommen på tærne. Det ville trolig føre til at de gikk ut eller vippte oss ut. Om vi har en vurdering av situasjonen som tilsier at man i liten grad fronter RU/politikken vår kan det likevel være viktig å gjøre dette i enkelte situasjoner. Dette kan for eksempel være i viktige linjespørsmål eller kamper om talspersoner. I andre sammenhenger vil det være riktig å ikke fronte RU. For oss er det viktig å vurdere den taktiske situasjonen til en hver tid. En vedtatt linje bør kunne forandres om landskapet skifter. Det må også være rom for å ta hensyn til lokale variasjoner.

HVOR GÅR FRONTEN?

Det er viktig at RU har en bevisst oppfatning av hvordan frontarbeid bør drives, og av hva som kan forventes av den enkelte RUers opptreden i fronten. Men dette må skje uten at man kveler det personlige initiativ og overser behovet for lokal tilpassing. RUs innsats i fronter går i bølger. En periode setter vi mange krefter i en eller flere fronter, i andre perioder går frontarbeidet på lavbluss og man prioriterer aktiviteter i RU. RU bør til en hver tid vurdere innsatsen i fronter kontra arbeidet i RU.

Vi trenger analyser av de ulike frontene. Viktige spørsmål vi må stille oss hele tiden er blant anna: Hvor skal kreftene settes inn? Hvorfor? Hvor går fronten? Hva trenger fronten? Hva kan vi oppnå, og hvilke prinsipper må vi fire på? Er det mulig å verve til RU, er det ønskelig? Samtidig må vi ha en generell analyse av frontarbeid. For å oppnå dette, er det viktig at lokallagene løpende diskuterer tilstanden i lokale frontgrupper, og at RUs ledelse diskuterer nasjonale fronter. I dette arbeidet er det viktig å ikke bli sekteriske når vi kommer tilbake til fronten. Vi skal være åpne og redelige mot kameratene i fronten, ikke lage hemmelige agendaer. Det er viktig at vi følger godt opp RUere som gjør det meste av sitt politiske arbeid i fronter, slik at de ikke føler seg «glemt» eller faller ut av Rød Ungdom.

RUere som jobber i en front, fungerer ofte som utstillingsvindu for Rød Ungdom. De gir, gjennom sitt arbeid i fronten, et bilde av hvordan Rød Ungdom jobber og fungerer. Frontene vi jobber i, er møtested for mange aktivister og radikale – mennesker vi gjerne vil ha god kontakt med. Derfor er det viktig at vi oppfører oss bra i fronter, og at vi er aktivistiske og gode organisatorer.

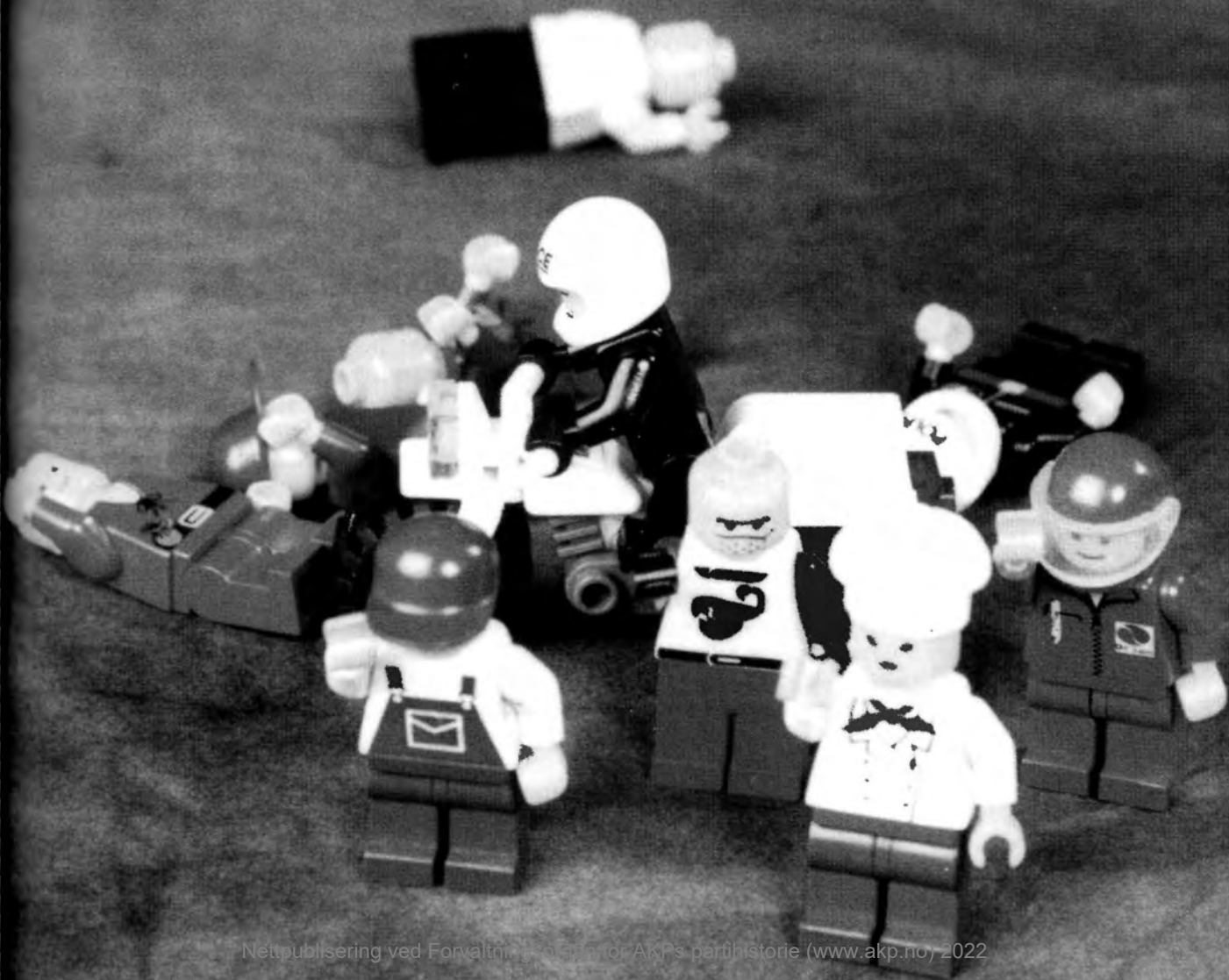
4000 mot kuttismen

På slutten av 90-tallet var det svære mønstringer for lik rett til utdanning i mange norske byer. Tusenvis av elever var ute på gater og torg over hele landet og kjefta på de stadige kuttene i skolebudsjettene og for gratis læremidler i videregående skole. Rød Ungdom spilte en viktig rolle i protestene, også i Trondheim. I 1998 hadde vi den største demonstrasjonen siden EU-kampen i '94 da vi samla 4000 elever på torget. En av grunnene til at så mange ble med, var sannsynligvis gode forberedelser i forkant. Vi var tidlig ute med å stifte Aksjon for Lik Rett til Utdanning, som både Sør-Trøndelag Elevforsamling, lærerorganisasjonene og en rekke andre ungdomsorganisasjoner slutta seg til. Den lokale fagbevegelsen stilte velvillig opp og støtta aksjonen økonomisk, og vi satte en konkret dato for selve demonstrasjonen én måned i forvegen. Et annet triks var å mobilisere på mange ulike "nivå": Vi valgte et hovedstyre hvor alle organisasjonene var representert, og satte ned ei arbeidsgruppe som jobba kontinuerlig med alle tekniske og praktiske forberedelser. Vi sørget for å ha kontaktpersoner på de fleste skolene, som hadde ansvar for

mobiliseringa på sin skole og samla alle elevrådslederne i byen til et mobiliseringsmøte. Det at mange folk på ulike nivå, både tillitsfolk, ungdomspolitikere og mange "vanlige skoleungdommer" var involvert førte til at "alle" visste hva som skulle skje på Den Store Dagen. Det hjalp også mye at vi fikk lokalavisen til å skrive om aksjonen i forkant. Men det viktigste var vårt eget informasjonsarbeid: Den siste uka før aksjonsdagen sendte vi ut daglige mobiliseringsfakser til kontaktpersoner og elevråd på alle skolene. Her la vi fram det politiske grunnlaget for aksjonen og de konkrete kravene vi hadde vedtatt. I tillegg presenterte vi nyheter om hva som skulle skje på demonstrasjonen. Vi sørget blant annet for å ha et par trekkplaster på programmet for å trekke folk til torget. Det var en stor seier da vi kunne telle 4000 deltakere på demoen. Det er sikkert mange måter å samle 4000 demonstranter på, men vi gjorde det gjennom breie allianser, heftig informasjonsarbeid, mobilisering på mange fronter og en liten aktiv kjerne.

– Åge (21)

Tillegg

Kjersti Ericsson er forfatter, professor i kriminologi og tidligere leder av AKP.

Kjersti Ericsson:

«Den rette linja» – spørsmål om ledelse

Et hovedpunkt i Lenins partiteori er at partiet må være et bevisst element. Arbeiderklassen må tilføres sosialistisk teori utofra. Lenin mener at «sosialistisk bevissthet ikke vokser opp av fabrikkgolvet», at arbeiderklassen av seg sjøl bare utvikler fagforeningsbevissthet. Den sosialistiske teorien, den vitenskapelige sosialismen, utvikles av intellektuelle utofor arbeiderklassens egne rekker. Partiets oppgave er å forene denne teorien med arbeiderklassens bevegelse. Det må finnes en organisasjon, et parti som er et såkalt «bevisst element», som synliggjør og forklarer utbyttinga, og mobiliserer til kamp for å oppheve den. Uten at det gjøres en sånn innsats, vil herskerklassens verdensbilde rå grunnen, deres måte å beskrive og forklare virkeligheten på vil bli stående uimotsagt.

Da ml-erne⁵¹ begynte partibyggingarbeidet sitt, bygde de på Lenins teori. Men de bygde også på Maos teori om masselinja. Hva er teorien om masselinja? Flere elementer:

- Folkemassene er drivkrafta i historia. Massenenes kunnskap er viktig (massene er de virkelige heltene, sjøl er vi ofte barnslige og dumme, ta utgangspunkt i massenes erfaringer, oppsummer og systematiser dem, før dem i systematisert form tilbake til massene igjen).
- Ingen virkelig endring er mulig uten massenes aktive medvirkning (hjelper ikke om en parole er objektivt i massenes interesser dersom massene sjøl ikke subjektivt har innsett det og vil kjempe for den).
- Ta vare på massenes velferd, vi får ingen tillit i kampen for sosialismen dersom vi ikke tar vare på folks hverdagsinteresser og behov (anti-japanske krigen).

Det er et visst spenningsforhold mellom Lenins syn og Maos, det kan delvis virke som en motsetning. Lenin legger vekt på at partiet skal tilføre massene noe, være deres lærer. Mao legger mye vekt på betydninga av massenes kunnskap og erfaring, at kommunistene må lære av massene. Dette har vi sjelden diskutert. Jeg synes det er på tide at vi gjør det, blant anna på grunn av teorien om at sosialistisk bevissthet ikke vokser opp av fabrikkgolvet, og at det derfor må finnes et bevisst element som synliggjør og forklarer, propaganderer, agiterer og organiserer, har kommet i miskreditt hos mange. De sier at denne teorien har ført til forakt for, og overgrep mot folk: Arbeidsfolk er dumme og skjønner ikke sitt eget beste. Partiet vet per definisjon best,

har monopol på sannheten og må derfor bestemme. En slik undertrykkende teori må vi ta oppgjør med, sier noen.

Og det er jo sant at teorien om at partiet må være et bevisst element i mange tilfeller er blitt tolka til at partiet har monopol på sannheten og derfor må bestemme. Slik har vi i perioder tenkt også innafor AKP, jeg har iallfall brukt teorien om det bevisste elementet som argument for at partiet måtte ha en særstilling under sosialismen. Det er også sant at arbeidsfolk i denne teoriens navn er blitt utsatt for både forakt og undertrykking. Men hva skjer dersom vi tar oppgjør med hele ideen om at det må finnes en organisasjon, et parti, en bevegelse, som systematisk synliggjør undertrykkinga og utbyttinga, som bevisstgjør sammenhenger, utvikler teori og politikk og mobiliserer til kamp? La oss tenke oss dette på kvinnekampens område. Hva skjer hvis vi ikke systematisk, om og om igjen, uten å gi oss, kjemper fram kvinneperspektivet, også i vår egen bevegelse? Svaret vet vi: det blir borte. Overlater vi det til den spontane utviklinga, vil vekta av århundrers, ja, årtuseners selvfølgeligelige sannheter som sitter i ryggmargen på oss alle, rulle over og fjerne hvert spor av kvinneperspektiv.

Vi er nødt til å være en bevisst motstrøm mot det som spontant skjer. Og vi tar i bruk en masse forskjellige rare midler for å få det til. På et landsstyremøte i AKP tok for eksempel alle kvinnene på seg akkurat makne klær. Disse makne klærne skulle fungere som huskelapper for oss sjøl, slik at vi ikke skulle gjøre som mannfolka: Overhøre det kvinnene sa, og forholde oss til mannfolkas innlegg og meninger. Vi synliggjorde oss for hverandre. Det var vi nødt til i AKPs landsstyre, som nok er godt over gjennomsnittet i Norge når det gjelder kvinnebevissthet og teoretisk innsikt. Men også vi har mannssamfunnets reflekser og verdier i ryggmargen, og må slåss som bare rakkern for at vi ikke skal handle i tråd med dem, men i stedet følge opp politikken og teorien vår. Vi ser, klart og tydelig, at det trengs bevissthet og organisering dersom vi skal oppnå noe. Er det noe vi kvinner har erfart, så er det nettopp betydninga av å være et bevisst element. Og det er ikke prinsipielt annerledes på andre områder. Hvis en ikke slåss organisert for revolusjonær teori og politikk hele tida, fører de bare til at alt faller tilbake til det gamle – til reformisme og sosialdemokrati.

Men hva med faren for pervertering av teorien? Er det å være et bevisst element og en ledelse det samme som å være innehaver av den rette linja, ei linje som skal stappes inn i hodene på dumme folk som ikke vet sitt eget beste? Sann har det noen ganger fungert, også innafor vår egen bevegelse.

Ett av de viktigste spørsmåla i partidebatten er etter mitt syn dette: Hvordan skal vi kombinere den helt riktige og nødvendige tanken om å være et bevisst element, en ledelse for kampen, med det å ikke bli sånne som prøver å stappe ei «riktig linje» inn i hodene på folk, og som klager over at folk ikke er «framskredne nok» dersom de ikke lar seg stappe fulle? Jeg mener at Lenins understreking av at partiet må være et bevisst element er riktig, men at den er ensidig, og dermed ligger kimen til pervertering der. Kimen til en mer allsidig teori for ledelse ligger i Maos «masselinje», og vi må

se disse ting i forhold til hverandre.

Jeg har kommet over et sitat fra den gamle danske filosofen Søren Kierkegaard⁵³. Det handler egentlig om å hjelpe, men jeg synes det sier like mye om det å lede:

Hvis det i sandhet skal lykkes at føre et menneske hen
til et bestemt sted,
må man først og fremmest passe på at finde ham der,
hvor han er og begynne der.
Dette er hemmeligheten i al hjelpekunst.
Enhver der ikke kan det, han er selv i indbilning,
når han mener at kunde hjelpe en anden.

For i sandhet at kunde hjelpe en anden.
må jeg forstå mere end han,
men dog vel først og fremmest
forstå det, han forstår.
Når jeg ikke gjør det,
så hjelper min merforståen ham slet ikke.
Vil jeg alligevel gøre min merforståen gældende,
så er det fordi at jeg er forfængelig og stolt,
så jeg i grunden i stedet for at gavne ham,
egentlig vil beundres av ham.

Men al sand hjelpekunst begynner med ydmygelse.
Hjelperen må først ydmyge sig under den,
han vil hjelpe og herved forstå,
at det at hjelpe er ikke det at herske,
men det at tjene,
at det at hjelpe er villighet til indtil videre
at finde sig i at have uret og i ikke at forstå,
hva den anden forstår.
Dersom du ikke kan begynne således med et menneske,
at han kan finde en sand lindring i at tale med dig
om sin lidelse,
så kan du heller ikke hjelpe ham,
han lukker sig for dig,
han lukker sig inde i sit inderste –
og præk du så kun for ham!

Hva er det Kierkegaard sier her, hvis vi setter «lede» i stedet for «hjelpe»?
– Han sier at å lede er ikke å herske.

- Han sier at den som skal lede må forstå mer enn den hun prøver å lede, må være et bevisst element i vår språkbruk.
- Men først og fremst må hun forstå det den andre forstår, lytte, sette seg inn i hennes livsverden, hennes virkelighet.

Kierkegaard framstiller her ei politisk linje for ledelse, som bøllekursene langt på vei har praktisert. På bøllekursene har en ikke prøvd å stappe den rette linja inn i huet på treige damer. En har gått inn i deres virkelighet, deres hverdag, deres erfaringer og opplevelser. Ut fra det utgangspunktet har det vært mulig å bruke teorien til å få damene til å se noen nye sammenhenger, og ikke minst, se seg sjøl på en ny måte.

Jeg har også i faglig sammenheng, på jobben min, erfart hvor fäfengt det er å prøve og stappe den rette linja inn i hue på folk hvis en ikke forstår den virkeligheten de lever i. Vi har tilknytning til en del forskningsprosjekter om forebygging av hiv-smitte. Noen prosjekter er innretta på utsatte jenter i stoffmiljø, andre er innretta på homser. Noen av de utsatte jentene prostituerer seg, alle lever nær prostitusjonsmiljøet. Og flere har kjæresten som er sprøytenarkomane. Alle veit at det sikreste er å bruke kondom. De kjenner «den rette linja». Og i forhold til horekunder er det ikke noe problem. Men med kjæresten går det ikke å bruke kondom, for de kan ikke behandle han som en kunde. «Jeg er faen ikke noen kunde,» sier han fornærma da, hvis hun skulle foreslå kondom. Hun risikerer å miste han, miste det lille hun har av kontakt og kjærlighet i en trist hverdag. Og for henne blir det også gærnt. Hun trenger en måte å beskytte sin egen seksualitet på – skille mellom det som er henne og det hun selger i prostitusjonen. Samleie med kjæresten uten kondom blir symbolet på at det er virkelig kjærlighet.

Mange av jentene i miljøet synes heller ikke at de er noe særlig verdt. Hvorfor skal de ta vare på noe så verdiløst som seg sjøl? For å beskytte seg, må de begynne å se på seg sjøl på en ny måte.

Homsene veit også at det sikreste er kondom. Men hva signaliserer du til en du er forelska i når du tar fram kondomet: Jeg stoler ikke på deg – du er farlig – du kan smitte meg med en dødelig sjukdom. Det blir et innslag i gleden, nærheten, kåtheten som er vanskelig å takle.

Disse tingene må en forstå når en skal jobbe for å få folk til å praktisere sikker sex. En må gå inn i det, forholde seg til det, og legge opp arbeidet i tråd med denne virkeligheten. Ellers kommer en ikke lenger enn til å se på folk som teite, irrasjonelle og uansvarlige fordi de ikke bruker kondom. Ei slik linje avler forakt for folk.

Ei riktig linje for ledelse består etter mitt syn av tre punkter:

- Å være et bevisst element – avsløre de herskendes verdensbilde – utvikle teori og politikk som synliggjør og forklarer det som ligger under overflata – organisere seg for å få dette fram – være en motstrøm mot den spontane utviklinga, som bare vil føre til at de gamle ideene befester seg på nytt og på nytt.

– Å gå inn i virkeligheten og hverdagen til dem du skal lede – forstå deres verden innafra, lytte og lære, ta vare på deres kunnskaper og erfaringer.
– Å få folk til å få et nytt syn på seg sjøl, mer stolthet, mer verdighet, mer tro på egne ressurser og krefter. Vårt mål er jo at folk skal handle på egne vegne, ikke bare være publikum for andres handlinger. «Folket og bare folket er den drivkraft som forandrer historia».

Dette siste veit herskerne og. Derfor er det å ta stoltheten, sjøtilliten og verdigheten fra folk den mest grunnleggende av alle hersketeknikker. Det gjør at det koster så uendelig mye å mobilisere motstand. I større eller mindre grad overtar den undertrykte undertrykkerens bilde av seg sjøl.

Kampen mot det sjølbildet en blir påført av undertrykkeren, og som ofte sitter djupt i ens egen identitet, blir en nødvendig del av motstanden. Jeg var på kvinnekongressen på Sørøya i mars 1990, der krisa på den nordnorske kysten ble diskutert. Det aller viktigste kvinnene der snakket om, var nettopp å gjenerobre verdigheten. Makta har definert hovedproblemet i Nord-Norge slik: «En har ei befolkning som syter». Den definisjonen er det ikke bare å kaste av seg med en latter. For den kryper inn under huden i form av skam, og skyldfølelse. Skam over å ha gjeld, skam over å være en sånn som ikke klarer seg. Janne fra Havøysund er blitt skyldig masse penger på grunn av krisa. «En føler at en er en rotekopp, mister en del av verdigheten. Og ingenting på småplassene rundt omkring er noe verdt, hus en har betalt på i mange år. Alt som er skapt før oss er verdiløst, rett og slett fordi det ikke kan selges». For å samle seg til motstand, må kystbefolkninga trosse skammen og skyldfølelsen. Det betyr at skam og skyldfølelse, som vanligvis ses på som «følelser» hos «enkeltpersoner», må omformuleres til en felles erfaring med klasse- og kvinneundertrykking, til «politikk».

Et politisk perspektiv som bare ser det første punktet, å være et bevisst element, vil lett oppleve skam, skyldfølelse, manglende sjøtillit etc hos arbeidsfolk som et plag-somt hinder i kampen. Radikale klassekjempere kan komme til å møte dem de skal kjempe for med utålmodighet: de er passive, tilbakeliggende, lar seg ikke tenne av kamprop og store aksjoner. De står ikke opp for sin rett, men «finner seg i det». Slik kan radikale klassekjempere ufrivillig komme til å sende samme budskap som arbeidsfolk, og særlig kvinner, har mottatt hele sitt liv: At de er lite verdt. Dermed bærer de videre viktige strukturer fra det samfunnet de tror de bekjemper.

Dette har også en nær sammenheng med demokrati. En revolusjon er en enorm, aktiv massebevegelse, ikke noe kupp gjennomført av et lite mindretall. Revolusjon handler om grunnleggende samfunnsforandring, om å velte om på de rådende forholda. Dette kan ikke gjøres gjennom en politisk aksjon som bare innebærer at noen få er aktivt handlende. En revolusjon må gå i dybden, den må være det store flertallets eget verk. Bare slik er det mulig å legge grunnlaget for en levedyktig sosialisme med en helt annen type medvirkende demokrati enn det borgerlig-parlamentariske styresettet gir rom for.

Dersom en har dette som politisk oppfatning, blir det viktig å finne metoder som får folk til å se sin egen styrke, stole på seg sjøl og hverandre, ha tiltro til egne erfaringer og egen kunnskap, kort sagt: som får folk til å vokse. En sosialistisk bevegelse må lede ved å gjøre andre store, ikke ved å gjøre andre små, for da motarbeider den sitt eget politiske mål.

Innafor vår bevegelse er det bøllekursene som har jobba mest systematisk med de to siste punktene i det jeg har skissert som ei politisk linje for ledelse:

- punktet om å gå inn i folks egen virkelighet, folks hverdag, se deres verden innafor,
- få folk til å forandre syn på seg sjøl, få verdigheten og stoltheten tilbake.

Og disse to punktene er blitt praktisert innafor ei ramme som også har tatt vare på at vi skal være et bevisst element.

Det er ingen tilfeldighet at kvinnebevegelsen har betydd mye for å gjøre dette problemet synlig som et politisk felt for strategisk tenkning og utvikling av konkrete metoder. I forhold til politiske bevegelser, også revolusjonære, er kvinner vant til å bli definert som om de lider av en slags mangelsykdom: De er passive, har lav sjøtillit, tør ikke ta ansvar og så videre. Kvinnebevegelsen har stilt problemet på en annen måte: Når kvinner framstår som passive, skyldes det to ting:

1. At det legges hindre i veien for dem
2. At den aktiviteten kvinner driver, blir usynliggjort og nedvurdert.

Når de har lav sjøtillit, skyldes det at de blir utsatt for hersketeknikker og usynliggjøring. Og når de anklages for ikke å tørre å ta ansvar, er det for det første en gigantisk utdefinering av alt kvinner tar hovedansvaret for, også i politiske bevegelser. For det andre dreier det seg om at de ikke blir vist tillit. I tillegg til alt dette kommer at de blir presset inn i et mønster for politisk aktivitet som ikke er deres. Kvinner kan ikke «aktiviseres» uten at alt dette blir politisk bearbeidet, både av dem sjøl og av den bevegelsen de skal være en del av.

De problemene kvinnebevegelsen har stilt så skarpt, gjelder også mer allment. En revolusjonær bevegelse fordreier sitt eget mål dersom den bare er på jakt etter fotfolk som kan tilslutte seg et ferdig budskap. Noe av det viktigste ved å gjennomføre en kamp eller en aksjon, er derfor hva som skjer med dem som slåss. Blir de deltakere, skapere av den felles bevegelsen? Å føre en kamp som peker framover, må nødvendigvis bety at mange er aktive, at mange stemmer kommer fram og snakker med større sikkerhet. En av de viktigste «forsikringene» makta har, er folks mistillit til egne evner, til at de kan forandre noe, til at de kan organisere og styre samfunnet på egne premisser. Lever denne mistilliten videre i et nytt samfunn, risikerer en at samfunnet bare endrer seg på overflata, mens mye av det gamle lever videre litt djupere ned.

Mao Tsetung³⁰
var formann
i Kinas
Kommunistiske
Parti.

Mao Tsetung:

Noen spørsmål om metoder for ledelse

1. Det fins to metoder som vi kommunister må bruke i alt arbeid vi gjør. Den ene er å knytte det allmenne sammen med det særegne. Den andre er å knytte ledelsen sammen med massene.

2. Det er ikke mulig å mobilisere de breie massene til handling i ei eneste sak uten ei allmenn og brei oppfordring. Men dersom folk i ledende stillinger nøyer seg med ei allmenn oppfordring – dersom de ikke personlig går konkret og grundig inn i det arbeidet de har oppfordra til i noen av organisasjonene, gjør gjennombrudd på ett enkelt felt, samler erfaringer, og bruker disse erfaringene til å rettleie andre enheter – har de ingen mulighet til å undersøke om den allmenne oppfordringa deres er riktig, eller til å gjøre innholdet i den rikere, og da er det fare for at den allmenne oppfordringa ikke fører til noen verdens ting. I korrigeringsbevegelsen i 1942⁵⁴ oppnådde vi for eksempel framgang overalt der metoden med å knytte den allmenne oppfordringa sammen med særegen og konkret rettleiing blei brukt, men vi oppnådde ingen framgang der denne metoden ikke blei brukt. I korrigeringsbevegelsen i 1943⁵⁴ må alle byråene og underbyråene til sentralkomiteen og alle område- og prefekturkomitéene i partiet gå fram på denne måten for å samle erfaringer: Ved sida av å legge fram ei allmenn oppfordring (en årsplan for korrigeringsbevegelsen) må de velge ut to eller tre enheter (men ikke for mange) innafor sitt eget felt og fra andre organisasjoner, skoler eller hærenheter i nærheten. De må studere disse enhetene grundig, skaffe seg detaljert kunnskap om utviklinga av korrigeringsbevegelsen der, og detaljert kunnskap om den politiske fortida, de ideologiske kjennetegna, iveren etter å studere og de sterke og svake sidene i arbeidet til noen (igjen ikke for mange) representanter for personellet der. Dessuten må de gi personlig rettleiing til dem som har ansvaret for å finne fram til konkrete løsninger på de praktiske problemene enhetene står overfor. Lederne for alle organisasjoner, skoler og hærenheter må gå fram på samme måte, ettersom alle disse enhetene har flere underordna enheter. Dette er dessuten en metode der lederne knytter ledelse sammen med læring. Folk i ledende stillinger kan ikke gi riktig allmenn rettleiing til alle enhetene hvis de ikke skaffer seg konkrete erfaringer fra særskilte personer og fra hendinger i særskilte underordna enheter. Denne metoden må utbres overalt, slik at de ledende kadrene på alle plan lærer å

bruke den.

3. Erfaringene fra korrigeringsbevegelsen i 1942 beviser også at det er nødvendig å danne ei ledende gruppe i hver enhet i løpet av bevegelsen, hvis vi skal nå målet for korrigeringa. Denne gruppa må være sammensatt av noen få aktivister med lederne for enheten som kjerne, og denne ledende gruppa må knytte seg nært sammen med massene som deltar i bevegelsen. Uansett hvor aktiv den ledende gruppa er, blir denne aktiviteten bare fruktesløst strev fra en håndfull mennesker om den ikke blir knytta sammen med aktiviteten til massene. Dersom på den andre sida bare massene er aktive, og ikke har ei ledende gruppe til å organisere aktiviteten skikkelig, kan ikke aktiviteten bli holdt oppe i lang tid, utvikle seg i riktig retning eller bli heva til et høyere nivå. Alle steder kan massene som regel deles inn i tre grupper: De forholdsvis aktive, de mellomliggende og de forholdsvis tilbakeliggende. Derfor må lederne være flinke til å sveise sammen de få aktivistene rundt ledelsen, og støtte seg til dem for å heve nivået til den mellomliggende gruppa og vinne de tilbakeliggende over til seg. Ei ledende gruppe som er virkelig sammensveisa og knytta sammen med massene, kan bare bli danna litt etter litt i sjølve massekampen, og ikke løsrevet fra den. Som regel verken kan eller bør den ledende gruppa ha samme sammensetning i innledningsstadiet, mellomstadiet og sluttstadiet i en stor kamp. De aktivistene som utmerker seg under kampen, må hele tida bli forfremma og erstatte de medlemmene av den ledende gruppa som er dårligere skikka, eller har gått tilbake. Ei grunnleggende årsak til at arbeidet mange steder og i mange organisasjoner ikke går framover, er at det ikke fins ei ledende gruppe som er sammensveisa og knytta sammen med massene, og som blir holdt frisk hele tida. En skole med hundre mennesker kan avgjort ikke drives godt om det ikke fins ei ledende gruppe på flere personer, noen ganger et dusin eller flere, som er danna i samsvar med de virkelige omstendighetene (og ikke raska sammen vilkårlig), og som er sammensatt av de mest aktive, rettskafne og våkne av lærerne, resten av personalet og elevene. I alle organisasjoner, skoler, hærenheter, fabrikker og landsbyer, små som store, må vi oppfylle det niende av Stalins tolv vilkår for bolsjevisering av partiet, nemlig det om å opprette en ledende kjerne.

1. Kriteriene for ei slik ledende gruppe bør være de fire som Dimitrov rekna opp da han drøfta kaderpolitikk – om en ofrer seg fullt ut for saka, har kontakt med massene, har evne til å sette seg inn i ting sjølstendig, og overholder disiplinen.

2. Både når en arbeider med sentrale oppgaver – krig, produksjon, skolering (medrekna korrigeringa) – og med kontroll av arbeidet, vurdering av kadrene og annen virksomhet, er det nødvendig å bruke metoden med å knytte den ledende gruppa sammen med massene, i tillegg til metoden med å knytte den allmenne oppfordringa sammen med særegen rettleiing.

4. I alt det praktiske arbeidet til partiet vårt er prinsippet for riktig ledelse alltid «fra

massene, til massene». Dette betyr at vi må samle ideene til massene (spredte og usystematiske ideer) og konsentrere dem (studere dem og gjøre dem om til konsentrerte og systematiske ideer). Så må vi gå til massene igjen for å utbre og forklare disse ideene inntil massene gjør dem til sine egne, holder fast på dem og omsetter dem i handling. Gjennom handlingene til massene blir det stadfesta om ideene er riktige. Så må vi konsentrere ideer fra massene på nytt, og gå til massene på nytt, slik at de setter dem besluttomt ut i livet. Og så videre, om og om igjen i en endeløs spiral der ideene blir riktigere, mer levende og rikere for hver gang. Slik er den marxistiske kunnskapsteorien.

5. Oppfatninga om at det må være et riktig forhold mellom den ledende gruppa og massene i en organisasjon eller kamp, oppfatninga om at ledelsen bare kan få riktige ideer hvis den følger prinsippet «fra massene, til massene», og oppfatninga om at den allmenne oppfordringa må være knytta sammen med særegen rettleiing når ideene til ledelsen skal settes ut i livet – disse oppfatningene må spres overalt i løpet av denne korrigeringsbevegelsen for å rette opp de feilaktige synspunktene blant kadrene våre om disse spørsmåla. Mange kamerater forstår ikke hvor viktig det er å samle aktivistene for å danne en ledende kjerne, eller er ikke flinke til å gjøre det. Og de forstår ikke hvor viktig det er å knytte denne ledende kjernen nært sammen med massene, eller er ikke flinke til å gjøre det. Derfor blir ledelsen deres byråkratisk og løsrevet fra massene. Mange kamerater forstår ikke hvor viktig det er å oppsummere erfaringene fra massekamper, eller er ikke flinke til å gjøre det. De innbiller seg at de er flinke, og er glade i å legge fram sine egne subjektivistiske ideer. Dermed blir ideene deres innholdsløse og virkelighetsfjerne. Mange kamerater nøyer seg med å komme med ei allmenn oppfordring om å gjennomføre ei oppgave, og forstår ikke hvor viktig det er å følge den opp med særegen og konkret rettleiing med en gang, eller er ikke flinke til å gjøre det. Dermed blir oppfordringa deres et slag i løse lufta. Den strander på papiret eller i konferanserommet, og ledelsen deres blir byråkratisk. I korrigeringsbevegelsen nå må vi rette på disse feilene og lære å bruke metodene med å knytte ledelsen sammen med massene og det allmenne med det særegne, når vi studerer, kontrollerer arbeidet og vurderer kadrene. Vi må også bruke disse metodene i alt arbeid vi gjør i framtida.

6. For å utforme riktige ideer for arbeidet med å lede må vi samle ideene til massene og konsentrere dem, og så gå til massene slik at de setter ideene besluttomt ut i livet – det er den grunnleggende metoden for ledelse. Under prosessen med å konsentrere ideer og sette dem besluttomt ut i livet må vi bruke metoden med å knytte sammen den allmenne oppfordringa med særegen rettleiing. Dette er en helt nødvendig del av den grunnleggende metoden. Vi må utforme allmenne ideer (allmenne oppfordringer) på grunnlag av den særegne rettleiinga som er blitt gitt i mange saker, og prøve dem i mange forskjellige enheter (ikke bare gjøre det sjøl, men oppfordre andre

til å gjøre det også). Så må vi konsentrere de nye erfaringene (oppsummere dem) og utarbeide nye direktiver for å lede massene overalt. Kameratene våre må gå fram på denne måten både i korrigeringsbevegelsen nå og i alle andre former for arbeid. Jo flinkere vi blir til å bruke denne metoden, desto bedre blir vi til å lede.

7. Når et høyere organ og utvalga under det overlater ei eller annen oppgave til underordna enheter (enten det gjelder den revolusjonære krigen, produksjon eller utdanning, korrigeringsbevegelsen, kontroll av arbeidet, vurdering av kadrene, propagandaarbeid, organisasjonsarbeid, utrensning av spioner eller andre ting), må de alltid gå gjennom lederen for det lavere organet, slik at det blir han som får ansvaret. På denne måten får vi både arbeidsdeling og enhetlig, sentralisert ledelse. Et utvalg på høyere nivå må ikke bare gå til det tilsvarende utvalget på lavere nivå (et høyere utvalg som driver med organisasjonsarbeid, propaganda eller utrensning av spioner, må for eksempel ikke bare gå til det tilsvarende utvalget på lavere nivå). Da får nemlig den som har hovedansvaret i det lavere organet (som for eksempel sekretæren, formannen, sjefen eller skolestyreren), ikke ansvar og ikke greie på hva som skjer. Både den som har hovedansvaret, og den som har ansvaret for det utvalget det gjelder, må bli informert om oppgava og få ansvar. Denne sentraliserte metoden, som knytter sammen arbeidsdeling og enhetlig ledelse, gjør det mulig å mobilisere et stort antall kadrer gjennom den som har hovedansvaret – noen ganger alle som arbeider i organet – til å gjennomføre ei bestemt oppgave. Slik kan en overvinne mangelen på kadrer i enkelte utvalg og gjøre riktig mange til aktive kadrer i arbeidet for å gjennomføre denne oppgava. Dette er også en måte å knytte ledelsen sammen med massene på. La oss for eksempel ta vurderinga av kadrene. Dersom dette arbeidet blir gjort isolert, dersom det bare blir gjort av noen få folk fra det organisasjonsutvalget som har ansvaret for slikt arbeid, er det helt sikkert at det ikke kan bli gjort skikkelig. Men dersom arbeidet blir gjort slik at den administrative lederen for en bestemt organisasjon eller en bestemt skole mobiliserer mange eller tilmed alle dem som arbeider der, eller mange eller tilmed alle elevene til å ta del i arbeidet, og de ledende medlemmene av organisasjonsutvalget på det høyere nivået samtidig gir riktig rettleiing etter prinsippet om å knytte ledelsen sammen med massene, blir oppgava med å vurdere kadrene uten tvil gjennomført på en tilfredsstillende måte.

8. Det kan aldri være flere sentrale oppgaver samtidig på ett sted. I en bestemt periode kan det bare være ei sentral oppgave og dessuten andre oppgaver som kommer i andre eller tredje rekke. Derfor må den som har hovedansvaret på stedet ta omsyn til historia og vilkåra for kampen på plassen og sette opp de ulike oppgavene i riktig rekkefølge. Han må ikke handle uten egne planer, og gå fra ei oppgave til ei annen etter hvert som han får instruksjer fra høyere organer. Da skaper han en mengde «sentrale oppgaver» og forvirring og rot. Et høyere organ må på si side ikke gi et lavere organ mange oppgaver samtidig uten å si noe om hvor viktige de er i forhold til

hverandre og hva som haster mest, og uten å gjøre det klart hva som er den sentrale oppgava. For det vil føre til forvirring i arbeidet til det lavere organet, og gjøre det umulig for det å nå de måla det hadde satt seg. En leder må ta omsyn til hele situasjonen og legge planer i samsvar med den i lys av de historiske vilkåra og de tilhøva som rår på hvert sted, ta riktige beslutninger om hvor tyngdepunktet i arbeidet skal ligge og om rekkefølgen i arbeidet for hver periode, gjennomføre beslutningene uten å nøle og sikre at klare mål blir nådd. Dette er en del av kunsten å lede. Dette er også et spørsmål om metoder for ledelse, og vi må legge vekt på å løse det når vi bruker prinsippene om å knytte ledelsen sammen med massene og det allmenne med det særegne.

9. Her tar vi ikke opp alle sider av spørsmålet om metoder for ledelse. Vi håper at kameratene over hele landet vil tenke grundig gjennom dette sjøl og sette skaperevnene sine i sving på grunnlag av de prinsippene som er satt fram her. Jo hardere kampen er, desto mer nødvendig er det at kommunistene knytter sitt arbeid med å lede nært sammen med krava til de breie massene, og knytter de allmenne oppfordringene sine sammen med særegen rettleiing, slik at de subjektivistiske og byråkratiske metodene for ledelse blir fullstendig knust. Alle ledende kamerater i partiet vårt må alltid sette vitenskapelige, marxistiske metoder for ledelse opp mot subjektivistiske, byråkratiske metoder for ledelse og bruke de vitenskapelige og marxistiske metodene til å overvinne de subjektivistiske og byråkratiske. Subjektivister og byråkrater forstår ikke prinsippene med å knytte ledelsen sammen med massene og det allmenne med det særegne. De hindrer i høy grad utviklinga av partiarbeidet. Vi må fremme vitenskapelige, marxistiske metoder for ledelse både djupt og breitt for å bekjempe subjektivistiske og byråkratiske metoder for ledelse.

Jorun Gulbrandsen:

Om å behandle uenigheter unormalt!

Jorun
Gulbrandsen
er lærer og
leder i AKP.

Har du vært på et møte i Rød Ungdom der noen har sagt noe forferdelig dumt som du har vært helt uenig i? Ikke bare sagt det på en dum måte, men hatt skikkelig dumme meninger? Har du opplevd å møte miljøer og grupper i Rød Ungdom som er nokså fjerne fra det du er vant til og liker? Hvis du har det, er Rød Ungdom en normal organisasjon. Spørsmålet blir: Kan medlemmene av Rød Ungdom leve med dette på en unormal måte? Det hadde nemlig vært så lurt!

Den normale måten å håndtere uenigheter på i det borgerlige, vanlige organisasjonslivet, er for eksempel slik:

1. Baksnakking. Snakk med vennene dine om at Kari-Per er en dust, at du har hørt at ingen likte hen/hun/han der de kom fra, at de er umulige å samarbeide med, det beste er å holde dem unna.
2. Gjør alt for å ikke få dem valgt til noe, sjøl om de har erfaring og er villige. Foreslå hvem som helst andre i stedet.
3. Tilhører du flertallet, så ikke si ifra hvis dere skal på kino eller ha fest. Får du ikke tak i Kari-Per ved første forsøk når det skal være møte, ikke anstreng deg ved å ringe en gang til.
4. Er dere på møte, ikke sett deg sammen med Kari-Per på møtet eller i pausene.
5. Tilhører du flertallet, pass på at det alltid er en av dere som har innledningene.
6. Tilhører du flertallet, og det skal sendes ut papirer til et møte, en konferanse, en leir, så pass på at det bare er deres ting som kommer ut i tide. Det er lett, for det er jo dere som lager fristene.
- (7. Er dere desperate fordi noen krangler med dere, ekskluder dem, hent dommere og politi og lek Frp. Men da skal de første 6 punktene være prøvd lenge. De fleste duster gir seg etter det.)

De første 6 punktene gir et mistenksomt klima, mange fine fraksjoner, fiendskap, splittelse, spillerom for maktfolk og desillusjonerte Kari-Perer som hater Rød Ungdom fra de er 20 til de er 89. Det finnes en veldig unormal måte å håndtere uenigheter på. Den er veldig fin for revolusjonære.

Først tre forutsetninger eller holdninger:

1. Revolusjonære organisasjoner er helt annerledes enn andre organisasjoner. De har

som mål at arbeidsfolk, alle undertrykte, skal bli de virkelige herskerne i samfunnet og bestemme over sin egen framtid. De som organiserer seg revolusjonært, har tatt på seg en stor oppgave, de er i opposisjon til det alle lærer, og i perioder i Norge (og i lange perioder i andre land) blir revolusjonære møtte med hets, mistenkeliggjøring og yrkesforbud. Andre steder: Fengsling, tortur og død. Det skal være morsomt, men det er en alvorlig ting å være revolusjonær! Revolusjonære er kamerater, de må ta vare på hverandre! Revolusjonære er aktive, ikke fordi de skal gjøre karriere i organisasjonslivet og havne på stortinget eller i statsbyråkratiet, de vil heller tjene underklassene i verden!

2. Folk er med frivillig. Det er viktig å huske det. Blir Kari-Per behandla dårlig, blir såra og mistenkeliggjort i en organisasjon som står for noe som er viktig for dem, slutter de. De finner seg heller noe å gjøre hvor de blir satt større pris på rett og slett, der de har det hyggeligere mens de gjør noe fornuftig. Kari-Per driver politisk arbeid ved siden av jobb eller skole. Det er veldig slitsomt å grue seg til møter fordi uenigheter eller mistillit gjør det utrivelig å komme dit. En eller to ganger OK, men ikke som en stil. Det er viktig å være venner!

3. Uenigheter kommer av at folk har lært forskjellig. Ikke først og fremst fordi noen er fulle av faen eller vil deg noe vondt. Meninger dannes som et resultat av påvirkning fra familien, skolen, venner, bøker, fortellinger, rykter, egne erfaringer, all påvirkning. Når folk kommer sammen, kommer resultatet av mange erfaringer sammen. Det kan brukes som en rikdom.

6 nye regler for unormal håndtering av uenigheter

1. Uenigheter kan brukes til noe bra: Alle kan lære mer. Tenk om mindretallet har rett! Hvis flertallet er for karakterer og mindretallet er imot: La en fra mindretallet holde like lang innledning som en fra flertallet.
2. Hvis 80% har samme mening i en debatt: La folk fra de 20% bli kvotert opp på talerlista, slik at de får innlegg tidlig, gjerne også lengre taletid. Da kan folk få tenke tidlig i debatten.
3. Er det viktige uenigheter og det skal sendes ut papir til møter, konferanser, leir, gjør anstrengelser for at uenighetene får god framstilling i papirene.
4. Skal det lages komiteer som skal forberede ting, for eksempel redaksjonskomiteer på landsmøter og konferanser, og det er uenigheter, velg uenige komiteer med vilje! Mange ting vil være ordna opp i komiteen, ikke hele møtet må bruke så mye tid på dem. Og sannsynligvis vil diskusjonen i komiteen føre til mer gjennomtenkte forslag!
5. Har du vært med på en litt amper diskusjon på et møte: Vis ønske om enhet ved å bevisst sette deg sammen med vedkommende i pausa, snakk hyggelig! Ros på og utafor møtet Kari-Per som modig sa noe som hen trodde alle var uenig i.
6. Oppsøk, bli bevisst kjent med Kari-Per som du ikke kjenner og bare har hørt er en dust!

Egentlig burde reglene ikke kalles regler, men kanskje heller levemåter som et resultat av holdninger. (Kritikk skal ikke underslås, tvert imot, den skal fram, men den er ikke farlig så lenge ønsket er enhet og så lenge en behandler hverandre kameratslig.) Slike holdninger er viktige!

For eksempel: En gang hadde vi i AKP en komite som skulle lage forslag til et helt nytt program. Det var mye diskusjoner i partiet om viktige, prinsipielle spørsmål. I den komiteen var det ei jente som var skikkelig uenig med flertallet i komiteen. Men hun var modig og stod på sitt. Så skulle det lages papir til organisasjonen. Hun som var i mindretall, hadde det naturligvis vanskeligere enn de andre. De andre kunne dele på oppgavene, skrive litt hver og snakke med hverandre. Da ble dette gjort: Hun snakka inn på kassett. Andre skrev det. Hun leste og retta. Hennes ting fikk stor plass. Når det var diskusjonsmøter: To innledninger, hun og en fra flertallet, like mye tid. Fordeler: Alle fikk greie på uenighetene og hadde reell mulighet til å tenke sjøl = demokratisk. Hun ble behandla ordentlig, det hadde betydning å være i mindretall. Alle ble oppdratt til å bruke motsigelser konstruktivt.

I sentralstyret i AKP er vi uenige om smått og stort hele tida. Det er veldig fint, for det betyr forhåpentligvis at vi representerer medlemmene. Vi har arbeidsgrupper på møtene. Da lager vi alltid gruppene slik at uenige folk jobber sammen. Det er så innarbeida, at det skjer helt automatisk, det er en arbeidsvane. Fordeler: Folk lærer av hverandres erfaringer og meninger. Den som har et veldig ensidig utgangspunkt, må ta standpunkt til motforestillinger, for det skal komme et resultat ut av gruppearbeidet. Folk får øvelse i å finne løsninger. Er det likevel uenigheter etter slik grundig behandling, så handler de kanskje om noe viktig, og ikke om bagateller. Da vil flertallet bestemme gjennom en avstemning, men møtet kan være nokså trygg på at behandlinga har vært skikkelig.

Jeg har hatt god nytte av å lese erfaringene som Mao Tsetung har skrevet. Han skiller mellom motsigelser i folket på den ene sida, og motsigelser mellom folket og fienden på den andre sida. De må behandles med forskjellige metoder. Motsigelser i folket må løses med diskusjon, og ønsket må være enhet. Interesserte kan lese «Om motsigelsen», «Om den rette behandlinga av motsigelser i folket».

Jørgen Strickert er sentralstyremedlem i Raud Ungdom.

Jørgen Strickert: Kampen for eit revolusjonært alternativ

Det er ikkje lett å skrive historie. Tvert imot - det er ganske vanskeleg. Derfor er ikkje dette Sentralstyrets Offisielle Syn på noko som helst. Derimot er det eit forsøk på å oppsummere nokre viktige moment i historia om Raud Ungdom, for kanskje å lære noko.

Ein kvar generasjon RUarar vil oppsummere historia på sin måte - og freiste å forme rørsla i «sitt bilete». Dette er heilt naturleg og ikkje til å unngå, men det kan bli mange pussige oppsummeringar av det. Det einaste som er Sant her, er altså årstala. Alt det andre kan vi diskutere. Det seier det seg sjølv at denne puslete artikkelen berre kan ta opp ein promille av alt det fantastiske, utrulege, latterlege og snedige denne rørsla har utretta. Spesielt interesserte får vende seg til offentlege bibliotek eller raude ringrevar.

Når startar historia om Raud Ungdom? Den pompøse festtalar vil gjerne proklamere at vi står i den same tradisjonen som stod på barrikadane i Frankrike i 1789, bygde Pariserkommunen i 1871 og styrta tsarveldet i Russland i 1917. At det var Våre Forfedre som organiserte den nye norske arbeidarklassen i byrjinga av 1900-talet, og braut med DNA og danna NKP i 1923. Greitt nok, men Raud Ungdom vart ikkje danna før i 1963. Ikkje som Raud Ungdom, men som Sosialistisk Ungdomsforbund. SUF var ungdomsorganisasjonen til Sosialistisk Folkeparti, som vart danna etter indre splid i Arbeidarpartiet. I 1961 vart kretsen rundt den radikale vekeavisa Orientering kasta ut av Ap. Usemja handla om utanrikspolitikken, atompolitikken og NATO-medlemskapet. Elles var dei ikkje så forskjellig frå Ap. Men mange unge raddisar fann vegen til det nye SF på denne tida - i mangel på noko betre, skal vi tru Pål Steigan:

«Det var ingen tilfeldighet at radikal ungdom samla seg om SF. NKP var som et ekko av Sovjet i utenrikspolitikken og av DNA i innenrikspolitikken. DNAs knallharde antikommunisme i fagbevegelsen hadde lært NKP å danse etter den sosialdemokratiske pipa. I utøvelsen av klassefredens evangelium kunne de til og

med bli mer katolske enn paven. Så hva skulle radikal, søkende ungdom i et sånt parti? Det var like tiltrekkende og sprudlende som det sovjetiske politbyrået. For unge radikale i 60-åra virka partiet minst like forsteina som den foreldregenerasjonen vi gjorde opprør mot. Sjøl om det fantes mange radikale folk i DNA, var takhøyden så lav at de knapt kunne sitte på huk. Derfor gikk radikal ungdom til SF. Ikke nødvendigvis fordi SF var så glupt, men hvor skulle de ellers gjøre av seg?»

Utover 60-talet vaks det fram ein venstreopposisjon i SF. Og det var særleg ungdomsorganisasjonen SUF som skapte hovudbry for Finn Gustavsen og SF-leinga. På denne tida skylte internasjonale politiske flodbølger over kontinentet og skapte krusingar heilt inn i den norske andedammen. I Frankrike okkuperte studentane universiteta. I Vietnam vann folkehæren FNL stadig nye sigrar over USA-invasjonen. I Noreg erobra arbeidarungdomen høgare utdanning - frå 1950 til 1974 var talet på studantar i Noreg firedobla. Ungdomen som vart vaksne i denne tida kom for seint til å vere med å bygge landet etter krigen. I staden fekk dei innvie byggverket, og ikkje alt i det norske etterkrigssamfunnet viste seg å vere like godt handverk.

Men det var først og fremst dei utanrikspolitiske konfliktena som radikaliserde SUFarane. Dei satte i gang solidaritetsarbeid for Vietnam og støttekomitéar for palestinarane. Dei avviste Sovjet som modell for sosialismen, og vendte blikket mot Mao og Kina i staden. For dei unge raddisane vart Maos kulturrevolusjon eit handfast prov på at sosialismen ikkje nødvendigvis måtte drukne i byråkrati og sentralisme. Ein del SUFarar byrja å lese «dei fem store» - Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao, og kalte seg etter kvart marxist-leninistar. Framleis var mange SUFarar erklærte pasifistar, som dei fleste andre i fredspartiet SF, men dei revolusjonære vart stadig fleire og fekk meir makt i organisasjonen. Særleg brukte dei sommarleirane og dei interne debattorgana flittig i den politiske linjekampen. På SUFs første sommarleir i 1967 stod spørsmålet om "reform eller revolusjon" i høgsetet, og mange av dei 150 deltakarane vart revolusjonære på Tromøya i '67.

Motseiingane i SF var etter kvart blitt for store for partiet, og brotet kom på landsmøtet i februar 1969. Det var kollisjonar og harde ordskifte om mange spørsmål, og landsmøtet bar preg av intens fraksjonisme frå begge fløyer. Den utløyande faktoren vart eit forslag frå høgresida i partiet om å danne eigne ungdomslag for SFarar som sto på SFs program. Avstanden mellom det revolusjonære SUF-programmet, og SFs reformisme var så stor at mange moderate SFarar meinte det måtte opnast for eigne ungdomslag uavhengig av SUF. Dette vart imidlertid oppfatta som ei krigserklæring og førte til at store delar av landsmøtet reiste seg og gjekk - anført av den revolusjonære ungdomen. Utbrytarane marsjerte vidare til eit anna lokale og vart samde om å bygge eit nytt parti. På sommarleiren same år fortsette diskusjonane under parolla «Sett Mao Tsetungs tenking i leiinga på alle område». Og på landsmøtet skifta SUF namn til SUF (m-l, marxist-leninistane). Dei revolusjonære hadde vunne SUF og gjekk i gang med å bygge den nye rørsla.

Og det vart litt av ei rørsle! Da AKP (m-l) vart stifta i 1973, skifta SUF (m-l) namn til Raud Ungdom. RU skulle bli ein masseorganisasjon - ein kampfront for revolusjonær ungdom og ein rekrutteringskjelde for partiet. Da ungdomsopprøret kom (litt forseinka - som alt anna) til Noreg, fanst det allereie eit revolusjonært miljø som stod parat til å ta imot alt raseriet og engasjementet. Ml-rørsla vart stor. Dei organiserte elevstreikar, husokkupasjonar og studiesirklar. Dei laga dagsavis, forlag og plateselskap. Dei dreiv solidaritetsarbeid for Vietnam, Palestina og Afghanistan. Dei stod bak ulovlege streikar, kasta stein på den amerikanske ambassaden og samla svære 1.maitog "på klassekampens grunn".

Det nyoppretta Sosialistisk Valforbund ville ikkje ha med AKP i valsamarbeidet, og partinamnet AKP vart ikkje godkjent av Kommunaldepartementet, fordi det likna for mykje på NKP. Dermed vart Raud Valallianse skipa i 1973, som eit valsamarbeid mellom AKP og «uavhengige sosialistar», RV hadde ein breiare plattform enn partiet, og mange av drivkreftene stod utanfor AKP. Likevel hadde AKP alle formelle rettar til å bruke RV-namnet og leiaren i AKP var automatisk også leiar for RV. Den nye valalliansen stilte lister i fleire og fleire kommunar og vart representert i kommunestyre og fylkesting over heile landet.

Ml-arane vart med kvart ei politisk kraft som ingen kunne stille seg likegyldig til. Og mange på toppen av det politiske etablissementet såg openbart den raude rørsla som ein trussel. Først mange år seinare, i 1996, skulle Lund-kommisjonen dokumentere at AKP, RV og RU var overvåka og ulovleg registrert frå første stund. Tabloidavisene kjørte beinhard krigstypekamp mot «ekstremistane» og gav den unge rørsla mykje blæst.

Men det var ei underleg rørsle. På den eine sida la dei stor vekt på å bygge på den norske klassekampens grunn - dei jobba i breie organisasjonar, mobiliserte masse folk og la vekt på å analysere det særeigne ved det norske samfunnet. På den andre sida var dei maoistar - sterkt påverka av "dei sosialistiske fyrtårna" i Kina, Albania, Kampuchea. Dei hadde «kjøpt» marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking som ei bortimot allmenngyldig oppskrift på revolusjonær kamp. Parallelt med den folkelege arbeidsforma utvikla det seg dogmatiske og sekteriske trekk. Kombinert med ein hardhendt diskusjonsstil og ein ekstremt oppofrande internkultur, fekk dette mange hårreisande utslag. Inspirert av «dei sosialistiske fyrtårna» var det nære på at AKP vedtok at homofili var eit borgarleg fenomen som ville forsvinne under sosialismen. Mange medlemmar opplevde eit hardt press på å gjere «dei riktige ting» og oppføre seg «i tråd med linja». Det mest typiske utslaget av sekterismen i ml-rørsla kom i 1975 med «kampanja mot høgareavviket». Det var sentralkomitéen i AKP som satte i gang kampanja med dokumentet «Teser om høgareavviket». I tesene vart det oppsummert at ml-rørsla hadde hatt eit høgareopportunistisk avvik - veik partidisiplin, dårleg studiearbeid, undervurdering av arbeidarklassens rolle og eit alt for venleg forhold til SV. Avviket skulle knusast med harde slag, store ord og kampanjer. AKP bytta partiformann og erklærte SV som "den taktiske hovudfienden" ved valet i '75. Dei lærde stri-

dast framleis om bakgrunnen for kampanja mot høgre - mange meiner det var heilt riktig å kritisere utviklinga av rørsla tidleg på 70-talet. Dei fleste er imidlertid samde i at kampanja førte med seg mykje skadeleg sekterisme.

I eit desperat forsøk på å vere enda meir radikal enn partiet, lagde leiinga i Raud Ungdom sine eigne «teser». Her vart det «avslørt» at det fantes eit revisjonistisk høg-reavvik også i ungdomsforbundet. Den forsonlege linja i høve til SUV vart oppsummert som spesielt ille. Det var dessutan borgarleg å gå på yrkesskole, i staden for å gå rett inn i industrien. «Tesene» var så ille at dei umiddelbart vart inndratt av AKP-leiinga, men kampanja mot høgre heldt fram. Raud Ungdom mista mykje av tilliten organisasjonen hadde i ungdomsmiljøa og utvikla ein brutal internkultur med «harde slag», jerndisiplin og kommandometodar. Denne ekstreme organisasjonskulturen skulle ml-rørsla sjølvsgatt få svi for seinare, men i første omgang førte "kampanja mot høgre" faktisk til eit oppsving. Raud Ungdom gjennomførte ein storstilt vervekampanje, og i 1976 var rørsla sterkare enn nokon gong - økonomisk, politisk og organisatorisk. Det politiske grunnlaget var klokkeklart og tilliten til leiinga grenselaus. Men det kunne ikkje vare. Ml-rørsla var blitt så stor og disiplinert at ho på mange vis gjekk for eiga maskin. Ho var ikkje i så stor grad som tidlegare avhengig av å mobilisere breitt utanfor seg sjølv, men kunne drive fram svære kampanjer på eiga hand. Samtidig vart dei reaksjonære åtaka på ml-rørsla verre. Politivolden, overvakinga og trakasseringa nådde eit klimaks da det small ei bombe på Oktober bokhandel i Tromsø i 1977. Mange i og rundt AKP meinte at faren for ein ny, stor verdskrig var større enn nokon sinne. Desse forholda førte til ei stram tryggleikslinje både i partiet og i Raud Ungdom. Ml-rørsla «lukka seg» meir for omverda - store delar av leiinga var til dømes hemmeleg.

Det er ei vanleg oppsummering at nedturen for ml-rørsla tok til i 1977. Erik Solheim og SU gav ut boka «Oppgjør med AKP», Albania braut med Kina og resultatet vart ideologisk forvirring. Spørsmål som verka enkle i medvinden frå '76 verka uløyslege i motbakken eitt år etter. Svaret på dei store ideologiske utfordringane vart meir «aktivisme». I staden for å gå inn i dei vanskelege ordsrifter og studere utviklinga, reiste RU paroler mot politivold og karakterar. Ml-arane nekta å innsjå at medgangsbølga var over. I staden peisa dei på med utopiske arbeidsplanar, tallause kampanjer og krampeaktig aktivisme - basert på forestillinga om at revolusjonen var like rundt hjørnet. Mot slutten av 1970-talet var Raud Ungdom og resten av «familien» i ei djup krise. Det fantest ingenting å sette "i staden for" Mao Tsetung, som døydd i 1976. Tillitsfolk og kader i alle ledd flykta frå det synkande skipet. Og det var først i byrjinga av 80-talet at dei verste høla i skroget vart tetta. Raud Ungdom innsåg omsider at terrenget hadde endra seg. Organisasjonen var svekka - ambisjonsnivået måtte senkast. Bjørgulv Braanen var leiar for Raud Ungdom i denne tida. Ved Raud Ungdoms 20-årsjubileum oppsummerte han stoda slik.

«En riktig linje for en utvikling av Rød Ungdom i 80-åra måtte ta hensyn til at situ-

asjonen rundt ml-bevegelsen hadde forandret seg. Ungdomsopprøret fra 70-åra var forbi. Den framtidsoptimismen som preget 70-åra var fordultet. Den nye situasjonen la grunnlag for pessimisme og individualisering blant ungdommen. Å rekruttere ungdom til en revolusjonær bevegelse var langt vanskeligere enn før. Å vinne oppslutning om sosialisme var overmåte mye vanskeligere enn på begynnelsen av 70-tallet».

Sjølvs om Braanen skreiv dette i 1983, kan det godt stå som ei oppsummering av heile tiåret som fulgte. Rørsla sleit i motgang - mot høgrebølgja, mot individualismen og mot rustne fyrtårn og gamle illusjonar som fall saman for eit godt ord. Utover 80-talet prioriterte Raud Ungdom skoleing og studier. Det vart ei viktig oppgåve å bygge ei ny kaderkjerne etter utmeldingsraset på slutten av 70-talet. Dei leste marxistisk litteratur og skipa til studiesirklar for å legge grunnlaget for ny vekst. Hovudtyngden av arbeidet vart retta inn mot gymnasiastar og skoleungdom. Men det var heile tida strid om kva Raud Ungdom skulle vere. Kva var viktigast - «brødkrava» eller dei ideologiske ordskifta? Var det pønkarar eller «vanleg, streit ungdom» som var målgruppa? Som mange andre på 80-talet sleit Raud Ungdom med å «finne seg sjølv». Dei overordna motseiingane om kva slags organisasjon RU skulle vere, førte til usemje i mange andre spørsmål, særleg i skolepolitikken.

Samtidig vaks det fram ein kritikk av AKP. Mange meinte at moderpartiet blanda seg for mykje inn i arbeidet til Raud Ungdom, men delvis vaks det også fram politiske motseiingar - både i oppsummeringa av dei sosialistiske forsøka og synet på revolusjonær organisering. Det vaks fram ei sterk sjølvstendighetslinje i Raud Ungdom, som krevde å sjølv få avgjere organisasjonens framtid uavhengig av kva moderpartiet måtte meine. Men Raud Ungdom var framleis ein skjør organisasjon. Mange av kadrane var gamle, dei sleit med rekrutteringa, og framleis var det mykje usemje om utviklinga av organisasjonen. Motseiingane vaks også fram blant dei voksne revolusjonære og mot slutten av 80-talet spissa det seg til. Berlinmuren fall, Sovjetunionen gjekk i oppløysing og kommunismen vart erklært død over heile kloden. Det kinesiske fyrtårnet hadde slukna ein gong for alle. Den fordums mirakelmedisinen marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking hadde mista den magiske effekten, og kunne ikkje lenger forklare alle problema dei revolusjonære stod ovanfor.

Samtidig bar rørsla preg av forgubbing i alle ledd. På 80-talet gjorde kvinnene opprør mot mannsdominansen i partiet. Det starta i det små, tidleg på 80-talet, med eit par helgeseminar om politisk økonomi i regi av kvinneutvalet i AKP. Deltakarane gjekk laus på sentrale spørsmål i den marxistiske økonomien, med sikte på å finne ut kva for særreigna utslag kapitalismen hadde for kvinnene. Jorun Gulbrandsen var sentral i dette arbeidet. Ho oppsummerer:

«Det at vi studerte aleine - utan mennene - var veldig bra. Vi slapp å ha nokon rundt oss som visste betre. Vi kunne bruke dei felles erfaringane våre til å stille

spørsmål og finne svar».

Dei særeigne kvinnestudiene var ein viktig bakgrunn for opprøret som vaks fram utover 80-talet. Like viktig var framveksten av Kvinnefronten. Gjennom konkret feministisk praksis og kvinnepolitiske diskusjonsfora utanfor partiet styrka kvinnene seg politisk. I 1983 kom idéen om eit kvinnepolitiske sjølvutdanningskurs for kvinnene i partiet. Året etter vart «bøllekurs»-konseptet lagt fram og «opphavskvinna» Kjersti Ericsson vart den første kvinnelege leiaren i AKP. Samtidig kom nye paragrafar inn i vedtekten: Det skulle vere 50 prosent kvinner i leiinga på alle nivå, kvinnemishandling vart erklært uforeineleg med partimedlemskap. Kvinnene greip makta i AKP og satte i gang eit internt jenteopprør som framleis er eit viktig organisasjonsprinsipp i den revolusjonære rørsle. Bøllekurs vart enormt populære, og er i dag ein uvurderleg del av arbeidet til både AKP og Raud Ungdom. Sidan starten i 1984 har omlag 15 000 damer og jenter i og utanfor rørsle deltatt på bøllekurs, og bøllerørsle lever vidare.

I forkant av AKP sitt landsmøte i 1990 var det klart at «noko» måtte skje. Gjennom heile 80-talet hadde det gått diskusjonar om sjølve det politiske grunnlaget for rørsle. Opposisjonen gjekk til åtak både på ml-teorien, den "leninistiske" partimodellen og synet på «dei sosialistiske forsøka». Mange av kritikarane hadde bakgrunn frå parlamentarisk arbeid i RV, og syntes AKP-leiinga la for lite vekt på denne delen av arbeidet. RV, som i utgangspunktet berre hadde vore AKP sin valfront, hadde etter kvart fått ein del sjølvstendig aktivitet og stadig fleire RVarar såg RV - ikkje AKP - som sitt politiske prosjekt. Ordsiftet som pressa seg fram var ikkje mindre enn at det handla om framtida for den revolusjonære rørsle i Noreg. Motseiingane framfor landsmøtet hadde krutt nok i seg til å ende med brudd mellom fløyene. Men utfallet vart kompromiss på alle kantar. «Marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking» vart erstatta med «den rike marxistiske teorien» som grunnlag for AKP i programformuleringane - til og med ml-parantesen i partinamnet måtte vike. Landsmøtet vedtok ein krass kritikk av Stalin, luka ut den omstridde formuleringa om «proletariatets diktatur» og mjuka opp vedtektene. I tillegg ga AKP frå seg alle særrettar til RV-namnet og opna dermed for særeigen RV-organisering uavhengig av AKP. Heile landsmøtet bar preg av forhandlingar og kompromiss mellom godt organiserte fraksjonar, og bruddet vart unngått. Men mange av dei politiske motseiingane vart med over i det nye sjølvstendige RV - kor dei lever vidare den dag i dag. Raud Ungdom vedtok å vere ungdomsorganisasjonen til både AKP og RV, og vart dermed eit ekte skilsmissebarn.

Men rabalderet var ikkje over. NKS var tidleg ute med å kritisere «høgredreiinga» etter landsmøtet, og fristilte seg frå partiet. Tromsø Raud Ungdom kasta korta umiddelbart. Og på ein lagsleiarkonferanse i februar '91 meldte nesten heile sentralstyret seg ut av Raud Ungdom. I tillegg gjekk mange av medlemmane i Oslo og Akershus ut og danna gruppa (ml), og i Bergen starta utbrytarane RUF. Raud Ungdom satt ribba tilbake med tre sentralstyremedlemmar og ei handfull lokallag. Kompromisset i AKP hadde nesten utradert ungdomsorganisasjonen. Frå landsmøtet i 1992 starta eit

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2022

møysommeleg arbeid med å gjenoppbygge Raud Ungdom. Saman med AKP vart det satt i gang studiesirkklar og vervekampanjer for å få organisasjonen på beina att. Fram mot EU-kampen i '94 greidde nokre få unge aktivistar, med støtte frå AKP, å gjere Raud Ungdom til ein landsfemnande organisasjon igjen. Det «nye» Raud Ungdom kasta seg inn i EU-kampen og gjorde ein viktig aktivistinnsetning for å halde Noreg utanfor. Mange nye medlemmar kom til - politisert og radikalisert av EU-debatten. Frå å vere ei lita kjerne av aktivistar i Oslo, var Raud Ungdom i ferd med å utvikle sterke miljø fleire plassar i landet.

I Trondheim vaks det fram eit RU-miljø som etter kvart kom i opposisjon til leiinga i Oslo. Mange av dei fremste AKP-kritikarane frå AKP/RV-striden hadde hovudsete i Trondheim, og RUarane i Trondheim hadde ikkje den same trua på AKP som dei dominerande aktivistane i Oslo. Det vaks fram ei sjølvstendighetslinje som fekk stadig større oppslutning i heile Raud Ungdom. På landsmøtet i '96 var det store motseiingar om strategien for å bygge organisasjonen. Skulle RU styrke seg politisk og heve det politiske nivået, eller var det viktigare å verve nye medlemmar? Landsmøtet resulterte i Raud Ungdoms første strategidokument, som la stor vekt på å bygge solide organisasjonar lokalt, styrke dei tillitsvalde politisk og bli ei leiande kraft for heile venstresida. I tillegg var det usemje om strategi i den antirasistiske kampen og linjeval i jentekampen - motseiingar som gjekk på tvers av dei andre skillelinjene i RU. Landsmøtet tok klart avstand frå voldsromantikk i den antirasistiske kampen, og gjekk inn for å skipe ein ny jenteorganisasjon - uavhengig av Kvinnefronten og Ottar. Utover 90-talet spelte Raud Ungdom ei avgjerande rolle i mange frontorganisasjonar - SOS Rasisme, Aksjon mot Sal av Kropp, Norsk Målungdom, Ungdom mot EU, Natur & Ungdom og Solidaritetskomiteén Kurderne Venner. Det vaks fram sterke jentepolitiske miljø som mellom anna vidareutvikla bøllekursa frå 80-talet og starta massive aksjonar mot Hennes & Mauritz - ganske uavhengig av konfliktane mellom dei «gamle» kvinneorganisasjonane. Samtidig vaks organisasjonen - sakte, men sikkert. Dei politiske motseiingane gjekk på kryss og tvers, men i mange spørsmål stod striden mellom den AKP-kritiske «trønderlinja» og fleirtalet i Oslo. Begge fløyene var representert i sentralstyret frå midten av 90-talet, og det var til tider eit svært høgt konfliktnivå i leiinga. Uroen toppa seg på landsmøtet i '98, med to leiarkandidatar og harde fløykampar. Den uavhengige linja «vann» landsmøtet, men ettersom nye folk kom til og organisasjonen konsoliderte seg politisk, kom motseiingane i bakgrunnen. På tampen av 90-talet stod Raud Ungdom bak store demonstrasjonar for lik rett til utdanning og gratis lærebøker i mange norske byar. Nye medlemmar kom til, og det utvikla seg eit sterkt behov for å formulere eit konkret alternativ til kapitalismen og gjere opp med delar av det gamle ml-dogmet. Samtidig var det teikn til ny radikal offensiv - ein ny form for internasjonal motstand var i emning. Mest synleg var dei enorme demonstrasjonane mot toppmøta i EU, WTO og IMF og framveksten av den systemkritiske Attac-rørsla.

Med dette bakteppet satte Raud Ungdom i gang ei omfattande studiekampanje i

heile organisasjonen, med mål om å snekre ein truverdig visjon for framtidas sosialisme. Dokumentet «Ein sosialisme for vår framtid» vart vedtatt av landsmøtet i 2000. Resolusjonen tok avstand frå alle idéar om «sosialisme ovanfrå», både det sosialdemokratiske blindsporet og den byråkratiske eittpartisosialismen, og hevda prinsippet om at ingen sosialisme er muleg utan folkestyre. Landsmøtet markerte på mange måtar innleiinga av ein ny fase for Raud Ungdom, meir politisk sjølvstendig enn nokon gong - og med mykje å bidra med i kampen for opprør, revolusjon, sosialisme og folkestyre. Om 40 nye år veit vi korleis det gjekk.

Kultur

Ordet kultur er omtrent fraværende i Marx' skrifter, og en smule misbrukt også av revolusjonære. Samtidig viser det til viktige sider av virkeligheten som revolusjonære må mestre langt bedre. Derfor en omtale her.

Det meste av det vi daglig gjør, tenker vi sjelden over. Gjennom oppveksten har hver og en av oss lært måter å håndtere livets og hverdagens rutiner på. Skulle vi hele tida tenke over hver minste bevegelse, ville vi ikke kunne lære oss å gå, sykle, spille et musikkinstrument e.l. Vanene er livsviktige for oss. Uten dem ingen produksjon, ingen kunst, ingen idrettsoppvisning osv. Kreativiteten danser på et underlag av møysommelig innarbeidede vaner.

Tradisjon, overføring av kunnskap og vaner fra generasjon til generasjon, er også livsviktig for oss. Uten den måtte neste generasjon stadig finne opp hjulet på nytt, starte på bar bakke. Mang en revolusjonær organisasjon har tatt for lett på dette. Mennesker som omgås hverandre jevnlig har en tendens til å utvikle felles særegenheter: Fordi vi støtt er avhengige av hverandre, jenger vi oss til hverandre og blir - bevisst eller ubevisst - enige om felles måter å gjøre en rekke ting på. Disse vanene, disse fellesforrådene av måter å tenke og handle på, måter å leve på, er materielle og objektive fenomen. Først og fremst betyr dette at de for den enkelte er gitte vilkår å forholde seg til, selv om de også kan påvirkes og endres. Antropologene har en etikett for slike fellesforråd eller måter å leve på: Kultur.

Kultur er en hodepine for de definisjonsskåte. Kultur er et "stort dyr" man kan nærme seg fra mange vinkler. (Etpar antropologer i USA som på 1950-tallet tok en oversikt over forekomsten av begrepet «kultur» innafor vitenskapen fant over 200 ulike definisjoner i bruk (A. L. Kroeber og C. Kluckhohn: *Culture. A Critical Review of Concepts and Definitions*)). Kulturen er som et isfjell: Det meste ligger under overflata, og er tungt å flytte på.

La oss ta et tilbakeblikk til Marx' arbeidshypotese, der han skiller mellom basis og overbygning. En utbredt språkbruk - også blant revolusjonære - behandler kultur som en del av overbygninga, som ideologi, menneskenes forestillinger om hva de gjør og hvorfor. En slik oppfatning av kultur er snever, og gjør det vanskelig å forstå hvorfor kulturer og kulturtrekk er så seiglivet. Avisenes "kultursider" konsentrerer seg helst om et utvalg greiner av kunstnerisk virksomhet. For å videreføre isfjell-metaforen ovenfor, så er dette omtrent jevngodt med å "late som om isøksa er isfjellet": Kunst er blant våre redskaper for å synliggjøre, holde vedlike eller endre kulturen (som sådan

også del av kulturen - men langt fra hele).

Denne innsnevringen av begrepet har forøvrig en klassebakgrunn. Overklassen har svært gjerne benyttet sitt økonomiske overtak til å skape et kulturelt overtak, skape distanse til andre klasser, og samtidig begrunne sin posisjon med denne distansen:

"De undertrykte tilhører ikke overklassen - de er jo ikke tilstrekkelig kultiverte."

Overklassen kunne kle seg fint og variert, importere utsøkt mat og møblement, holde tjenere og etablere omstendelige manerer og etikette, kjøpe opp håndverkere og kunstnere til å skape monument for ettertida. Underklassens kultur og kunst ble og blir enten kjøpt opp, polert og utnyttet, eller stemplet som mindreverdig og usynliggjort. Kultur spiller en sentral rolle i klassekampen. For de som kjemper er kultur ikke bare et spørsmål om hva som er mulig å gjøre, men også et spørsmål om hva som er mulig å tenke. Den kulturen - eller rettere sagt: den veven av kulturer - vi er vokst opp i, har utstyrt oss med bestemte sett av ferdigheter, reaksjonsmåter, prinsipper og verdier. For mange vil en streik ikke bare være en økonomisk belastning, men også noe vi ikke vet hvordan vi skal håndtere, og kanskje noe det er fullstendig imot våre prinsipper å delta i.

Spesielt viktig er det å forstå hvordan én og samme person på samme tid tilhører flere ulike grupper med delvis forskjellige kulturer: Arbeideren er f.eks. ikke bare arbeider, men tilhører også familie/slekt, kjønn, alder, livsfase, yrkesgruppe, fagforening, bedrift, lokalsamfunn og dialekt, nasjon, parti, trossamfunn, kameratgjeng, fellesskap rundt fritidsaktiviteter/ vareslag/ moter, diverse "skjebnefellesskap" osv. Disse ulike gruppene - som også er materielle fenomen, med samhandlingsmønstre, avtaler, gjensidige avhengigheter mellom mennesker osv. - har slett ikke alltid sammenfallende interesser, og det foregår en vedvarende kamp om hvilken gruppetilhørighet, hvilken identitet, som skal veie tyngst for den enkelte. Klassebevisstheten har mange konkurrenter, og vinnes aldri for godt.

Revolusjonære må kjenne denne veven av kulturer, og kunne håndtere kulturene som ressurser, ikke som "humper i veien".

Marijke
Berdahl sitter
i landsstyret i
Rød Ungdom.

Marijke Berdahl:

Hersketeknikkene

Det at så mange jenter har dårlig sjøltillit handler naturligvis ikke om at jenter er slik eller sånn. Det handler om reaksjoner og holdninger vi møter fra omgivelsene våre, for eksempel fra gutter og menn rundt oss, og om hvordan ulike reaksjoner og holdninger gjør at vi mister trua på oss sjøl.

En fellesnevner for slike reaksjoner og holdninger som jenter ofte blir møtt med fra guttehold, er "hersketeknikker". Ordet hersketeknikker kan høres ganske skummelt og sleipt ut, som om gutter og menn av rein ondskap og herskertrang har pønska ut teknikker for at vi jenter skal få dårlig sjøltillit. Men det er nok ikke så enkelt. Mye i hersketeknikkene skjer ubevisst, ofte uten vond vilje, av rein vane og rutine. Det finnes flere slike hersketeknikker:

1. USYNLIGGJØRING

Den første kaller vi usynliggjøring. Når jenter og gutter er sammen, er det ofte slik at guttene dominerer samtalen og bestemmer hva det skal snakkes om. Jentene sier kanskje ikke så mye, ler kanskje av guttene hvis de er morsomme, men blir ellers ganske passive tilhørere til guttenes samtale. I en sånn situasjon er det ganske vanlig at gutter ikke henvender seg til jentene, men bare forholder seg til hverandre, og gjerne "sloss" om ordet seg i mellom.

Dette fungerer som en usynliggjøring av jentene, som om de ikke skulle være til stede. Om du blir behandla som om du ikke var til stede, er det ikke rart det går på sjøltilliten løs. En annen type usynliggjøring kommer til uttrykk i media. I de fleste aviser, tv-programmer, blader og så videre, er det stort sett menn vi ser. Kvinner er "usynlige" i den store og viktige sammenhengen, og det blir stort sett menns handlinger og bragder vi får se og lese om.

2. TILBAKEHOLDELSE AV INFORMASJON

Den andre hersketeknikken kaller vi tilbakeholdelse av informasjon. Det å ikke få vite ting er noe av det mest frustrerende som finnes - det gjør at du føler deg dum, forvirra eller uviktig. Det å rett og slett ikke gi deg informasjon du trenger eller bør ha, er derfor en veldig effektiv hersketeknikk.

Tilbakeholdelse av informasjon kan også bety at jenter ikke på samme måte som gutter får mulighet til å tilegne seg den kunnskapen de har rett til. Det kan være slike ting som at du sitter ved ei datamaskin på skolen og noe går galt. Du spør gutten ved siden av hva du skal gjøre, du ber om å få det forklart sånn at du kan gjøre det sjøl.

Men istedenfor å forklare deg hvordan det skal gjøres, lener han seg over deg og trykker på et par knapper.

3. LATTERLIGGJØRING

Det er mange eksempler på latterliggjøring. Det kan for eksempel være at saker som er viktige for jenter blir latterliggjort og sett på som uviktige. Mange jenter har hørt "har du menssen, eller?" av gutter som vil drite ut jenter som engasjerer seg i en sak, og ikke alltid smiler søtt når de prater. Det er kanskje enda flere som har hørt "du er så søt når du er sint". Latterliggjøringa kan også gå på kroppen vår - antydninger om jenters kroppsdeler, med kommentarer om "henge-pupper", "pære-form" og liknende.

4. DOBBELTSTRAFFING

Jenter er oppdratt og sosialisert til å tenke nøye over hvordan vi er i forhold til andre. At det stilles så mange forventninger til oss, i tillegg til de høre kravene vi stiller til oss selv, fører til at vi har så mange - og så mye - vi skal ta hensyn til. Vi får ofte en følelse av å ikke strekke til, og den dårlige samvittigheten kommer lett snikende. Denne følelsen av at det aldri er bra nok, uansett hva du gjør, kaller vi dobbeltstraffing.

Et annet vanlig eksempel på dobbeltstraffing kan være når du er sammen med en gutt, og han gjerne vil ligge med deg, men du ikke er klar for det enda. Gutten blir irritert og forteller det til vennene sine, og med ett er du "prippen". Du blir redd kjæresten din ikke skal like deg, dessuten er du jo glad i ham, så du gir etter og ligger med ham. Da er det ikke fritt for at kameratene hans kan begynne å kalle deg "billig" eller "lett på tråden". Uansett hva du gjorde, så ble det feil.

5. PÅFØRING AV SKYLD OG SKAM

Et eksempel på påføring av skyld og skam er påstanden om at jenter som går på byen med kort skjørt og utringa kjole "ber om å bli voldtatt". Eller oppfatninga om at jenter som blir med en gutt de ikke kjenner kjempegodt hjem en kveld, og deretter blir tvunget til å ligge med ham, kan "skyldte seg sjølv". I sånne tilfeller fremstilles det ofte som om det er jentene som er dumme, og "burde visst bedre" - og de blir påført skyld og skam for overgrep som er gjort mot dem, som de naturligvis ikke kan stå ansvarlig for.

6. TRUSSEL OM VOLD

Menn er i de fleste tilfeller fysisk sterkere enn kvinner, og kan derfor benytte seg av muskelstyrke for å undertrykke. Ofte kan det være nok med trusselen om at det vanker "en omgang" hvis ikke middagen står på bordet, eller du ikke gjør som han sier. Gutter kan også undertrykke mange jenter seksuelt på denne måten, fordi de er sterkere enn jentene.

7. UMYNDIGGJØRING

Den sjuende hersketeknikken kaller vi umyndiggjøring: Du sitter og spiser middag med foreldrene dine, og de diskuterer noe du har en mening om. Du sier hva du mener, og foreldrene dine kikker smilende på deg, men tar deg ikke på alvor fordi de mener du er for ung til å kunne uttale deg om saken. Du blir umyndiggjort. Meningen din teller liksom ikke, fordi du er for ung - "du vokser det nok av deg...".

Fordelen med å kjenne til disse hersketeknikkene, er at du kan avsløre dem når de blir brukt mot deg. Hvis du vet hva som skjer når noen bruker en hersketeknikk mot deg, vet du med deg sjøl at du ikke har noen grunn til å føle deg "liten" i situasjonen, det er ikke deg det er noe i veien med. Hersketeknikker blir brukt til å oppnå eller holde på makt, uansett om de brukes bevisst eller ubevisst. Lær dem og knus dem!

Ordforklaringer

0. Revolusjon: en gjennomgripende omveltning av samfunnet. I denne boka mener vi oftest en sosialistisk revolusjon, en omveltning som tar sikte på å innføre sosialistiske samfunnsforhold.

1. Revolusjonær: en person eller bevegelse som kjemper for revolusjon.

2. Rød Valgallianse (RV): dannet i 1973 som valgallianse av AKP og uavhengige sosialister. Ble selvstendig parti i 1991. Er en av Rød Ungdoms moderorganisasjoner.

3. Arbeidernes Kommunistparti (AKP): politisk parti stiftet i 1973 som AKP (marxist-leninistene). Er en av Rød Ungdom moderorganisasjoner.

4. Kinas Kommunistiske Parti (KKP): stiftet i 1921, ledende i krigen mot Japan på 30-tallet og den kinesiske revolusjonen i 1949.

5. Operasjon Dagsverk: aksjon underlagt Elevorganisasjonen, men fungerer som en egen organisasjon med komitéer på hver skole og i hvert fylke. Gjennomfører hver høst en solidaritetsaksjon, hvor elever gjør et dagsverk til inntekt for utdanningsformål i den tredje verden.

6. Natur & Ungdom (NU): ungdomsorganisasjonen til Naturvernforbundet. NU finnes over hele landet og organiserer ungdom til kamp for miljøet.

7. Bolsjevik: betegnelse på en person som støtta den revolusjonære linja i det russiske kommunistpartiet. Egentlig russisk for "flertall".

8. Arbeiderklassen: omfatter i generell forstand den delen av verdens befolkning som lever av å selge sin arbeidskraft. Dagens kapitalistiske samfunn er organisert rundt ulike klasseinteresser i konflikt.

Arbeiderklassen er i en spesiell posisjon fordi den, ved å forfølge sin særinteresse - avskaffing av utbyttinga - representerer en allmenn interesse, nemlig oppheving av klassesamfunnet.

9. Stalin, Josef (1879 - 1953): egentlig Iosif Vissarionovitsj Djugasjvili. Fra 1922 generalsekretær i kommunistpartiet i Sovjetunionen fram til sin død.

10. Sovjetunionen: unionen av sosialistiske sovjetrepublikker. Statsdannelse i Øst-Europa og Asia med utgangspunkt i Russland etter oktoberrevolusjonen i 1917. I 1991 opphørte Sovjetunionen å eksistere.

11. Allmenn: generell eller felles, for alle. En allmenn oppfordring gjelder for alle.

12. Massemobilisering: mobilisering av en bred målgruppe.

13. Den kapitalistiske eiendommen: besittelse av produksjonsmidler, fast eiendom eller kapital som gir mulighet til å hente ut profitte av andres arbeid.

14. Sisyfos: skikkelse i gresk mytologi. Konge og grunnlegger av Korint, som prøvde å lure Døden, men ble straffet i Hades, hvor han ble satt til å velte en diger stein opp en skråning. Hver gang han kom til topps, rullet steinen ned igjen, og han måtte begynne på nytt.

15. Reformisme: politisk retning som gradvis vil forandre samfunnet ved hjelp av reformer.

16. Marxisme: politisk ideologi som bygger på de økonomiske og filosofiske teoriene til den tyske samfunnsteoretikeren Karl Marx (1818 - 1883), og som har blitt videreutviklet av en rekke andre teoretikere.

17. Overklassen: den herskende klassen i et samfunn. I vårt samfunn er det kapitalistklassen/borgerskapet som er overklassen.

18. Produksjonsprosessen: varefremstillinga.

19. Klassejustisen: begrep som beskriver den herskende klassens kontroll over alle deler av statsapparatet, også rettsvesen og voldsapparat.

20. Borgerlig: 1) av borger- eller middelklassen, eiendomsbesittende eller handelsdrivende. 2) medborgelig. 3) til høyre i politikken, ikke-sosialistisk.

21. Guatemala 1954: Da president Jacobo Arbenz Guzmán forsøkte å gjennomføre en jordreform som blant annet rammet det amerikanske selskapet United Fruit Company, ble han styrtet i et USA-støttet militærkupp i 1954. Partier og fagforeninger ble forbudt, og de sosiale reformene opphevet.

22. Chile 1973: I 1970 ble Salvador Allende valgt til president. Han innledet en sosialistisk omforming av landet. I 1973 ble Allende drept under et blodig statskupp støttet av USA, og makten ble overtatt av en militærjunta ledet av general Augusto Pinochet, som innførte et terrorregime.

23. Lenin (1870 - 1924), pseudonym for Vladimir Iljitsj Uljanov. Ledende teoretiker og strateg for den sosialistiske oktoberrevolusjonen i Russland i 1917. Grunnlegger av bolsjevismen og leder av Sovjetunionens kommunistiske parti (bolsjevikene). Leder for Sovjetstaten fra 1917 til 1922.

24. SUKP (b): forkortelse for Sovjetunionens

Kommunistiske Parti (bolsjevikene).

25. Lobbyisme: å påvirke politiske beslutninger gjennom uformelle kanaler.

26. Kompromiss: overenskomst mellom stridende parter basert på innrømmelser fra begge sider.

27. Strategi: langsiktig plan for å oppnå et bestemt mål.

28. Konsolidere: befeste, samle.

29. Komplimentære ferdigheter: utfyllende ferdigheter.

30. Mao Tsetung (1893 - 1976): den kinesiske revolusjonens fremste leder og organisator. En drivende kraft bak oppbyggingen av den sosialistiske folkerepublikken Kina. Leder for Kinas Kommunistiske Parti. Statsleder fra 1950 til 1976.

31. Monty Python: britisk komediegruppe som har laget filmer, tv-serier og show.

32. Produksjonsforhold: de juridiske eiendomsforholdene i et samfunn.

33. Profittrate: forholdet mellom hvor mye profitt kapitalisten får i forhold til sine totale investeringer.

34. Sekterisme: å innta særstandpunkter, snevert gruppevesen.

35. Pasifisme: holdning som under enhver omstendighet tar avstand fra krig og voldsbruk som løsning på konflikter.

36. Radikal: står i motsetning til konservativ. Radikale vil forandre, mens konservative vil bevare.

37. Intellektualist: dyrker forstanden, kan også brukes

nedsettende om "bokdyrking".

38. Feminisme: ideologi som hevder at kvinner og menn skal ha like rettigheter og muligheter, og som aktivt vil endre samfunnet i den retning.

39. Patriarkat: mannssamfunn. Et samfunn hvor det er mannen som har kontrollen og makta på nesten alle samfunnsområder.

40. Enhet: enighet, en samling av mennesker som har blitt enige.

41. Sosialiseresolusjonen ("En Sosialisme for vår framtid"): et av Rød Ungdoms grunndokumenter, vedtatt på landsmøtet i 2000. Oppsummerer "sosialistiske forsøk" gjennom historien og presenterer Rød Ungdoms sosialismesyn.

42. Arbeidernes Ungdomsfylking (AUF): ungdomsorganisasjonen til Det Norske Arbeiderparti (DNA).

43. Sosialistisk Ungdom (SU): ungdomsorganisasjonen til Sosialistisk Venstreparti (SV).

44. Ungdom mot EU (UmEU): ungdomsorganisasjon til Nei til EU, jobber mot norsk EU-medlemskap blant ungdom.

45. Ungdom mot Narkotika (UMN): ungdomsbevegelse som kjemper for ungdomskultur, mot narkotika.

46. Nei til EU (NtEU): folkebevegelse mot norsk medlemskap i EU.

47. Kvinnefronten: grunnlagt i 1972 og var en viktig drivkraft i kvinnebevegelsen på 70-tallet. Er fortsatt en aktiv organisasjon som kjemper for kvinnefrigjøring.

48. Solidaritetskomitéen Kurdernes Venner: solidaritetsorganisasjon til støtte for kurdernes nasjonale frigjøringskamp. Stiftet i Trondheim i 1996, senere etablert som landsomfattende organisasjon.

49. Elevorganisasjonen: interesseorganisasjon for elever og læringer under videregående opplæring.

50. Aksjon For Velferdstaten: sammenslutning av ulike organisasjoner mot nedbygging av offentlige velferdsgoder.

51. Ml, ml'ere: kortform av marxismen-leninismen, marxist-leninist, vanlig samlebetegnelse på AKP og beslektede organisasjoner.

52. Den antijapanske krigen: forsvarskrig mot japansk angrep på Kina like før andre verdenskrig.

53. Søren Kierkegaard: dansk filosof som var opptatt av etikk og moral.

54. Korrigeringsbevegelsen i 1942 og 1943: diskusjons- og studiekampanje som Mao Tsetung innførte i kommunistpartiet i Kina. Korrigeringsbevegelsen skulle gjennomføres en gang hver vinter, og hadde til hensikt å "oppsummere erfaringer, øke bragdene og overvinne feil og mangler, og på dette viset skolere kadrene".

Stikkordregister

- AKP (Arbeidernes kommunistparti) 105
- aksjonisme 75
- aktivisme 32, 34
- aktivitetsplikt 75
- allianse 83
- allmenn oppfordring 96, 97
- allmenn parole 42
- allmenne lærdommer 13
- allsidighet 44
- antiintellektualisme 51
- arbeiderklassen 46, 90
- Arbeidernes kommunistparti 105
- borgerlig demokrati 23
- brushode 50
- demokrati 23
- diskutere 64
- distriktsstyre 32, 41
- egenmarkering 47
- evaluering 17
- feilaktig praksis 45
- feminisme 53, 60, 90
- filleristing 64
- folkeforakt 45
- foren ledelsen med massene 42
- fra massene til massene 43, 97
- front 82
- guttесamling 57
- hersketeknikker 114
- historie 104
- håndtering av uenigheter 102
- inntekt 68
- intellektualisme 50
- interessekamp 47
- intern jentekamp 53
- Internasjonale Sosialister (IS) 86
- jentekollektiv 57
- jentesamling 57
- kjønnskvotering 56
- klassekamp 46
- klasseperspektiv 25
- konflikter 101
- konfliktløsning 101
- konkret rettledning 42
- kontakter 76
- kontingent 67
- kultur 112
- kvinnekamp 53, 59, 90
- kvinneundertrykking 53, 90
- lagsmøte 33, 37
- lagsstyre 37, 41
- landsstyret 32, 41
- ledelse 41, 90, 96
- lokallag 32
- marxisme 22
- masselinje 91
- massene 96, 97
- medlemsorganisasjon 83
- metode for ledelse 90, 96
- mobilisere 42, 43, 79, 99
- motsetninger 47
- Nei til EU 83
- Norges kommunistiske parti (NKP) 104
- nye medlemmer 35, 75, 76
- okkupasjon 50
- Oktober bokhandel 107
- oppsummering av erfaringer 16
- organisasjonssjåvinisme 47, 83
- paraplyorganisasjon 83
- parlamentariske organer 27
- parlamentarisme 23
- parole 85
- parti 90
- planlegging 17
- politisk mobilisering 42
- politisk omland 35
- praksis 12
- praksishjulet 15, 17
- prioritering 36, 43, 99
- protestpolitikk 24
- Raud Ungdom (RU) 104
- realpolitikk 25
- reformisme 22
- regnskap 67, 68
- revusjonær 12, 22, 27
- revusjonær praksis 13
- RU (Rød Ungdom) 104
- RV (Rød Valgallianse) 106
- Rød Ungdom 104
- Rød Valgallianse 106
- sektarisme 45, 47, 48
- sentralstyret 32, 41
- sjølstendig økonomi 66
- skolering 32
- sosialisme 12, 45, 65, 90
- Sosialistisk Folkeparti (SF) 104
- Sosialistisk Ungdomsfront (SUF) 104
- sosialt miljø 44
- splittelse 101
- standardisering 17
- starte nytt lag 35
- studere 62
- studiesirkel 65
- SUF (Sosialistisk Ungdomsfront) 104
- sympatisør 79
- særegen rettledning 96, 97
- teori 12, 62
- uenigheter 34, 101
- uformelle maktstrukturer 55
- utenomparlamentarisk bevegelse 24
- utrensking av spioner 99
- valgkamp 26
- verving 70, 72, 74
- videregående skolering 36
- voldsromantikk 49
- økonomi 66
- økonomisk støtte 66
- årsmøte 37

Litteraturliste

Her anbefaler vi noen bøker og hefter, for deg som vil lese mer. Det meste av lektyren kan bestilles fra Rød Ungdoms sentralkontor. God lesning!

POLITISKE TEKSTER FRA RØD UNGDOM

"Gjør det rette - gjør opprør!". Politisk plattform, vedtatt på Rød Ungdoms 21. ordinære landsmøte i 1998.

"En sosialisme for vår framtid". Resolusjon vedtatt på Rød Ungdoms 22. ordinære landsmøte i 2000.

"Organiser deg!". Rød Ungdoms grunnsirkel, 1995.

"Sosialistisk folkestyre!" Hefte utgitt av Rød Ungdoms studieutvalg i 1999.

"Sosialisme, folkestyre og post (m-l) - en debatt i Klassekampen". Hefte utgitt av Rød Ungdoms studieutvalg i 1999.

OM ORGANISERING, AKTIVISME OG LAGSARBEID

Rød Ungdoms vedtekter, vedtatt på RUs 22. ordinære landsmøte i 2000.

"Rød Ungdoms bøllekurs - et sjøltillitskurs for unge jenter". Rød Ungdom, revidert i 1997.

"Organisasjonshåndbok for Rød Ungdom". Rød Ungdom, 1981.

"Tillitsmannen" av Einar Gerhardsen. Standardverket om organisasjonsarbeid i Norge.

"Bli berømt! Om pressearbeid". Hefte utgitt av Rød Ungdoms sentralstyre i 2001.

"Såkalte antirasister". Ringerike Antirasistisk Ungdom, 2001.

OM AKP, RV OG RØD UNGDOM

"Rød Ungdoms historie. 1963-83" av Bjørguly Braanen m.fl. Rød Ungdom, 1983.

"På den himmelske freds plass. Om ml-bevegelsen i Norge" av Pål Steigan. Aschehoug, 1985.

"Med folk mot makta. 20 år med RV i kommunestyrer og fylkesting - og to år på Stortinget" av Aksel Nærstad (red.). Rød Valgallianse, 1995.

"Rødt! På barrikadene for AKP og RV" av Erling Folkvord. Millennium, 1998.

AVISER OG TIDSSKRIFTER

Klassekampen - revolusjonær dagsavis.

Rebell - Rød Ungdoms ungdomsmagasin.

Røde Fane - AKPs tidsskrift for marxistisk teori og debatt.

Opprør - medlemsavisa til RV.

REVOLUSJONÆR PRAKSIS - ORGANISASJONSHÅNDBOK FOR RØD UNGDOM

Rød Ungdom er nesten 40 år, og fortsatt i puberteten! Vi som vokser opp i Norge i dag har ikke mindre grunn til å gjøre opprør enn ungdom i 1963. Kapitalismens rovdrift på mennesker og miljø blir råere, og kommer nærmere oss for hver dag som går. Det er helt nødvendig å gjøre opp med dustemikleriet og avskaffe kapitalismen. Og bevegelsen for sosialisme og folkestyre vokser hele tida.

Men det er unødvendig at hver ny generasjon revolusjonære skal finne opp hjulet på nytt. I organisasjonshåndboka *Revolusjonær praksis* har vi samla erfaringer og historier om revolusjonær kamp i Norge. Denne boka har over hundre forfattere og tusen millioner bidragsytere. *Revolusjonær praksis* er et forsøk på å oppsummere den kollektive kunnskapen om revolusjonær organisering, sånn at vi kan løfte opprøret til nye høyder.

Det står mye lurt i denne boka, men det er bare ei bok. Den blir viktig først når den blir lest og diskutert.

